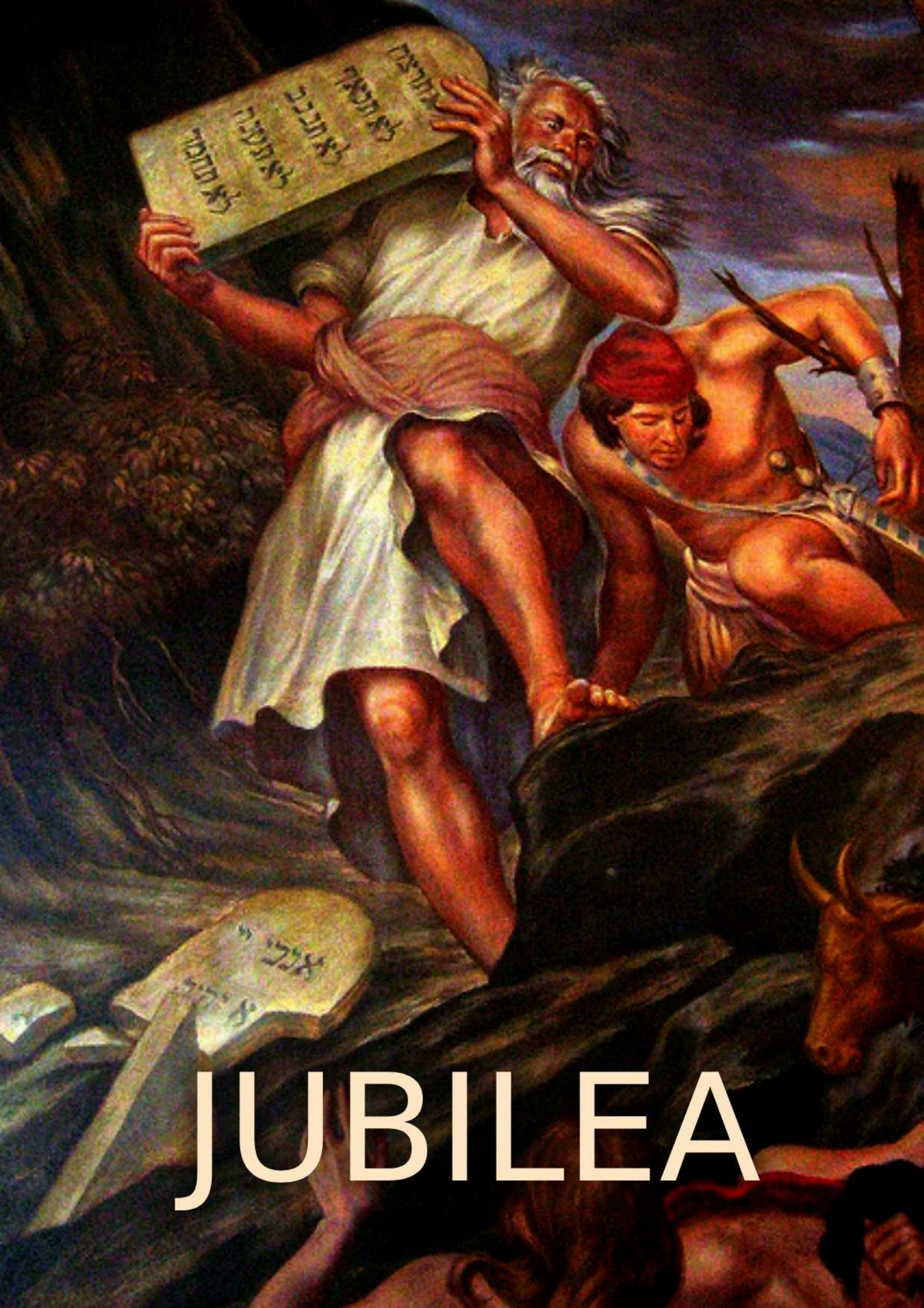

JUBILEA

KAPITOLA 1

1 I stalo se v prvním roce exodu synů Izraele z Egypta, ve třetím měsíci, šestnáctého dne měsíce, [2450 Anno Mundi], že promluvil Bůh k Mojžíšovi, řka: „Vystup ke mně na horu, a dám ti dvě kamenné desky Zákona a přikázání, které jsem napsal, abys je učil.“
2 Mojžíš pak vystoupil na Boží horu a Hospodinova sláva přebývala na hoře Sinaj a oblak ji zastínil šest dní.
3 Sedmého dne zavolal Hospodin na Mojžíše z prostředku oblaku a Hospodinova sláva se na vrcholu hory objevila jako planoucí oheň.
4 Mojžíš byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí a Bůh ho poučil o dřívějších i pozdějších dějinách rozdělení všech dnů zákona a svědectví.
5 A řekl: „Nakloň své srdce ke každému slovu, které k tobě promluvím na této hoře, a zapiš je do knihy, aby jejich pokolení viděla, že jsem je neopustil pro všechno zlo, které spáchali, když přestoupili smlouvu, kterou dnes mezi mnou a tebou uzavírám pro jejich pokolení na hoře Sinaj.“
6 Až na ně všechny tyto věci přijdou, poznají, že jsem spravedlivější než oni ve všech svých soudech a ve všech svých činech a poznají, že jsem byl skutečně s nimi.
7 A napiš si pro sebe všechna tato slova, která ti dnes oznamuji, neboť znám jejich vzpouru a jejich tvrdou šíji, dříve než je uvedu do země, o níž jsem přísahal jejich otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi: ‚Tvému potomstvu dám zemi oplývající mlékem a medem.‘
8 Budou jíst a nasytí se a obrátí se k cizím bohům, kteří je nemohou vysvobodit z žádného jejich soužení. Toto svědectví bude vyslyšeno jako svědectví proti nim. Zapomenou na všechna má přikázání, na všechno, co jim přikazuji, a budou následovat pohany, jejich nečistotu a jejich hanbu a budou sloužit jejich bohům, kteří jim budou v přestupek, soužení, trápení a léčku.
9 Mnozí zahynou, budou zajati a padnou do rukou nepřítele, protože opustili má nařízení, má přikázání, svátky mé smlouvy, mé soboty a mou svatyni, kterou jsem si posvětil uprostřed nich, svůj příbytek a svou svatyni, kterou jsem si posvětil uprostřed země, abych na ní položil své jméno a aby tam přebývala.
10 A udělají si posvátná návrší, háje a rytiny a budou se jim klanět, každý své vlastní (rytině), až sejdou z cesty, a budou obětovat své děti démonům a všem skutkům bludu svého srdce.
11 Pošlu k nim svědky, abych proti nim svědčil, ale neuslyší, a i svědky zabijí. Budou pronásledovat ty, kdo hledají zákon, a zruší a změní všechno, aby páchali zlo přede mnou.
12 Skryji před nimi svou tvář a vydám je do rukou pohanů, aby je odvedli do zajetí, loupili a sežrali. Vyhubím je z prostředku země a rozptýlím je mezi pohany.
13 Zapomenou na celý můj zákon, všechna má přikázání i všechna má soudní rozhodnutí a budou bloudit ohledně novoluní, sabatů, svátků, jubileí a nařízení.
14 Potom se ke mně obrátí z pohanů celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou. Já je shromáždím ze všech pohanů a budou mě hledat, abych byl nalezen, když mě budou hledat celým svým srdcem a celou svou duší.
15 A zjevím jim hojný pokoj se spravedlností a celým svým srdcem a celou svou duší jim vypěstuji rostlinu přímosti. Budou požehnáním, a ne prokletím, budou hlavou, a ne ocasem.
16 Zbuduji uprostřed nich svou svatyni a budu s nimi přebývat. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem v pravdě a spravedlnosti.
17 Neopustím je ani je nezklamu, neboť já jsem Hospodin, jejich Bůh.“
18 Mojžíš padl na tvář a modlil se: „Hospodine, můj Bože, neopouštěj svůj lid a své dědictví, aby nebloudili v bludu svého srdce. Nevydávej je do rukou jejich nepřátel, pohanů, aby nad nimi nepanovali a nesvedli je k hřešení proti tobě.“
19 Kéž tvé milosrdenství, Hospodine, vzneseno na tvůj lid a stvoř v něm ducha upřímného, a nedovol, aby nad nimi vládl duch Beliarův, aby je před tebou obviňoval a sváděl je do pasti ze všech cest spravedlnosti, aby zahynuli před tvou tváří.
20 Ale oni jsou tvůj lid a tvé dědictví, které jsi svou velikou mocí vysvobodil z rukou Egypťanů. Stvoř v nich čisté srdce a svatého ducha a ať se nenechají zachytit ve svých hříších od nynějška až navěky.
21 Hospodin řekl Mojžíšovi: „Znám jejich odpor, jejich myšlenky a jejich tvrdošíjnost. Nebudou poslušní, dokud nevyznají svůj vlastní hřích a hřích svých otců.“
22 Potom se ke mně obrátí ve vší upřímnosti, celým svým srdcem a celou svou duší. Obřežu jim předkožku srdce i předkožku srdce jejich potomstva. Stvořím v nich Ducha svatého a očistím je, aby se ode mne neodvrátili od onoho dne až navěky.
23 A jejich duše se připojí ke mně a ke všem mým přikázáním a budou má přikázání plnit. Já budu jejich Otcem a oni budou mými dětmi.
24 A všichni budou nazýváni dětmi živého Boha a každý anděl a každý duch pozná, ano, pozná, že toto jsou mé děti a že já jsem jejich Otec v bezúhonnosti a spravedlnosti a že je miluji.
25 A zapiš si pro sebe všechna tato slova, která ti oznamuji na této hoře, první i poslední, která se stanou ve všech částech zákona a svědectví, v týdnech a jubileích až na věky, dokud sestoupím a nebudu s nimi přebývat po celou věčnost.“
26 A řekl andělovi přítomnosti: „Piš pro Mojžíše od počátku stvoření až do doby, kdy bude mezi nimi postavena má svatyně na věky věků.“
27 A Hospodin se ukáže všem a všichni poznají, že já jsem Bůh Izraele a Otec všech synů Jákobových a Král na hoře Sion na věky věků. A Sion a Jeruzalém budou svaté.“
28 Anděl přítomnosti, který šel před izraelským táborem, vzal tabulky rozdělení let – od doby stvoření – zákona a svědectví týdnů jubileí podle jednotlivých let, podle celého počtu jubileí [podle jednotlivých let], ode dne [nového] stvoření, kdy budou obnovena nebesa i země a všechno jejich stvoření podle mocí nebes a podle celého stvoření země, dokud nebude v Jeruzalémě na hoře Sion vztyčena svatyně Hospodinova a všechna světla budou obnovena k uzdravení, k pokoji a k požehnání všem vyvoleným Izraele, a tak to bude od onoho dne až po všechny dny země.

KAPITOLA 2

1 Anděl přítomnosti promluvil k Mojžíšovi podle slova Hospodinova: „Napiš celé dějiny stvoření, jak Hospodin

Bůh v šesti dnech dokončil všechna svá díla a všechno, co stvořil, a sedmého dne slavil sobotu, posvětil ji na všechny věky a ustanovil ji za znamení všech svých děl.“
2 Neboť prvního dne stvořil nebesa, která jsou nahoře, zemi, vody a všechny duchy, kteří mu slouží – anděly přítomnosti, anděly posvěcení, anděly ducha větru, anděly ducha oblaků, tmy, sněhu, krupobití a jinovatky, anděly hlasů, hromů a blesků, anděly duchů chladu i horka, zimy, jara, podzimu i léta a všechny duchy svých tvorů, kteří jsou na nebesích i na zemi. Propasti i tmu, večer i noc, světlo, úsvit i den, které připravil v poznání svého srdce.
3 A tehdy jsme spatřili Jeho díla a chválili Ho a velebili před Ním pro všechna Jeho díla; neboť sedm velikých děl stvořil prvního dne.
4 Druhého dne stvořil nebeskou klenbu uprostřed vod a vody se toho dne rozdělily – polovina jich vystoupila nad nebeskou klenbu a polovina jich klesla pod ni, která byla uprostřed celé země. A to bylo jediné dílo, které (Bůh) stvořil druhého dne.
5 Třetího dne přikázal vodám, aby se z povrchu celé země sesunuly na jedno místo a ukázala se souš.
6 Vody učinily, jak jim přikázal, a stáhly se z povrchu zemského na jedno místo mimo tuto oblohu, a ukázala se suchá země.
7 A v onen den stvořil pro ně všechna moře podle jejich oddělených shromaždiště, všechny řeky a shromažďování vod v horách i na celé zemi, všechna jezera a všechnu rosu země, semeno, které se zaseje, a všechny rašící věci, ovocné stromy a stromy lesní, a zahradu Eden v Edenu a všechny rostliny dle jejich druhu.
8 Tato čtyři velká díla stvořil Bůh třetího dne. Čtvrtého dne stvořil slunce, měsíc a hvězdy a umístil je na nebeskou klenbu, aby svítily na celou zemi, vládly nade dnem i nocí a oddělovaly světlo od tmy.
9 A Bůh ustanovil slunce, aby bylo na zemi velkým znamením pro dny, pro sabaty, pro měsíce, pro svátky, pro roky, pro sabaty let, pro jubilea a pro všechna roční období.
10 A odděluje světlo od tmy [a] k blahobytu, aby se dařilo všem věcem, které raší a rostou na zemi.
11 Tyto tři druhy stvořil čtvrtého dne. Pátého dne stvořil v hlubinách vod velké mořské obludy, neboť to byly první živočichy, které stvořil svýma rukama: ryby a všechno, co se hýbe ve vodách, a všechno, co létá, ptáci a všeho jejich druhu.
12 A slunce vyšlo nad nimi, aby jim (ji) přineslo štěstí, i nad vším, co bylo na zemi, nad vším, co raší ze země, i nad všemi ovocnými stromy i nad vším tvorstvem.
13 Tyto tři druhy stvořil pátého dne. A šestého dne stvořil všechna zvířata země, všechen dobytek a všechno, co se hýbe po zemi.
14 A po tom všem stvořil člověka, muže a ženu, stvořil je a dal mu vládu nade vším, co je na zemi, i v mořích, i nade vším, co létá, i nad zvěří, i nad dobytkem, i nade vším, co se hýbe po zemi, i nad celou zemí, a nad tím vším mu dal vládu.
15 A tyto čtyři druhy stvořil šestého dne. Bylo jich celkem dvacet dva druhy.
16 A dokončil všechno své dílo šestého dne – všechno, co je na nebesích i na zemi, v mořích i v propastech, na světle i ve tmě a ve všem.
17 A dal nám velké znamení, den odpočinku, abychom šest dní v týdnu pracovali, ale sedmý den zachovávali den odpočinku od veškeré práce.
18 A všichni andělé přítomnosti a všichni andělé posvěcení, tyto dvě velké třídy - přikázal nám, abychom s Ním zachovávali Sabat v nebi i na zemi.
19 A řekl nám: ‚Hle, oddělím si lid ze všech národů, a ti budou zachovávat den odpočinku. Posvětím je sobě jako svůj lid a požehnám jim; jako jsem posvětil den odpočinku a posvěcuji si ho, tak jim požehnám a oni budou mým lidem a já budu jejich Bohem.‘
20 Vyvolil jsem potomstvo Jákobovo ze všech, které jsem viděl, a zapsal jsem ho jako svého prvorozeného syna a posvětil jsem ho sobě na věky věků. Naučím je zachovávat den odpočinku, aby v něj zachovávali sobotu od veškeré práce.
21 A tak v něm stvořil znamení, podle kterého by s námi měli sedmého dne dodržovat Sabat, jíst a pít a velebit Toho, který stvořil všechny věci, tak jako si požehnal a posvětil lid zvláštní nad všemi národy, a aby s námi dodržovali Sabat.
22 A způsobil, aby svá přikázání vystupovala jako příjemná vůně před ním po všechny dny…
23 Od Adama po Jákoba bylo dvacet dva hlav lidstva a dvacet dva druhy práce byly vykonány až do sedmého dne; tato je požehnaná a svatá; a i první je požehnaná a svatá; a tato slouží spolu s oním k posvěcení a požehnání.
24 A tomuto (Jákobovi a jeho potomstvu) bylo dáno, aby byli vždy požehnanými a svatými prvního svědectví a zákona, tak jako posvětil a požehnal den odpočinku sedmého dne.
25 Stvořil nebe i zemi a všechno, co stvořil, v šesti dnech a sedmý den posvětil pro všechna svá díla; proto pro něj přikázal, že každý, kdo v něj bude konat jakoukoli práci, zemře, a ten, kdo jej poskvrní, jistě zemře.
26 Proč přikazuješ synům Izraele, aby tento den zachovávali a svatořečili, nekonali v něj žádnou práci a neposkvrňovali jej, neboť je svatější než všechny ostatní dny?
27 Kdokoli jej znesvětí, jistě zemře, a kdokoli v něm bude konat jakoukoli práci, jistě zemře navěky, aby synové Izraele dodržovali tento den po všechna svá pokolení a nebyli vyhlazeni ze země, neboť je to svatý den a požehnaný den.
28 A každý, kdo jej zachovává a v něm zachovává Sabat od veškeré své práce, bude svatý a požehnaný po všechny dny jako my.
29 Oznam a oznám synům Izraele zákon tohoto dne, aby v něj dodržovali Sabat a aby ho neopouštěli v chybě svého srdce; (a) že v něj není dovoleno konat žádnou neslušnou práci, dělat v něj vlastní vůli, a že v něj nemají připravovat nic k jídlu ani k pití, a (že není dovoleno) čerpat vodu nebo vnášet či vynášet branami jakékoli břemeno, které si nepřipravili šestého dne ve svých příbytcích.
30 A nebudou v onen den vnášet ani vynášet z domu do domu; neboť onen den je svatější a požehnanější než kterýkoli jubilejní den jubileí; v tento den jsme slavili Sabat v nebesích, dříve než bylo dáno jakémukoli tělu na zemi, aby v tento den slavilo Sabat.
31 A Stvořitel všech věcí mu požehnal, ale neposvětil všechny lidi a národy, aby v něm dodržovali Sabat, ale

pouze Izrael: pouze jim dovolil jíst a pít a dodržovat Sabat na zemi.
32 A Stvořitel všech věcí požehnal tomuto dni, který stvořil, k požehnání, svatosti a slávě nade všechny dny.
33 Tento zákon a svědectví byly dány synům Izraele jako věčný zákon pro všechna jejich pokolení.

KAPITOLA 3

1 A šest dní druhého týdne jsme přivedli Adamovi podle slova Božího všechnu zvěř, všechen dobytek, všechno ptactvo a vše, co se hýbe na zemi, i vše, co se hýbe ve vodě, podle jejich druhů a podle jejich druhů: zvěř prvního dne, dobytek druhého dne, ptáky třetího dne, a vše, co se hýbe na zemi, čtvrtého dne, a vše, co se hýbe ve vodě, pátého dne.
2 A Adam je všechny pojmenoval jejich jmény, a jak je pojmenoval, takové bylo i jejich jméno.
3 A po těchto pět dní viděl Adam všechny tyto bytosti, samce i samice, všeho druhu, který byl na zemi, ale byl sám a nenašel žádnou pomocnici sobě vhodnou.
4 Hospodin nám řekl: „Není dobré, aby člověk byl sám. Udělejme mu pomoc, která mu bude podobná.“
5 Hospodin, náš Bůh, na něj dopustil tvrdého spánku. Usnul a vzal pro ženu jedno žebro z jeho žeber. Toto žebro bylo původem ženy z jeho žeber. Místo něj stvořil tělo a stvořil ženu.
6 A probudil Adama ze spánku. Když se probudil, vstal šestého dne a přivedl ji k sobě. Poznal ji a řekl jí: „Toto je nyní kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat mou ženou, protože byla vzata svému muži.“
7 Proto muž a žena budou jedno, a proto muž opustí svého otce i matku a přilne ke své ženě, a budou jedno tělo.
8 V prvním týdnu byl stvořen Adam a jeho žena, ve druhém týdnu mu ji ukázal. Proto mu bylo přikázáno, aby se poškvrňovali, muži sedm dní a ženě dvakrát sedm dní.
9 A když Adam strávil čtyřicet dní v zemi, kde byl stvořen, uvedli jsme ho do zahrady Eden, aby ji obdělával a střežil. Jeho ženu jsme však uvedli osmdesátého dne a ona poté vstoupila do zahrady Eden.
10 A proto je na nebeských deskách napsáno toto přikázání ohledně té, která rodí: ‚Porodí-li chlapce, zůstane ve své nečistotě sedm dní podle prvního týdne dnů a třiatřicet dní zůstane v krvi svého očištění a nedotkne se ničeho posvátného ani nevstoupí do svatyně, dokud nevyplní tyto dny, které jsou (předepsány) v případě chlapce.‘
11 Dívka však zůstane ve své nečistotě dva týdny, stejně jako první dva týdny, a v krvi svého očištění šedesát šest dní, celkem osmdesát dní.“
12 A když dokončila těchto osmdesát dní, uvedli jsme ji do zahrady Eden, neboť je svatější než celá země a každý strom, který je v ní zasazen, je svatý.
13 Proto bylo pro ženu, která porodí chlapce nebo dívku, stanoveno ustanovení oněch dnů, že se nesmí dotknout ničeho posvátného a nesmí vstoupit do svatyně, dokud se nenaplní dny pro chlapce nebo dívku.
14 Toto je zákon a svědectví, které bylo napsáno pro Izrael, aby ho dodržovali po všechny dny.
15 A v prvním týdnu prvního jubilea [1–7 hodin ráno] Adam a jeho žena sedm let obdělávali a hlídali zahradu Eden. Dali jsme mu práci a přikázali jsme mu, aby dělal vše, co je vhodné pro obdělávání půdy.
16 Obdělával zahradu, byl nahý a nevěděl o tom a nestyděl se. Chránil zahradu před ptáky, zvěří a dobytkem, sbíral její ovoce a jedl, a zbytek odkládal pro sebe a pro svou ženu.
17 A po dovršení sedmi let, které tam dovršil, přesně sedm let, [8:00] a sedmnáctého dne druhého měsíce přišel had a přiblížil se k ženě. I řekl jí: „Přikázal ti Bůh, řka: Nebudete jíst z žádného stromu v zahradě?“
18 Řekla jí: „Bůh nám řekl: ‚Jezte ovoce ze všech stromů v zahradě.‘ Ale z ovoce stromu, který je uprostřed zahrady, nám Bůh řekl: ‚Nejezte z něj ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.‘“
19 Had však ženě řekl: „Jistě nezemřete. Bůh ví, že v den, kdy z něj pojíte, se vám otevřou oči a budete jako bohové a budete znát dobro i zlo.“
20 Žena viděla strom, že je příjemný a lahodný oku a že jeho ovoce je dobré k jídlu. Vzala z něj a jedla.
21 A když si nejprve přikryla svou hanbu fíkovými listy, dala je Adamovi a on jedl. I otevřely se mu oči a viděl, že je nahý.
22 Vzal fíkové listy, sešil je, udělal si zástěru a přikryl si hanbu.
23 Bůh proklel hada a rozhněval se na něj navěky…
24 Rozhněval se na ženu, protože poslechla hada a jedla. Řekl jí: „Velice rozmnožím tvůj zármutek a tvé bolesti. V zármutku budeš rodit děti a navrátíš se ke svému muži a on bude nad tebou panovat.“
25 A Adamovi také řekl: „Protože jsi poslechl hlas své ženy a jedl jsi ze stromu, o kterém jsem ti přikázal, abys z něj nejedl, prokletá budiž země kvůli tobě! Trní a bodláčí ti vydá a v potu tváře budeš jíst svůj chléb, dokud se nenavrátíš do země, z níž jsi byl vzat; neboť jsi země a do země se navrátíš.“
26 Udělal jim kožené oděvy, oblékl je do nich a vyslal je z rajské zahrady.
27 A v den, kdy Adam vyšel z Rajské zahrady, obětoval jako libou vůni oběť kadidlo, galbanum, stakté a koření ráno, s východem slunce ode dne, kdy přikryl svou hanbu.
28 A v onen den byla zavřena ústa všem zvířatům, dobytku, ptákům i všemu, co chodí a se hýbe, takže už nemohli mluvit; neboť všichni mluvili mezi sebou jedním rtem a jedním jazykem.
29 A vyslal ze zahrady Eden všechno tělo, které bylo v zahradě Eden, a všechno tělo bylo rozptýleno podle svého druhu a podle svého druhu na místa, která pro něj byla stvořena.
30 A jen Adamovi dal ze všech zvířat a dobytka (prostředky), aby zakryl jeho hanbu.
31 Proto je na nebeských deskách předepsáno všem, kdo znají soud zákona, aby zakrývali svou hanbu a neodhalovali se, jako se odhalují pohané.
32 A za novoluní čtvrtého měsíce vyšli Adam a jeho žena ze zahrady Eden a usadili se v zemi Elda, v zemi svého stvoření.
33 A Adam dal své ženě jméno Eva.
34 A neměli syna až do prvního jubilea [8:00] a potom ji poznal.
35 Obdělával zemi, jak mu bylo řečeno v zahradě Eden.

KAPITOLA 4

1 A ve třetím týdnu druhého jubilea [64-70 AM] porodila Kaina, ve čtvrtém [71-77 AM] porodila Ábela a v pátém [78-84 AM] porodila svou dceru Âwân.
2 A v prvním (roce) třetího jubilea [99-105 AM] Kain zabil Ábela, protože (Bůh) přijal Ábelovu oběť a nepřijal Kainovu oběť.
3 A zabil ho na poli, a krev jeho volala od země k nebi, naříkajíc, že ho zabil.
4 A Hospodin pokáral Kaina kvůli Ábelovi, protože ho zabil, a učinil ho uprchlíkem na zemi pro krev jeho bratra a proklel ho na zemi.
5 A proto je na nebeských deskách napsáno: ‚Proklet je, kdo věrolomně udeří na svého bližního.' Ať všichni, kdo viděli a slyšeli, řeknou: ‚Stačí.' A muž, který viděl a neoznámil to, ať je proklet jako ten druhý.'
6 A proto, když přicházíme před Hospodina, našeho Boha, oznamujeme všechny hříchy, které se páchají na nebi i na zemi, na světle i ve tmě a všude jinde.
7 Adam a jeho žena oplakávali Ábela čtyři týdny po léta [99-127 AM] a ve čtvrtém roce pátého týdne [130 AM] se radovali. Adam znovu poznal svou ženu a ona mu porodila syna, kterého pojmenoval Set, neboť řekl: „Bůh nám vzbudil na zemi druhé semeno místo Ábela, neboť ho zabil Kain."
8 A v šestém týdnu [134-40 AM] zplodil svou dceru Azúru.
9 Kain si vzal za ženu svou sestru Awan a ta mu porodila Enocha na konci čtvrtého jubilea. [190-196 AM] A v prvním roce prvního týdne pátého jubilea [197 AM] byly na zemi postaveny domy a Kain vystavěl město a pojmenoval ho po jménu svého syna Enocha.
10 Adam poznal svou ženu Evu a ta porodila ještě devět synů.
11 A v pátém týdnu pátého jubilea [225-31 AM] si Seth vzal za ženu svou sestru Azúru a ve čtvrtém (roku šestého týdne) [235 AM] mu porodila Enose.
12 Začal vzývat jméno Hospodinovo na zemi.
13 A v sedmém jubileu ve třetím týdnu [309-15 AM] si Enos vzal za ženu svou sestru Noám a ta mu porodila syna ve třetím roce pátého týdne, a on mu dal jméno Kenan.
14 A na konci osmého jubilea [325, 386-3992 AM] si Kenan vzal za ženu svou sestru Mualetu a ta mu porodila syna v devátém jubileu, v prvním týdnu třetího roku tohoto týdne, [395 AM] a dal mu jméno Mahalaleel.
15 A ve druhém týdnu desátého jubilea [449-55 AM] si Mahalalel vzal za ženu Dinu, dceru Barachiela, dceru bratra svého otce, a ta mu porodila syna ve třetím týdnu šestého roku [461 AM] a on mu dal jméno Járed, neboť za jeho dnů sestoupili na zemi andělé Hospodinovi, ti, kteří se nazývají Strážci, aby učili syny lidské a aby na zemi konali soud a spravedlnost.
16 A v jedenáctém jubileu [512-18 AM] si Jered vzal ženu, a ta se jmenovala Baraka, dcera Râsûjâla, dcera bratra jeho otce, ve čtvrtém týdnu tohoto jubilea, [522 AM], a ona mu porodila syna v pátém týdnu, ve čtvrtém roce jubilea, a on mu dal jméno Enoch.
17 A byl prvním mezi lidmi, kteří se narodili na zemi, kdo se naučil psát, vědění a moudrosti a kdo zapsal nebeská znamení podle řádu jejich měsíců do knihy, aby lidé mohli znát roční období podle řádu jejich jednotlivých měsíců.
18 A on byl první, kdo sepsal svědectví, a svědčil synům lidským mezi pokoleními země, a vypočítával týdny jubileí, a oznámil jim dny let, a seřadil měsíce a vypočítával Sabaty let, jak jsme mu je oznámili.
19 A co bylo a co bude, viděl ve vidění svého spánku, jak se to bude dít lidským synům po všech jejich pokoleních až do dne soudu; viděl a pochopil všechno a sepsal své svědectví a položil svědectví na zemi pro všechny lidi a pro jejich pokolení.
20 A v dvanáctém jubileu, [582-88] v sedmém týdnu, si vzal ženu, a ta se jmenovala Edna, dcera Danela, dcera bratra jeho otce, a v šestém roce tohoto týdne [587 AM] mu porodila syna a on mu dal jméno Metuzalém.
21 A byl také s Božími anděly po těchto šest jubilejních let a ti mu ukázali všechno, co je na zemi i na nebi, vládu slunce, a on si všechno zapsal.
22 A svědčil o Strážcích, kteří hřešili s dcerami lidskými; neboť se začali spojovat s dcerami lidskými, aby se poskvrnili, a Enoch svědčil proti (nim) všem.
23 A byl vzat z řad dětí lidských a my jsme ho uvedli do zahrady Eden v majestátnosti a cti, a vizte, tam zapisuje odsouzení a soud světa a veškerou zlovolnost dětí lidských.
24 A kvůli tomu (Bůh) uvedl vody potopy na celou zemi Eden; neboť tam byl ustanoven jako znamení a aby svědčil proti všem lidským synům, aby vyprávěl všechny skutky pokolení až do dne soudu.
25 A pálil kadidlo svatyně, vonné koření, příjemné před Hospodinem na hoře.
26 Neboť Hospodin má na zemi čtyři místa: zahradu Eden, horu Východu a tuto horu, na které dnes jsi, horu Sinaj a horu Sion, které budou posvěceny v novém stvoření k posvěcení země; skrze ně bude země posvěcena od všech svých nepravostí a nečistot po všechna pokolení světa.
27 A ve čtrnáctém jubileu [652 AM] si Metuzalém vzal za ženu Ednu, dceru Azriala, dceru bratra svého otce, ve třetím týdnu, v prvním roce tohoto týdne [701-7 AM], a zplodil syna a dal mu jméno Lámech.
28 V patnáctém jubileu třetího týdne si Lámech vzal ženu, jejíž jméno bylo Betenos, dceru Barakiíla, dceru bratra jeho otce. V tomto týdnu mu porodila syna, kterému dal jméno Noe, řka: „Tento mě utěší v mém soužení a vší mé práci a v zemi, kterou Hospodin proklel."
29 A na konci devatenáctého jubilea, v sedmém týdnu šestého roku [930 AM] jeho, Adam zemřel a všichni jeho synové ho pohřbili v zemi jeho stvoření a on byl první, kdo byl pohřben v zemi.
30 A chybělo mu sedmdesát let tisíce let; neboť tisíc let je jako jeden den ve svědectví nebes, a proto bylo o stromu poznání psáno: ‚V den, kdy z něj pojíš, zemřeš.' Z tohoto důvodu nenaplnil roky tohoto dne; zemřel totiž během něj.
31 Na konci tohoto jubilea byl Kain zabit po něm v témže roce; neboť se na něj zřítil jeho dům a on zemřel uprostřed svého domu a byl zabit jeho kameny; neboť kamenem zabil Ábela a kamenem byl zabit ve spravedlivém soudu.
32 Proto bylo na nebeských deskách stanoveno: „Jakým nástrojem zabije člověk svého bližního, tím bude zabit i on; jak ho zranil, tak s ním naloží."
33 A v dvacátém pátém jubileu [1205 AM] si Noe vzal ženu, a její jméno bylo Emzara, dcera Rákéla, dcera bratra jeho otce, v prvním roce, v pátém týdnu [1207 AM]. A v třetím roce mu porodila Sema, v pátém roce [1209 AM]

mu porodila Cháma a v prvním roce, v šestém týdnu [1212 AM] mu porodila Jafeta.

KAPITOLA 5

1 A stalo se, když se děti lidské počaly množiti na tváři země a rodily se jim dcery, že je andělé Boží spatřili v jistém roce tohoto jubilea, že byly krásné na pohled; a brali si za ženy všechny, které si vyvolily, a porodily jim syny a byli to obři.
2 A na zemi se rozmnožila bezpráví a všechno tvorstvo zkazilo svou cestu, lidé i dobytek, zvěř i ptáci i všechno, co chodí po zemi – všichni zkazili své cesty a svá nařízení a začali se navzájem požírat. A na zemi se rozmnožila bezpráví a každé myšlení všech lidí bylo neustále zlé.
3 Bůh pohlédl na zemi a hle, byla zkažená a všechno tvorstvo zrušilo její řády a všichni, kdo byli na zemi, páchali před jeho očima všelijaké zlo.
4 A řekl, že zničí člověka i veškeré tvorstvo na tváři země, kterou stvořil.
5 Noe však nalezl milost v Hospodinových očích.
6 A proti andělům, které poslal na zemi, se nesmírně rozhněval a přikázal je vymýtit ze veškeré jejich moci a přikázal nám, abychom je svázali v hlubinách země. A hle, jsou svázáni uprostřed nich a odděleni.
7 A proti jejich synům vyšel od Jeho tváře rozkaz, aby byli pobiti mečem a vyhlazeni zpod nebes.
8 Řekl: „Můj duch nezůstane na člověku navěky, neboť i on je tělo a jeho dny budou sto dvacet let.“
9 A poslal svůj meč do jejich středu, aby každý zabil svého bližního, a začali se navzájem zabíjet, dokud všichni nepadli mečem a nebyli vyhlazeni ze země.
10 A jejich otcové byli svědky (jejich zkázy) a potom byli navěky svázáni v hlubinách země, až do dne velkého odsouzení, kdy bude vykonán soud nad všemi, kdo zkazili své cesty a své skutky před Hospodinem.
11 A vyhladil všechny z jejich míst, a nezůstal z nich ani jeden, kterého by nesoudil podle veškeré jejich nepravosti.
12 A pro všechna svá díla učinil novou a spravedlivou přirozenost, aby nehřešili v celé své přirozenosti navěky, ale aby všichni byli spravedliví, každý podle svého druhu, navěky.
13 A soud všech je ustanoven a zapsán na nebeských deskách ve spravedlnosti - dokonce i (soud) všech, kdo sejdou z cesty, která je jim určena k kráčení; a pokud po ní nekráčejí, soud je zapsán pro každé stvoření a pro každý druh.
14 A není nic na nebi ani na zemi, ani na světle, ani ve tmě, ani v podsvětí, ani v hlubinách, ani na místě temnoty (co by nebylo souzeno); a všechny jejich soudy jsou ustanoveny, zapsány a vyryty.
15 Bude soudit všechny, velkého podle jeho velikosti, malého podle jeho nepatrnosti, každého podle jeho cesty.
16 A On nebere ohled na osobu (kohokoli) ani nepřijímá dary, říká-li, že nad každým vykoná soud. I kdyby někdo dal vše, co je na zemi, nebere ohled na dary ani na osobu (kohokoli) a nic z jeho rukou nepřijme, neboť On je soudce spravedlivý.
17 A o synech Izraele je psáno a ustanoveno: Jestliže se k němu obrátí ve spravedlnosti, odpustí jim všechny přestupky a promine jim všechny hříchy.
18 Je psáno a ustanoveno, že jednou ročně projeví milosrdenství všem, kdo se odvrátí od všech svých nepravostí.
19 A co se týče všech těch, kteří před potopou zkazili své cesty a své myšlenky, nikdo nebyl přijat kromě Noemovy osoby; neboť jeho osoba byla přijata za jeho syny, které (Bůh) kvůli němu zachránil z vod potopy; neboť jeho srdce bylo spravedlivé ve všech jeho cestách, jak mu bylo přikázáno, a neodchýlil se od ničeho, co mu bylo určeno.
20 A Hospodin řekl, že zničí vše, co je na zemi, lidi i dobytek, zvěř i ptactvo nebeské i vše, co se hýbe po zemi. A přikázal Noemovi, aby si postavil archu, aby se mohl zachránit před vodami potopy.
21 Noe pak postavil archu ve všem, jak mu přikázal, v sedmadvacátém jubileu let, v pátém týdnu pátého roku (za novoluní prvního měsíce). [1307 AM]
22 A vstoupil v šestém (roce) téže, [1308 AM] druhého měsíce, o novoluní druhého měsíce, až do šestnáctého; a vstoupil do archy i se vším, co jsme mu přinesli, a Hospodin ji zavřel zvenčí sedmnáctého večera.
23 Hospodin otevřel sedm nebeských propustů a ústí pramenů veliké propasti, sedm ústí.
24 A stavidla začala chrlit vodu z nebe čtyřicet dní a čtyřicet nocí a prameny propastné tůně také vypouštěly vody, až se celý svět naplnil vodou.
25 Vody na zemi vzrostly o patnáct loket a vystoupaly nad všechny vysoké hory. Archa se vznesla nad zemi a vznášela se po vodách.
26 A voda se na zemi zdržovala pět měsíců, tedy sto padesát dní.
27 Archa se pak vydala na cestu a zastavila se na vrcholu Lubaru, jedné z hor Araratu.
28 A (za novoluní) čtvrtého měsíce se zavřely prameny velké propasti a zadržely se nebeské stavidla; a za novoluní sedmého měsíce se otevřely všechny ústí propastí země a voda začala sestupovat do propasti pod nimi.
29 A za novoluní desátého měsíce se ukázaly vrcholky hor a za novoluní prvního měsíce se ukázala země.
30 A vody zmizely ze země v pátém týdnu sedmého roku [1309 AM] a sedmnáctého dne druhého měsíce země vyschla.
31 A dvacátého sedmého dne měsíce otevřel archu a vypustil z ní zvěř, dobytek, ptáky a všechno, co se hýbalo.

KAPITOLA 6

1 A za novoluní třetího měsíce vyšel z archy a postavil na té hoře oltář.
2 Vykonal smírčí obřad za zemi. Vzal kůzle a jeho krví vykonal smírčí obřad za všechny viny země, neboť všechno, co na ní bylo, bylo zničeno, kromě těch, kteří byli v arše s Noem.
3 A položil tuk z ní na oltář. Vzal vola, kozu, ovci, kůzlata, sůl, hrdličku a holubí mládě a položil na oltář zápalnou oběť. Vylil na ni oběť smíchanou s olejem, pokropil vínem a posypal kadidlem všechno kolem sebe a způsobil, že se vznesla příjemná vůně Hospodinu.
4 Hospodin ucítil libou vůni a uzavřel s ním smlouvu, že už nebude potopa, která by zničila zemi, a že po všechny dny země, setba i žně, nepřestanou nikdy, zima a horko, léto a zima, den a noc nezmění svůj řád a nepřestanou navždy.

5 Vy se množte a ploďte na zemi, rozmnožte se na ní a buďte na ní požehnáním. Strach z vás a hrůzu z vás vštípím všemu, co je na zemi i v moři.
6 A hle, dal jsem vám všechna zvířata, všechny okřídlené tvory a všechno, co se hýbe po zemi, i ryby ve vodách, a všechny věci k jídlu; jako zelené byliny jsem vám dal vše k jídlu.
7 Ale maso s jeho životem, s jeho krví, nebudete jíst, neboť život každého těla je v krvi, aby nebyla požadována vaše krev z vašich životů. Z ruky každého člověka, z ruky každého (zvířete) budu požadovat krev člověka.
8 Kdo prolije krev člověka skrze člověka, bude prolita i jeho krev, neboť k obrazu Božímu stvořil člověka.
9 A vy se množte a ploďte na zemi.
10 Noe a jeho synové přísahali, že nebudou jíst žádnou krev z jakéhokoli těla. V tomto měsíci uzavřel Noe smlouvu před Hospodinem Bohem navěky po všechna pokolení země.
11 Proto ti řekl, abys v tomto měsíci na hoře uzavřel s Izraelci smlouvu přísahou a pokropil je krví kvůli všem slovům smlouvy, kterou s nimi Hospodin uzavřel navěky.
12 Toto svědectví je napsáno o vás, abyste ho neustále dodržovali, abyste po všechny dny země nejedli žádnou krev zvířat, ptáků ani dobytka. Kdo by po všechny dny země jedl krev zvířat, dobytka nebo ptáků, bude i jeho potomstvo vyhlazeno ze země.
13 A přikaž synům Izraele, aby nejedli krev, aby jejich jména a jejich potomstvo byla ustavičně před Hospodinem, naším Bohem.
14 Tento zákon nemá časový limit, je věčný. Budou ho dodržovat po všechna svá pokolení, aby se za vás stále modlili krví před oltářem, každý den, ráno i večer budou za vás ustavičně prosit Hospodina o odpuštění, aby ho dodržovali a nebyli vykořeněni.
15 A dal Noemovi a jeho synům znamení, že na zemi už nikdy nebude potopa.
16 Svou duhu umístil do oblaku jako znamení věčné smlouvy, že už nikdy nepřijde na zemi potopa a nezničí ji po všechny dny země.
17 Proto je na nebeských deskách stanoveno a napsáno, aby se v tomto měsíci jednou ročně slavil svátek týdnů, aby se každoročně obnovovala smlouva.
18 Celý tento svátek se slavil v nebi ode dne stvoření až do dnů Noemových – dvacet šest jubileí a pět týdnů let [1309-1659 AM]: Noe a jeho synové jej slavili sedm jubileí a jeden týden let až do dne Noemovy smrti. Ode dne Noemovy smrti jej jeho synové zrušili až do dnů Abrahama a jedli krev.
19 Abraham ji však dodržoval, Izák, Jákob a jeho synové ji dodržovali až do tvých dnů. Za tvých dnů na ni zapomněli synové Izraele, dokud jste ji znovu nezačali slavit na této hoře.
20 A přikaž synům Izraelským, aby slavili tento svátek po všech svých pokoleních jako přikázání pro ně; jeden den v roce v tomto měsíci budou slavit svátek.
21 Je to svátek týdnů a svátek prvotin. Tento svátek je dvojí a má dvojí podstatu. Slavte ho podle toho, co je o něm psáno a vyryto.
22 V knize prvního zákona, v tom, co jsem ti předepsal, jsem napsal, že jej budeš slavit v jeho čas, jeden den v roce, a vyložil jsem ti jeho oběti, aby si je synové Izraele pamatovali a slavili je po všechna svá pokolení v tomto měsíci, jeden den v každém roce.
23 A o novoluní prvního měsíce, o novoluní čtvrtého měsíce, o novoluní sedmého měsíce a o novoluní desátého měsíce jsou dny památky a dny ročních období ve čtyřech částech roku. Tyto dny jsou zapsány a ustanoveny jako svědectví na věky.
24 A Noe si je ustanovil jako svátky pro věčná pokolení, aby se mu staly památníkem.
25 A za novoluní prvního měsíce mu bylo přikázáno, aby si postavil archu, a v ten (den) země vyschla a on otevřel (archu) a spatřil zemi.
26 A za novoluní čtvrtého měsíce se zavřely ústí hlubin propasti dole. A za novoluní sedmého měsíce se otevřely všechny ústí propastí země a vody do nich začaly sestupovat.
27 A za novoluní desátého měsíce se ukázaly vrcholky hor a Noe se radoval.
28 A proto si je ustanovil jako svátky na věčnou památku, a tak jsou ustanoveny.
29 A umístili je na nebeské desky, každá měla třináct týdnů; od jednoho k druhému (přecházela) jejich památka, od prvního k druhému, od druhého ke třetímu a od třetího ke čtvrtému.
30 A všechny dny přikázání budou dva a padesát týdnů dnů a (ty budou) celý rok kompletní. Tak je to vyryto a ustanoveno na nebeských deskách.
31 Ani jediný rok ani rok co rok se toto přikázání nezanedbává.
32 A přikaž synům Izraele, aby dodržovali roky podle tohoto počítání – tři sta šedesát čtyři dní, a (ty) budou tvořit celý rok, a nebudou narušovat jeho čas od jeho dnů a od jeho svátků; neboť všechno se v nich bude vydávat podle jejich svědectví, a nevynechají žádný den ani nebudou narušovat žádné svátky.
33 Jestliže je však zanedbají a nebudou je dodržovat podle Jeho přikázání, pak naruší všechna jejich období a roky budou z tohoto (řádu) vyklouznuty [a naruší období a roky budou vyklouznuty] a zanedbají svá nařízení.
34 Všichni Izraelci zapomenou a nenajdou cestu let, zapomenou na novoluní, období a soboty a budou se mýlit v celém řádu let.
35 Neboť já to vím a od nynějška ti to budu oznamovat, a není to z mého vlastního výmyslu; neboť kniha (leží) psaná přede mnou a na nebeských deskách je stanoveno rozdělení dnů, aby nezapomněli na svátky smlouvy a nechodili podle svátků pohanů podle svého bludu a své nevědomosti.
36 Neboť budou tací, kteří jistě budou pozorovat měsíc – jak narušuje roční období a přichází rok od roku o deset dní dříve.
37 Proto na ně přijdou léta, kdy naruší (řád) a z ohavného (dne) učiní den svědectví a z nečistého dne svátek a zamění všechny dny, svaté s nečistými a nečistý den se svatým; neboť budou chybovat v dodržování měsíců, sabatů, svátků a jubileí.
38 Proto ti přikazuji a dosvědčuji, abys jim svědčil, neboť po tvé smrti je tví synové znepokojí, takže nebudou mít rok jen tři sta šedesát čtyři dní. Proto budou zanedbávat novoluní, období, sabaty a svátky a budou jíst všelijakou krev se všelijakým masem.

KAPITOLA 7

1 A v sedmém týdnu prvního roku [1317 AM], v tomto jubileu, Noe vysadil vinnou révu na hoře, na které spočívala archa, jménem Lubar, která je součástí pohoří Ararat. Vinice přinesla ovoce ve čtvrtém roce [1320 AM]. Ostříhal jejich ovoce a sklidil je v sedmém měsíci tohoto roku.
2 A udělal z něj víno, nalil ho do nádoby a uchovával ho až do pátého roku, [1321 AM], do prvního dne, na novoluní prvního měsíce.
3 A oslavil s radostí den tohoto svátku a obětoval zápalnou oběť Hospodinu, jednoho mladého býka a jednoho berana, sedm ročních ovcí a jedno kůzle, aby tím vykonal smírčí obřad za sebe a své syny.
4 Nejprve připravil kůzle a trochu jeho krve dal na maso, které bylo na oltáři, který zhotovil. Všechen tuk pak položil na oltář, kde obětoval zápalnou oběť, býka, berana a beránka a všechno jejich maso položil na oltář.
5 A položil na něj všechny jejich oběti smíchané s olejem. Potom pokropil vínem oheň, který předtím rozdělal na oltáři, a položil na oltář kadidlo a způsobil, aby vystoupila příjemná vůně před Hospodinem, jeho Bohem.
6 A radoval se a pil z toho vína, on i jeho děti s radostí.
7 Byl večer a on vešel do svého stanu. Opil se a lehl si a usnul. Byl odhalený ve svém stanu, když spal.
8 Chám pak uviděl Noema, svého otce, nahého, a vyšel ven a pověděl to svým dvěma bratrům venku.
9 Sem vzal svůj oděv, vstal, on i Jefet, přehodili si ho na ramena a šli pozpátku, aby přikryli hanbu svého otce. Jejich tváře byly obráceny pozpátku.
10 Noe se probudil ze spánku a poznal všechno, co mu udělal jeho mladší syn. Proklel svého syna a řekl: „Prokletý buď Kanaán, otrokem bude pro své bratry.“
11 Požehnal Šémovi a řekl: „Požehnán buď Hospodin, Bůh Šémův, a Kanaán bude jeho služebníkem.“
12 Bůh rozšíří Jafeta a Bůh bude přebývat v příbytku Šémově a Kanaán bude jeho služebníkem.
13 Chám poznal, že jeho otec proklel jeho mladšího syna, a nelíbilo se mu, že proklel jeho syna. Proto se od svého otce rozloučil se svými syny, Kúšem, Micrajimem, Putem a Kanaánem.
14 Vystavěl si město a pojmenoval ho po jménu své ženy Neelatamauk.
15 Jefet to viděl a začal závidět svému bratrovi. I on si postavil město a pojmenoval ho po jménu své ženy Adatanés.
16 Šém bydlel se svým otcem Noemem a vystavěl město blízko svého otce na hoře a pojmenoval ho po jménu své ženy Sedeketelebab.
17 A hle, tato tři města jsou blízko hory Lubar: Sedeketelebab ležící na východě před horou a Naeltamauk na jihu a Adatan'eses na západě.
18 A toto jsou synové Šémovi: Elam, Aššur, Arpakšad – ten se narodil dva roky po potopě – a Lud a Aram.
19 Synové Jafetovi: Gomer, Magog, Madai, Jávan, Tubal, Mešek a Tiras. To jsou synové Noemovi.
20 A v dvacátém osmém jubileu [1324-1372 AM] začal Noe přikazovat synům svých synů nařízení a přikázání a všechny soudy, které znal, a nabádal své syny, aby zachovávali spravedlnost a přikrývali hanbu svého těla a aby dobrořečili svému Stvořiteli a ctili otce a matku a milovali svého bližního a střežili své duše před smilstvem a nečistotou a vší nepravostí.
21 Neboť kvůli těmto třem věcem přišla na zemi potopa, totiž kvůli smilstvu, v němž Strážci proti zákonu svých nařízení smilnili s dcerami lidskými a brali si za ženy všechny, které si vyvolili. A tak dali počátek nečistotě.
22 A zplodili syny Nafidim, a všichni byli nepodobní a požírali se navzájem. A obři zabili Nafily, a Nafilové zabili Eljo, a Eljo lidstvo, a jeden člověk navzájem.
23 A každý se prodal, aby páchal nepravost a proléval mnoho krve, a země se naplnila nepravostí.
24 A potom hřešili proti zvěři a ptákům a všemu, co se hýbe a chodí po zemi. Na zemi bylo prolito mnoho krve a každá lidská fantazie a touha si neustále vymýšlely marnost a zlo.
25 A Hospodin vyhladil všechno z povrchu zemského pro jejich ničemné skutky a pro krev, kterou prolili uprostřed země, zničil všechno.
26 Zůstali jsme tedy já a vy, moji synové, a všechno, co s námi vešlo do archy. A hle, vidím vaše skutky před sebou, že nechodíte spravedlivě. Začali jste chodit cestou zkázy a oddělujete se jeden od druhého a závidíte si navzájem, a tak se stává, že nejste v souladu, moji synové, každý se svým bratrem.
27 Vidím a hle, démoni začali svádět proti vám a vašim dětem a nyní se za vás bojím, že po mé smrti prolijete na zemi lidskou krev a že i vy budete vyhlazeni z povrchu zemského.
28 Neboť kdokoli prolije lidskou krev a kdokoli bude jíst krev jakéhokoli těla, všichni budou vyhlazeni ze země.
29 A nezůstane nikdo, kdo by jedl krev nebo proléval krev lidskou na zemi, ani mu nezůstane žádné semeno ani potomstvo žijící pod nebem. Neboť půjdou do šeolu, sestoupí do místa zatracení a všichni budou zničeni násilnou smrtí do temnoty hlubin.
30 Po všechny dny, kdy jste zabili jakékoli zvíře, dobytek nebo jakýkoli hmyz na zemi, na vás nebude spatřena žádná krev. Prokazujte svým duším dobrý skutek tím, že přikrýváte to, co bylo prolito na zemi.
31 Nebudete jako ten, kdo jí s krví. Mějte se na pozoru, aby nikdo nejedl krev před vámi. Přikryjte krev, neboť mi bylo přikázáno, abych svědčil vám i vašim dětem i všemu tělu.
32 A nedovolte, aby duše byla snědena s masem, aby vaše krev, která je vaším životem, nebyla vyžadována z ruky žádného těla, které ji vylije na zem.
33 Země se nečistí od krve, která na ní byla prolita, neboť (pouze) krví toho, kdo ji prolil, bude země očištěna po všechna svá pokolení.
34 A nyní, mé děti, naslouchejte! Čiňte soud a spravedlnost, abyste byli zasazeni spravedlností po celé zemi a vaše sláva byla povýšena před mým Bohem, který mě zachránil z vod potopy.
35 A hle, půjdete a postavíte si města a vysadíte v nich všechny rostliny, které jsou na zemi, a navíc všechny ovocné stromy.
36 Po tři roky se nebudou sklízet plody všeho, co se jí, a čtvrtého roku budou jejich plody považovány za svaté, příjemné před Nejvyšším Bohem, který stvořil nebe i zemi a všechno ostatní. Ať obětují hojně prvotiny vína a oleje

jako prvotiny na oltáři Hospodinově, který je přijímá, a co zbyde, ať jedí služebníci Hospodinova domu před oltářem, který je přijímá.
37 A v pátém roce proveďte vypuštění, abyste to vypustili ve spravedlnosti a bezúhonnosti, a budete spravedliví a všechno, co zasadíte, se bude dařit.
38 Neboť takto přikázal Enoch, otec vašeho otce, svému synovi Metuzalémovi a svému synovi Lámechovi, a Lámech mi přikázal všechny věci, které mu přikázali jeho otcové.
39 A já vám, synové, dám přikázání, jak přikázal Enoch svému synovi v prvních jubileích. Ještě za svého života, sedmý ve svém pokolení, přikázal a svědčil svému synovi i synům svých synů až do dne své smrti.“

KAPITOLA 8

1 V devátém jubileu, v prvním týdnu, [1373 AM], na jeho začátku, si Arpakšad vzal ženu, jejímž jménem bylo Rasueja, dcera Zuzana, dcery Elamovy, a ta mu porodila syna ve třetím roce tohoto týdne, [1375 AM] a on mu dal jméno Kainam.
2 Syn vyrostl a otec ho naučil psát. On se vydal hledat místo, kde by si mohl založit město.
3 A nalezl písmo, které předchozí (generace) vytesali do skály, a přečetl si, co na něm bylo, a přepsal ho, a kvůli němu hřešil; neboť obsahovalo učení Strážců, podle kterého pozorovali znamení slunce, měsíce a hvězd ve všech znameních nebeských.
4 A zapsal si to a neřekl o tom nic, neboť se bál o tom mluvit s Noemem, aby se na něj kvůli tomu nerozhněval.
5 A v třicátém jubileu, [1429 AM], ve druhém týdnu, v prvním roce jeho, si vzal ženu, a její jméno bylo Melka, dcera Madai, syna Jafetova, a ve čtvrtém roce [1432 AM] zplodil syna a dal mu jméno Šela, neboť řekl: „Vpravdě jsem byl poslán.“
6 [A ve čtvrtém roce se narodil], a Šela vyrostl a vzal si ženu, jejíž jméno bylo Muak, dceru Keseda, bratra jeho otce, v třicátém prvním jubileu, v pátém týdnu, v prvním roce [1499 AM] toho roku.
7 A porodila mu syna v pátém roce [1503 AM], a dal mu jméno Eber. Vzal si manželku, jejíž jméno bylo Azúrád, dceru Nebrodovu, v třicátém druhém jubileu, v sedmém týdnu, ve třetím roce [1564 AM]
8 V šestém roce [1567 AM] porodila mu syna a on mu dal jméno Peleg, neboť v době, kdy se narodil, si Noemovi synové začali mezi sebou dělit zemi. Proto mu dal jméno Peleg.
9 A tajně si to mezi sebou rozdělili a oznámili to Noemovi.
10 A stalo se na počátku třiatřicátého jubilea [1569 AM], že rozdělili zemi na tři díly, pro Sema, Chama a Jafeta, podle dědictví každého z nich, v prvním roce v prvním týdnu, když s nimi byl jeden z nás, kteří byli posláni.
11 A zavolal své syny, a ti se k němu přiblížili, oni i jejich děti, a on rozdělil zemi na losy, které měli jeho tři synové obsadit. I vztáhli ruce své a vzali písmo z náruče Noema, svého otce.
12 A na nápisu vyšel jakožto Šémův los střed země, který měl vzít do dědictví pro sebe a pro své syny po věčná pokolení, od prostředku pohoří Rafa, od ústí vod řeky Tina, a jeho podíl jde na západ středem této řeky a táhne se až k vodám propastí, z nichž tato řeka vytéká a vlévá své vody do moře Meat, a tato řeka teče do velkého moře. A vše, co je na severu, je Jafetovo, a vše, co je na jihu, patří Šémovi.
13 A táhne se až do Karaso: to je v lůně jazyka, který směřuje k jihu.
14 Jeho podíl se rozprostírá podél Velkého moře a táhne se přímo, až dosáhne západně od ústí, které směřuje k jihu. Toto moře se nazývá ústím Egyptského moře.
15 A odtud se stáčí na jih k ústí Velkého moře na břehu (jeho) vod a táhne se na západ k Afře a táhne se, dokud nedosáhne vod řeky Gihon a na jih od vod Gihon až k břehům této řeky.
16 A táhne se k východu, až dosáhne zahrady Eden na jih od ní, [na jih] a od východu celé země Eden a celého východu se obrací k východu a pokračuje, až dosáhne na východě hory jménem Rafa a sestupuje k břehu ústí řeky Tina.
17 Tento podíl připadl losem Semovi a jeho synům, aby jej vlastnili navěky, po jeho pokolení, navěky.
18 Noe se radoval, že se Semovi a jeho synům přihodil tento díl. Vzpomněl si na všechno, co prorokoval svými ústy v proroctví. Řekl totiž: „Požehnán buď Hospodin, Bůh Semův, a ať Hospodin přebývá v Semově příbytku.“
19 A věděl, že zahrada Eden je svatyně svatých a příbytek Hospodinův, a hora Sinaj středem pouště a hora Sion středem pupku země: tato tři byla stvořena jako svatá místa směřující proti sobě.
20 A dobrořečil Bohu bohů, který mu vložil do úst slovo Hospodinovo, a Hospodinu navěky.
21 A věděl, že Šémovi a jeho synům přišel požehnaný podíl a požehnání po všechna pokolení – celá země Eden a celá země Rudého moře a celá země východu a Indie, a na Rudém moři a její hory, a celá země Bášan a celá země Libanon a ostrovy Kaftur a všechny hory Sanir a Amana a hory Ašúr na severu a celá země Elam, Ašúr a Bábel, Šúsan a Maedaj a všechny hory Ararat a celá oblast za mořem, která je za horami Ašúru na severu, požehnaná a prostorná země, a vše, co je v ní, je velmi dobré.
22 A pro Chámа vyšel druhý díl, za Gihonem směrem na jih napravo od Rajské zahrady, a táhl se směrem na jih a táhl se ke všem ohnivým horám a táhl se směrem na západ k moři Atel a táhl se směrem na západ, až dosáhl moře Mauk – toho (moře), do kterého sestupuje vše, co není zničeno.
23 A táhne se na sever k hranicím Gadiru a táhne se k pobřeží mořských vod k vodám Velkého moře, až se přiblíží k řece Gichon a jde podél řeky Gichon, až dosáhne pravé strany zahrady Eden.
24 Toto je země, která se Chamovi dostala jako podíl, který měl navěky obsadit pro sebe a své syny po všechna jejich pokolení, navěky.
25 A pro Jafeta vyplynul třetí díl za řekou Tinou, severně od výtoku jejích vod, a rozprostíral se severovýchodně až k celému kraji Gog a k celé zemi východně od něj.
26 A táhne se severním směrem k severu a táhne se k pohoří Qelt na severu a k moři Mauk a pokračuje na východ od Gadiru až k oblasti mořských vod.
27 A táhne se, až se blíží k západu Fary, a vrací se k Aferagu, a na východě se rozprostírá k vodám moře Meat.

28 A táhne se severovýchodním směrem až k oblasti řeky Tiny, až se přiblíží k hranici jejích vod směrem k hoře Rafa, a pak se stáčí k severu.
29 Toto je země, která vyšla Jefetovi a jeho synům jako podíl jeho dědictví, který měl vlastnit pro sebe a své syny po všechna jejich pokolení navěky: pět velkých ostrovů a velká země na severu.
30 Je však zima a země Chámova je horká a země Šémova není ani horká, ani studená, nýbrž je ze smíšené zimy a horka.

KAPITOLA 9

1 Chám rozdělil území mezi své syny a první podíl vyšel Kúšovi na východě, Mizrajimu na západě, Putu na západě a Kanaánu na západě.
2 A Šém rozdělil také mezi své syny a první díl vyšel pro Cháma a jeho syny na východ od řeky Tigris, dokud se nepřiblíží k východu, celá země Indie a na Rudém moři na jeho pobřeží a vody Dedanu a všechny hory Mebri a Ela a celá země Šúsan a vše, co je na straně Farnaku až k Rudému moři a řece Tině.
3 A pro Asýrii vyšel druhý díl, celá země Asýrie, Ninive a Šineár až k hranici Indie, a ta stoupá a obtéká řeku.
4 Arpakšadovi připadl třetí díl: celá země Chaldejské oblasti na východ od Eufratu, hraničící s Rudým mořem, a všechny vody pouště blízko mořského ústí, které se obrací k Egyptu, celá země Libanon, Sanir a Amana až k hranici Eufratu.
5 A Aramu vyšel čtvrtý díl, celá země Mezopotámie mezi Tigridem a Eufratem severně od Chaldejců až k hranici pohoří Assyrských a země Arara.
6 Ludovi pak vyšel pátý díl, pohoří Aššurské a vše, co k němu patří, až k Velkému moři a až k východní straně jeho bratra Aššurského.
7 A Jefet také rozdělil zemi svého dědictví mezi své syny.
8 První část se rozkládala pro Gomer na východ od severní strany až k řece Tina; a na severu se rozkládala pro Magog všechny vnitřní části severu, až dosáhly k moři Meat.
9 A Madai vyšel jako jeho podíl, aby vlastnil od západu od svých dvou bratrů až k ostrovům a k pobřežím ostrovů.
10 A pro Jávan vyšel čtvrtý díl, každý ostrov a ostrovy, které leží u hranic Ludu.
11 A pro Tubala vyšel pátý díl uprostřed jazyka, který se blíží k hranici dílu Lud k druhému jazyku, k oblasti za druhým jazykem k třetímu jazyku.
12 A Mešechovi vyšel šestý díl, celá oblast za třetím jazykem až k východní straně Gadiru.
13 Sedmý podíl připadl Tirasu, čtyři velké ostrovy uprostřed moře, které se táhnou až k Chámovu podílu.
14 A tak si synové Noemovi rozdělili své syny v přítomnosti svého otce Noema a on je všechny zavázal přísahou a proklel každého, kdo by se snažil uchvátit podíl, který mu losem nepřipadl.
15 A všichni řekli: „Tak budiž, tak budiž!“ Pro ně i pro jejich syny navěky po všechna jejich pokolení až do soudného dne, kdy je Hospodin Bůh bude soudit mečem a ohněm za všechnu nečistou zlobu jejich provinění, kterými naplnili zemi přestoupením, nečistotou, smilstvem a hříchem.

KAPITOLA 10

1 A ve třetím týdnu tohoto jubilea začali nečistí démoni svádět děti synů Noemových a svádět je k bloudění a ničit je.
2 A synové Noemovi přišli k Noemovi, svému otci, a pověděli mu o démonech, kteří sváděli na scestí, oslepovali a zabíjeli syny jeho synů.
3 Modlil se před Hospodinem, svým Bohem, a řekl: „Bože duchů veškerého těla, který jsi mi prokázal milosrdenství. Vysvobodil jsi mne i mé syny z vod potopy a nezničil jsi mě, jako jsi způsobil synům zatracení. Neboť tvá milost je ke mně veliká a tvé milosrdenství k mé duši mému kéž je pozvednuto na mé syny a nechť nad nimi nevládnou zlí duchové, aby je nevyhladili ze země.“
4 Požehnej však mně i mým synům, abychom se rozmnožili, rozmnožili a naplnili zemi.
5 A Ty víš, jak se Tvoji Strážci, otcové těchto duchů, chovali za mých dnů. A co se týče těchto duchů, kteří jsou živí, uvězni je a drž je pevně na místě odsouzení a nedovol, aby přinesli zkázu synům tvého služebníka, mého Boha; neboť ti jsou zlí a stvořeni k ničení.
6 Ať nevládnou nad duchy živých, neboť ty jediný můžeš nad nimi vládnout. Ať nemají moc nad syny spravedlivých od nynějška až navěky.
7 A Hospodin, náš Bůh, nám přikázal, abychom všechny svázali.
8 A hlavní z duchů, Mastêmâ, přišel a řekl: „Pane, Stvořiteli, dovol, aby někteří z nich zůstali přede mnou a naslouchali mému hlasu a činili vše, co jim řeknu; neboť pokud mi někteří z nich nezůstanou, nebudu moci vykonat moc své vůle na synech lidských; neboť ti jsou ke zkaženosti a svádění na scestí před mým soudem, neboť velká je zlovolnost synů lidských.“
9 A řekl: „Desetý díl z nich ať před ním zůstane a devět dílů ať sestoupí na místo odsouzení.“
10 A jednomu z nás přikázal, abychom Noema naučili všem jejich lékům; neboť věděl, že nebudou chodit v bezúhonnosti ani se nebudou usilovat o spravedlnost.
11 A učinili jsme podle všech Jeho slov: Všechny zlomyslné a zlé jsme svázali na místě odsouzení a desetinu z nich jsme ponechali, aby byli podrobeni Satanovi na zemi.
12 A Noemovi jsme vysvětlili všechny léky na jejich nemoci i jejich svody, aby je mohl léčit bylinkami země.
13 A Noe sepsal do knihy vše, co jsme mu naučili ohledně každého druhu léku. Takto bylo zabráněno zlým duchům, aby (ubližovali) synům Noemovým.
14 A všechno, co napsal, dal svému nejstaršímu synovi Šémovi, neboť ho miloval nade všechny své syny.
15 Noe usnul se svými otci a byl pohřben na hoře Lubar v zemi Ararat.
16 Dovršil ve svém životě devět set padesát let, devatenáct jubileí, dva týdny a pět let. [1659 AM]
17 A ve svém životě na zemi předčil děti lidské kromě Enocha pro spravedlnost, v níž byl dokonalý. Neboť Enochův úřad byl ustanoven na svědectví generacím světa, aby vyprávěl všechny skutky generace za generací až do dne soudu.
18 V třicátém jubileu, v prvním roce druhého týdne, si Peleg vzal ženu jménem Lomna, dceru Sinaarovu. Ta mu porodila syna ve čtvrtém roce tohoto týdne. Dal mu jméno

Reu, neboť řekl: „Hle, synové lidští se stali zlými, když si chtěli postavit město a věž v zemi Šineár.“
19 Vydali se z Araratu na východ do Šineáru. Za jeho dnů totiž postavili město i věž a řekli: „Vystupme jimi do nebe!“
20 A začali stavět a ve čtvrtém týdnu vyráběli cihly ohněm. Cihly jim sloužily jako kámen a hlína, kterou je slepovali, byla asfalt, který vytéká z moře a z pramenů vod v zemi Šineár.
21 A stavěli ji: stavěli ji čtyřicet tři roky [1645-1688 AM]; její šířka byla 203 cihel a výška (jedné cihly) byla třetina jedné; její výška činila 5433 loket a 2 palmy a (rozsah jedné zdi byl) třináct stadiónů (a druhé třicet stadiónů).
22 Hospodin, náš Bůh, nám řekl: „Hle, jsou jeden lid a (toto) začali dělat, a nyní jim nic nebude odepřeno. Sestupme a zmatejme jejich jazyk, aby jeden nerozuměl řeči druhého a aby byli rozptýleni do měst a národů a aby s nimi nezůstalo jedno úmyslné spojení až do dne soudu.“
23 A Hospodin sestoupil a my jsme sestoupili s ním, abychom viděli město a věž, kterou postavili synové lidští.
24 Zmátl jim jazyk, takže si už nerozuměli řeči ostatních. Proto přestali stavět město i věž.
25 Z tohoto důvodu se celá země Šineár nazývá Bábel, neboť tam Hospodin zmátl veškerý jazyk synů lidských a odtud byli rozptýleni do svých měst, každý podle svého jazyka a svého národa.
26 Hospodin poslal na věž silný vítr a zřítil ji na zem. Nacházela se mezi Asýrií a Babylonem v zemi Šineár. Nazvali ji Zřícenina.
27 Ve čtvrtém týdnu prvního roku [1688 AM], na jeho začátku, v třicátém čtvrtém jubileu, byli rozptýleni ze země Šineár.
28 Chám a jeho synové vstoupili do země, kterou měl obsadit a kterou získal jako svůj podíl v zemi na jihu.
29 Kanaán viděl libanonskou zemi až k egyptské řece, že je velmi dobrá, a nevstoupil do země svého dědictví na západě (to jest k moři). Usadil se v libanonské zemi na východě i na západě od hranice Jordánu a od hranice moře.
30 Jeho otec Chám a jeho bratři Kúš a Mizrajim mu řekli: „Usadil ses v zemi, která není tvá a která nám nepřipadla losem. Nedělej to, neboť kdybys to udělal, ty i tvoji synové v zemi padnete a budete prokleti kvůli vzpouře. Vždyť kvůli vzpouře jste se usadili a kvůli vzpouře padnou i tvoji synové a ty budeš navždy vykořeněn.“
31 Nebydlíš v Semově příbytku, neboť Semovi a jeho synům to připadlo losem.
32 Prokletý budeš a prokletý budeš mezi všemi syny Noemovými prokletím, kterým jsme se zavázali přísahou před svatým soudcem a před Noemem, naším otcem.“
33 Ale neposlouchal jich a bydlel v libanonské zemi od Chamátu až do Egypta, on i jeho synové, až do dnešního dne.
34 A proto se ta země nazývá Kanaán.
35 Jáfet a jeho synové šli k moři a usadili se v zemi, která jim připadla. Madai spatřil mořskou zemi, ale nelíbila se mu. Požádal o podíl Chama, Assýra a Arpachšada, bratra své ženy, a usadil se v médské zemi blízko bratra své ženy až do dnešního dne.
36 Svůj příbytek i příbytek svých synů nazval Médie podle jména jejich otce Madai.

KAPITOLA 11

1 A v třicátém pátém jubileu, ve třetím týdnu, v prvním roce [1681 AM] toho roku, si Reu vzal ženu, a její jméno bylo 'Ôrâ, dcera 'Ûra, syna Kesedova, a porodila mu syna, a on dal mu jméno Sêrôh, v sedmém roce tohoto týdne v tomto jubileu. [1687 AM]
2 A synové Noemovi začali válčit mezi sebou, zajímat se a zabíjet, prolévat lidskou krev na zemi, jíst krev a stavět silná města, hradby a věže a jednotlivci se povyšovali nad národy a zakládali počátky království a válčili lid proti lidem, národ proti národu, město proti městu a všichni páchali zlo, získávali zbraně a učili své syny válce a začali dobývat města a prodávat otroky i otrokyně.
3 A Ûr, syn Kesedův, vystavěl město Ûara Chaldejců a pojmenoval ho po svém jménu a jménu svého otce. Udělali si lité modly a každý se klaněl modle, lité soše, kterou si udělali. Začali si dělat rytiny a nečisté simulace a zlí duchové jim pomáhali a sváděli je k páchání přestupků a nečistoty.
4 A princ Mastêmâ se namáhal, aby toto všechno vykonal, a vyslal jiné duchy, ty, kteří byli svěřeni do jeho ruky, aby páchali všelijaké bezpráví a hříchy a všelijaké přestupky, aby kazili a ničili a prolévali krev na zemi.
5 Proto dal jménu Sêrôh, Serug, neboť se každý odvrátil k páchání všelijakého hříchu a přestupku.
6 Vyrostl a bydlel v Uru Chaldejském, blízko otce matky své ženy, a klaněl se modlám. Vzal si manželku v třicátém šestém jubileu, v pátém týdnu, v prvním roce jeho [1744 AM], a její jméno bylo Melka, dcera Kabera, dcery bratra jeho otce.
7 A porodila mu Náchora v prvním roce tohoto týdne. On vyrostl a bydlel v Uru Chaldejském. Jeho otec ho učil chaldským vědění, aby mohl věštit a předpovídat podle znamení nebes.
8 A v třicátém sedmém jubileu, v šestém týdnu, v jeho prvním roce [1800 AM], si vzal ženu, a ta se jmenovala Ijaska, dcera Nestaga Chaldejského.
9 A porodila mu Teracha v sedmém roce tohoto týdne. [1806 AM]
10 A princ Mastêmâ poslal havrany a ptáky, aby sežrali semeno zaseté v zemi, aby zničili zemi a okradli lidské děti o jejich práci. Než mohli semeno zaorat, havrani ho sebrali z povrchu země.
11 Proto mu dal jméno Terach, protože je havrani a ptáci uvrhli do bídy a sežrali jejich semeno.
12 A léta začala být neplodná kvůli ptákům a sežrali všechno ovoce stromů ze stromů. Jen s velkým úsilím mohli za svých dnů zachránit trochu ze všech plodů země.
13 A v tomto třicátém devátém jubileu, ve druhém týdnu prvního roku, si Terach vzal ženu, a její jméno bylo Edna, dcera Abrama, dcera sestry jeho otce. A v sedmém roce tohoto týdne [1876] mu porodila syna a on mu dal jméno Abram podle jména otce své matky.
14 Zemřel totiž dříve, než jeho dcera počala syna.
15 A dítě začalo chápat bludy země, že všichni bloudili za rytinami a za nečistotou, a jeho otec ho naučil psát, a bylo mu dva týdny let, [1890 AM] a oddělil se od svého otce, aby s ním neuctíval modly.

16 A začal se modlit ke Stvořiteli všech věcí, aby ho zachránil před chybami dětí lidských a aby jeho úděl neupadl do bludu po nečistotě a hanebnosti.
17 Nastal čas setby, aby se do země zasadilo semeno. Všichni se společně vydali, aby ochránili své semeno před havrany. Abram se vydal s těmi, kdo šli. Chlapeček byl čtrnáctiletý.
18 A slétla roj havranů, aby sežrali semeno. Abram jim běžel vstříc, nežli by se usadili na zemi, a volal na ně, nežli by se usadili na zemi, aby sežrali semeno, a říkal: „Nesestupujte, vraťte se na místo, odkud jste přišli.“ A oni se vrátili.
19 A způsobil, že se onoho dne havrany vrátily sedmdesátkrát, a ze všech havranů v celé zemi, kde Abram pobýval, se tam neusadil ani jeden.
20Všichni, kdo s ním byli po celé zemi, ho viděli volat a všichni havrani se vrátili zpět. Jeho jméno se stalo velkým po celé zemi Chaldejců.
21 A letos k němu přišli všichni, kdo chtěli sít, a on s nimi šel, dokud se neskončila doba setí. A oseli svou půdu a toho roku přinesli domů dostatek obilí, jedli a byli nasyceni.
22 A v prvním roce pátého týdne [1891 AM] Abram učil ty, kdo vyráběli nářadí pro voly, řemeslníky ze dřeva, a ti zhotovili nádobu nad zemí, naproti rámu pluhu, aby na ni vložili semeno, a semeno z ní padalo na radlici pluhu a skrývalo se v zemi, a už se nebáli havranů.
23 A takto zhotovili (nádoby) nad zemí na všech rámech pluhů a oseli a obdělávali celou zemi, jak jim Abram přikázal, a už se nebáli ptáků.

KAPITOLA 12

1 V šestém týdnu sedmého roku [1904 AM] řekl Abram svému otci Terachovi: „Otče!“
2 A on řekl: „Hle, tady jsem, synu můj.“ A řekl:
„Jaký užitek máme z těch modl, které uctíváš,“
A před kterým se klaníš?
3 Neboť v nich není duch,
Neboť jsou to němé podoby a klam srdce.
Neuctívejte je:
4 Uctívejte Boha nebes,
Kdo způsobuje, aby na zemi sestupoval déšť a rosa
A dělá všechno na zemi,
A stvořil všechno svým slovem,
A veškerý život pochází z Jeho tváře.
5 Proč uctíváte věci, které v sobě nemají ducha?
Neboť jsou dílem rukou (lidských),
A na svých ramenou je nesete,
A nemáte od nich žádnou pomoc,
Ale jsou velkou příčinou hanby pro ty, kdo je vyrábějí,
a klamání srdce těch, kdo je uctívají:
Neuctívejte je.“
6 Otec mu řekl: „Vím to, synu můj, ale co mám dělat s lidem, který mě přinutil sloužit jim?“
7 A řeknu-li jim pravdu, zabijí mě, neboť k nim přilne jejich duše, aby je uctívala a ctila.
8 Mlč, synu můj, aby tě nezabili.' Tato slova řekl svým dvěma bratrům. Rozhněvali se na něj a on mlčel.
9 A v čtyřicátém jubileu, ve druhém týdnu sedmého roku [1925 AM] si Abram vzal ženu, a ta se jmenovala Sarai, dcera jeho otce, a stala se jeho ženou.
10 Jeho bratr Háran si vzal ženu ve třetím roce třetího týdne [1928 AM] a ona mu porodila syna v sedmém roce tohoto týdne [1932 AM], a on mu dal jméno Lot.
11 Jeho bratr Náchor si vzal ženu.
12 V šedesátém roce Abramova života, to jest ve čtvrtém týdnu, čtvrtého roku jeho [1936 AM], vstal Abram v noci a zapálil chrám modlářů a všechno, co v domě bylo, a nikdo o tom nevěděl.
13 V noci vstali a snažili se zachránit své bohy z ohně.
14 Háran je spěchal zachránit, ale oheň ho zachvátil a on v ohni shořel. Zemřel v Uru Kaldejském před svým otcem Terachem a pohřbili ho v Uru Kaldejském.
15 Terach pak vyšel z Uru Kaldejského, on i jeho synové, aby šel do země Libanonské a do země Kanaánské. Usadil se v zemi Cháran. Abram pak bydlel se svým otcem Terachem v Cháranu dva týdny po léta.
16 A v šestém týdnu, v pátém roce jeho, [1951 AM] Abram seděl celou noc za novoluní sedmého měsíce, aby pozoroval hvězdy od večera do rána, aby viděl, jaký bude charakter roku s ohledem na deště, a byl sám, když seděl a pozoroval.
17 I vstoupilo mu do srdce slovo a řekl: „Všechna znamení hvězd, znamení měsíce i slunce jsou v ruce Hospodinově. Proč je mám zkoumat?“
18 Chce-li, sešle déšť ráno i večer;
A pokud si přeje, odepře to,
A všechno je v jeho rukou.“
19 A modlil se té noci a řekl:
„Bože můj, Bože nejvyšší, ty jediný jsi můj Bůh,“
A tebe a tvou vládu jsem si vyvolil.
A ty jsi stvořil všechny věci,
A vše, co je dílem tvých rukou.
20 Vysvoboď mě z rukou zlých duchů, kteří ovládají myšlenky lidských srdcí,
Ať mě neodvedou od Tebe, Bože můj.
A upevni mne i mé potomstvo navěky
Abychom od nynějška až na věky nesešli z cesty.“
21 Řekl: „Mám se vrátit do Uru Kaldejského, kteří hledají mou tvář, abych se k nim vrátil? Mám zde na tomto místě zůstat? Správná cesta před tebou ať se v rukou tvého služebníka naplní a já nebudu chodit v klamu svého srdce, Bože můj.“
22 A když domluvil a modlil se, hle, skrze mě mu bylo posláno slovo Hospodinovo: ‚Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu, a učiním z tebe veliký a početný národ.‘
23 A já ti požehnám
A já učiním tvé jméno velikým,
A budeš požehnaný na zemi,
A v tobě budou požehnány všechny rodiny země,
A požehnám těm, kdo žehnají tobě,
A proklínej ty, kdo proklínají tebe.
24 Budu Bohem tobě i tvému synovi, synu tvého syna i všemu tvému potomstvu. Neboj se, od nynějška až po všechna pokolení země jsem tvůj Bůh.“
25 Hospodin Bůh řekl: „Otevři mu ústa a uši, aby slyšel a mluvil svými ústy jazykem, který byl zjeven.“ Neboť ode dne pádu Babylonu přestalo mluvit v ústech všech synů lidských.
26 Otevřel jsem mu ústa, uši i rty a začal jsem s ním mluvit hebrejsky, jazykem stvoření.

27 Vzal knihy svých otců, které byly napsány hebrejsky, a přepsal je, a od té chvíle je začal studovat. Já jsem mu oznámil, čemu nerozuměl, a studoval je během šesti deštivých měsíců.
28 A stalo se v sedmém roce šestého týdne [1953 AM], že promluvil ke svému otci a oznámil mu, že opustí Cháran, aby šel do země Kanaán, aby ji viděl a vrátil se k němu.
29 Jeho otec Terach mu řekl: „Jdi v pokoji!“
Kéž věčný Bůh učiní tvou cestu přímou.
A Hospodin s tebou a ochrání tě před vším zlým,
A dej ti milost, milosrdenství a přízeň u těch, kdo tě vidí,
A kéž žádné z dětí lidských nemá nad tebou moc ublížit ti;
Jdi v pokoji.
30 Jestliže uvidíš zemi, která se ti líbí k bydlení, vstaň a vezmi si mě k sobě. Vezmi si s sebou i Lota, syna svého bratra Chárana, za vlastního syna. Hospodin s tebou!
31 A tvůj bratr Náchor jdi se mnou, dokud se nenavrátíš v pokoji, a pak půjdeme s tebou všichni spolu.

KAPITOLA 13

1 Abram se tedy vydal z Cháranu a vzal s sebou svou ženu Sárai a Lota, syna svého bratra Hárana, do země Kanaán. Přišel do Asýrie, šel do Šekemu a usadil se u vznešeného dubu.
2 A viděl, a hle, země byla velmi příjemná od vstupu do Chamátu až k vysokému dubu.
3 Hospodin mu řekl: „Tobě a tvému potomstvu dám tuto zemi.“
4 A postavil tam oltář a obětoval na něm zápalnou oběť Hospodinu, který se mu ukázal.
5 A odtud se táhl k hoře… Bet-el na západě a Haj na východě, a tam si postavil stan.
6 A viděl a hle, země byla velmi rozlehlá a dobrá a rostlo na ní všechno: vinná réva, fíky, granátová jablka, duby, cesmína, terebinty, olejné stromy, cedry, cypřiše, datlovníky a všechny stromy polní. Na horách byla voda.
7 A dobrořečil Hospodinu, který ho vyvedl z Uru Chaldejského a přivedl ho do této země.
8 Stalo se pak prvního roku, v sedmém týdnu, o novoluní prvního měsíce, roku 1954, že postavil na této hoře oltář a vzýval jméno Hospodinovo: „Ty, věčný Bůh, jsi můj Bůh.“
9 A obětoval na oltáři zápalnou oběť Hospodinu, aby byl s ním a neopustil ho po všechny dny jeho života.
10 A odtud se hnul a šel na jih, a přišel do Hebronu, a Hebron byl v té době vystavěn, a bydlel tam dva roky, a odešel (odtud) do země na jihu, do Bealotu, a v zemi byl hlad.
11 Abram se tedy vydal do Egypta třetího roku týdne a bydlel v Egyptě pět let, než mu byla jeho žena odtržena.
12 V té době byl postaven Tanais v Egyptě – sedm let po Hebronu.
13 Když faraon zajal Abramovu ženu Sarai, Hospodin faraona a jeho dům ranil velkými ranami kvůli Abramově ženě Sarai.
14 Abram byl velmi slavný majetkem v podobě ovcí, dobytka, oslů, koní, velbloudů, služebníků a služebnic, a také velmi velkého množství stříbra a zlata. Také Lot, syn jeho bratra, byl bohatý.
15 Farao vrátil Abramovu ženu Saraj a poslal ho z egyptské země. Abram se vydal na místo, kde si zpočátku postavil stan, na místo oltáře, s Hajem na východě a Bét-elem na západě. Dobrořečil Hospodinu, svému Bohu, který ho přivedl zpět v pokoji.
16 Stalo se pak v jednačtyřicátém jubileu, třetího roku prvního týdne [1963 AM], že se vrátil na toto místo a obětoval tam zápalnou oběť a vzýval jméno Hospodinovo a řekl: „Ty, nejvyšší Bůh, jsi můj Bůh na věky věků.“
17 A čtvrtého roku tohoto týdne [1964 AM] se s ním Lot rozloučil a Lot bydlel v Sodomě. Muži Sodomští byli nesmírně hříšní.
18 A zarmoutil se v srdci, že se od něho odloučil syn jeho bratra, neboť neměl děti.
19 Onoho roku, kdy byl Lot zajat, řekl Hospodin Abramovi poté, co se s ním Lot rozloučil, čtvrtého roku tohoto týdne: „Pozdvihni své oči z místa, kde bydlíš, k severu i k jihu, k západu i k východu.“
20 Celou zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu navěky a učiním, že bude tvého potomstva jako písku mořského. I kdyby kdo sečetl prach země, tvé potomstvo sečteno nebude.
21 Vstaň, projdi se (zemí) po její délce i šířce a pohleď na vše, neboť ji dám tvému potomstvu.“ Abram tedy odešel do Hebronu a usadil se tam.
22 A v tomto roce přitáhl Kedorlaomer, král Elamský, Amrafel, král Šineárský, Arioch, král Selasasarský, a Tergal, král národů, a zabili krále Gomorského. Král Sodomský uprchl a mnozí padli zraněními v údolí Siddim u Solného moře.
23 Zajali Sodomu, Adama a Sebojima a také Lota, syna Abramova bratra, se vším jeho majetkem a odešli do Danu.
24 Jeden z uprchlíků přišel a oznámil Abramovi, že syn jeho bratra byl zajat, a (Abram) ozbrojil své domácí služebnictvo…
25 ... pro Abrama a jeho potomstvo desátek z prvotin Hospodinu. Hospodin to ustanovil jako věčné ustanovení, aby to dávali kněžím, kteří mu sloužili, aby to navěky vlastnili.
26 A tento zákon nemá časový limit, neboť ustanovil pro všechna pokolení navěky, aby dávali Hospodinu desátky ze všeho, ze setí, z vína, z oleje, z dobytka i z ovcí.
27 A dal to svým kněžím, aby s radostí jedli a pili před ním.
28 Král Sodomy k němu přistoupil, poklonil se mu a řekl: „Pane Abrame, dej nám duše, které jsi vysvobodil, ale kořist nechť je tobě.“
29 Abram mu řekl: „Zvedám ruce k Nejvyššímu Bohu, že si z toho, co je tvé, nevezmu nic, ani nit, ani řemínek od boty, abys neřekl: ‚Obohatil jsem Abrama.‘“ ať si vezme jen to, co snědli mládenci, a podíl mužů, kteří šli se mnou – Aner, Eskol a Mamre. Ti si vezmou svůj podíl.“

KAPITOLA 14

1 Po těchto událostech, čtvrtého roku tohoto týdne, za novoluní třetího měsíce, stalo se k Abramovi ve snu slovo Hospodinovo: „Neboj se, Abrame, já jsem tvůj ochránce a tvá odměna bude nesmírně hojná.“
2 Řekl: „Pane, Pane, co mi dáš? Odcházím bezdětný. Syn Maseka, syna mé služebnice, je Dammašek Eliezer. On bude mým dědicem. Mně jsi pak nedal potomstvo.“
3 A řekl mu: „Tento (muž) nebude tvým dědicem, ale ten, kdo vzejde z tvých vlastních lůn; on bude tvým dědicem.“

4 Vyvedl ho ven a řekl mu: „Pohleď k nebi a spočítej hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“
5 A pohlédl k nebi a spatřil hvězdy. A řekl mu: „Takové bude tvé potomstvo.“
6 Uvěřil Hospodinu a bylo mu to počítáno za spravedlnost.
7 A řekl mu: „Já jsem Hospodin, který tě vyvedl z Uru Kaldejského, abych ti dal zemi Kananejců, abys ji navěky vlastnil. Budu Bohem tobě i tvému potomstvu po tobě.“
8 A on řekl: „Pane, Pane, podle čeho poznám, že to zdědím?“
9 Řekl mu: „Vezmi mi tříletou jalovici, tříletou kozu, tříletou ovci, hrdličku a holuba.“
10 A toto všechno vzal uprostřed měsíce a usadil se u dubu Mamre, který je blízko Hebronu.
11 A postavil tam oltář a obětoval je všechny; a vylil jejich krev na oltář, rozdělil je středem a položil je jedno proti druhému; ale ptáky nerozdělil.
12 Na kusy slétli ptáci a Abram je odháněl a nedovolil jim, aby se jich dotkli.
13 Když slunce zapadlo, Abrama přepadla extáze a hle, padla na něj hrůza z velké temnoty. Abramovi bylo řečeno: „Věz jistě, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a uvedou je do otroctví a budou je trápit čtyři sta let.“
14 A také národ, jehož budou v otroctví, budu soudit, a potom odtud vyjdou s velkým majetkem.
15 A půjdeš ke svým otcům v pokoji a budeš pohřben v dobrém stáří.
16 Ale ve čtvrtém pokolení se sem navrátí, neboť nepravost Amorejců ještě není úplná.
17 Probudil se ze spánku a vstal, když slunce zapadlo. Byl tam plamen. Hle, pec kouřila a mezi kusy šlehal ohnivý plamen.
18 A onoho dne uzavřel Hospodin smlouvu s Abramem, řka: ‚Tvému potomstvu dám tuto zemi od řeky Egyptské až k řece velké, řece Eufrat, Kenijce, Kenizejce, Kadmonity, Perizejce, Refaimce, Fakorejce, Chivejce, Amorejce, Kananejce, Girgašejce a Jebúsejce.‘
19 A když den uplynul, Abram obětoval kusy, ptáky, ovocné oběti a úlitby, ale oheň je sežehl.
20 A v onen den jsme s Abramem uzavřeli smlouvu, jako jsme ji uzavřeli s Noemem v tomto měsíci; a Abram si obnovil svátek a ustanovení navěky.
21 Abram se radoval a oznámil to všechno své ženě Sárai. Věřil, že bude mít potomstvo, ale ona neplodila.
22 Saraj poradila svému muži Abramovi a řekla mu: „Jdi k Hagar, mé egyptské služebnici. Možná ti z ní dám potomstvo.“
23 Abram poslechl hlas své ženy Sárai a řekl jí: „Udělej to.“ Sárai vzala svou egyptskou služebnou Hagar a dala ji svému muži Abramovi za ženu.
24 Vešel k ní a ona počala a porodila mu syna, a dal mu jméno Izmael v pátém roce tohoto týdne [1965 AM]; a to byl osmdesátý šestý rok Abramova života.

KAPITOLA 15

1 A v pátém roce čtvrtého týdne tohoto jubilea, [1979 AM] ve třetím měsíci, uprostřed měsíce, slavil Abram svátek prvotin obilné žně.
2 A obětoval na oltáři nové oběti, prvotiny úrody Hospodinu, jalovici, kozu a beránka na oltáři jako zápalnou oběť Hospodinu; jejich ovocné oběti a jejich úlitby obětoval na oltáři s kadidlem.
3 I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl mu: „Já jsem Bůh všemohoucí; osvědč se přede mnou a buď dokonalý.“
4 Uzavřu smlouvu mezi sebou a tebou a velmi tě rozmnožím.“
5 Abram padl na tvář a Bůh s ním mluvil a řekl:
6 „Hle, mé nařízení je s tebou,“
A budeš otcem mnohých národů.
7 Ani se už nebudeš jmenovat Abram,
Ale tvé jméno od této chvíle až navěky bude Abraham.
Neboť jsem tě učinil otcem mnoha národů.
8 A učiním tě velmi velkým,
A udělám z tebe národy,
A z tebe vzejdou králové.
9 Ustanovím svou smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem po tobě po všech jejich pokoleních jako smlouvu věčnou, abych byl Bohem tobě i tvému potomstvu po tobě.
10 Dám tobě a tvému potomstvu zemi, v níž jsi pobýval jako host, zemi Kanaán, abys ji vlastnil navěky, a já budu jejich Bohem.
11 Hospodin Abrahamovi řekl: „Ty zachovávej mou smlouvu, ty i tvé potomstvo po tobě. Obřežte každého mužského pohlaví mezi sebou a obřežte si předkožky. To bude znamením věčné smlouvy mezi mnou a vámi.“
12 Osmého dne obřežete každého chlapce po všech vašich pokoleních, toho, kdo se narodil v domě, nebo toho, koho jste koupili za peníze od cizince, kterého jste získali, jenž není z vašeho semene.
13 Kdo se narodí v tvém domě, bude jistě obřezán, a ti, které jsi koupil za peníze, budou obřezáni, a má smlouva bude na vašem těle ustanovením věčným.
14 A neobřezaný muž, který nebude osmého dne obřezán na svém těle předkožky, bude vyobcován ze svého lidu, neboť zrušil mou smlouvu.“
15 Bůh Abrahamovi řekl: „Tvá žena Saraj se už nebude jmenovat Saraj, ale bude se jmenovat Sára.“
16 Požehnám jí a dám ti z ní syna. Požehnám mu a stane se z něj národ a vzejdou z něj králové národů.“
17 Abraham padl na tvář, zaradoval se a řekl si v srdci: „Zdalipak se stoletému narodí syn? Devadesátiletá Sára porodí?“
18 Abraham řekl Bohu: „Kéž by Izmael žil před tebou!“
19 Bůh řekl: „Sára ti porodí syna a dáš mu jméno Izák. Já s ním uzavřu svou smlouvu, smlouvu věčnou pro jeho potomstvo po něm.“
20 I Izmaela jsem slyšel. Požehnám mu, učiním ho velkým a velmi ho rozmnožím. Zplodí dvanáct knížat a já z něj učiním veliký národ.
21 Svou smlouvu však uzavřu s Izákem, kterého ti Sára porodí v těchto dnech, příští rok.
22 A přestal s ním mluvit a Bůh od Abrahama vzstoupil.
23 Abraham učinil, jak mu Bůh řekl, a vzal Izmaela, syna svého, a všechny, kdo se narodili v jeho domě a které koupil za své peníze, všechny muže ve svém domě, a obřezal jim předkožku.

24 A téhož dne byl Abraham obřezán a všichni muži jeho domu, <i ti, co se v domě narodili>, a všichni, které koupil za peníze od dětí cizince, byli s ním obřezáni.
25 Tento zákon platí pro všechna pokolení navěky a není obřízky dnů ani vynechání jednoho dne z osmi dnů; je to věčné ustanovení, ustanovené a napsané na nebeských deskách.
26 Každý, kdo se narodí a jehož předkožka není osmého dne obřezána, nepatří k dětem smlouvy, kterou Hospodin uzavřel s Abrahamem, ale k dětem zatracení. Není na něm žádné znamení, že je Hospodinův, ale je určen k vyhlazení a zabití ze země a k vykořenění ze země, neboť zrušil smlouvu Hospodina, našeho Boha.
27 Neboť všichni andělé přítomnosti a všichni andělé posvěcení byli tak stvořeni ode dne svého stvoření a před anděly přítomnosti a anděly posvěcení posvětil Izrael, aby byli s Ním a s Jeho svatými anděly.
28 A přikaž synům Izraele, aby zachovávali znamení této smlouvy po svá pokolení jako věčné ustanovení, a nebudou vyhlazeni ze země.
29 Neboť toto přikázání je stanoveno jako smlouva, aby ho navěky zachovávali všichni synové Izraele.
30 Hospodin k sobě nepřivedl Izmaela, jeho syny, bratry ani Ezaua. Nevyvolil si je proto, že by byli Abrahamovými potomky, ale proto, že je znal, ale vyvolil si Izrael, aby byl jeho lidem.
31 A posvětil ji a shromáždil ji ze všech dětí lidských; neboť je mnoho národů a mnoho lidí, a všechny jsou Jeho, a nad vším ustanovil duchy s mocí, aby je odvedli od Něho.
32 Nad Izraelem však neustanovil žádného anděla ani ducha, neboť on sám je jejich vládcem a bude je ochraňovat a vyžadovat z ruky svých andělů a svých duchů a z ruky všech svých mocností, aby je ochraňoval a žehnal jim, a aby byli Jeho a On jejich od nynějška navěky.
33 A nyní ti oznamuji, že synové Izraele nebudou toto nařízení dodržovat a nebudou své syny obřezávat podle celého tohoto zákona, neboť při své obřízce tuto obřízku svých synů vynechají a všichni, synové Beliarovi, nechají své syny neobřezané, jak se narodili.
34 Hospodinův hněv se rozhoří proti synům Izraele, protože opustili jeho smlouvu, odvrátili se od jeho slova, provokovali a rouhali se, protože nedodržovali nařízení tohoto zákona. Zacházeli se svými údy jako s pohany, aby byli vyhlazeni a vyhlazeni ze země. Nebude jim již odpuštění ani smíření za všechen hřích této věčné chyby.

KAPITOLA 16

1 A za novoluní čtvrtého měsíce jsme se Abrahamovi ukázali u dubu Mamre a mluvili jsme s ním a oznámili jsme mu, že mu jeho žena Sára dá syna.
2 Sára se zasmála, neboť slyšela, že jsme tato slova mluvili s Abrahamem a že jsme ji napomenuli. Zmocnil se strach a popřela, že se kvůli těm slovům smála.
3 A řekli jsme jí jméno jejího syna, jak je jeho jméno ustanoveno a napsáno na nebeských deskách (tj. Izák),
4 A (že) až se k ní v určený čas vrátíme, počala by syna.
5 V tomto měsíci vykonal Hospodin své soudy nad Sodomou, Gomorou, Ceboimem a celým okolím Jordánu a spálil je ohněm a sírou a zničil je až do dnešního dne, jak jsem ti oznámil všechny jejich skutky, že jsou svévolní a hříšní mimořádně, že se poskvrňují a smilní ve svém těle a páchají nečistotu na zemi.
6 A podobným způsobem Bůh vykoná soud nad místy, kde se dopustili nečistoty Sodomitů, podobný soudu Sodomy.
7 Lota jsme však zachránili, neboť Bůh pamatoval na Abrahama a vyslal ho zprostřed porážky.
8 On i jeho dcery spáchali na zemi hřích, jaký se na zemi nestal od dnů Adamových až do jeho doby; neboť člověk spal se svými dcerami.
9 A vizte, bylo přikázáno a vyryto ohledně veškerého jeho semene na nebeských deskách, aby je odstranil a vykořenil a vykonal nad nimi soud podobný soudu Sodomy a aby v den odsouzení na zemi nezůstalo žádné semeno člověka.
10 V tomto měsíci se Abraham hnul z Hebronu, odešel a usadil se mezi Kádešem a Šurem v pohoří Gerar.
11 A v polovině pátého měsíce se odtud odstěhoval a usadil se u Studny přísahy.
12 V polovině šestého měsíce navštívil Hospodin Sáru a učinil s ní, jak jí řekl, a ona počala.
13 Porodila syna ve třetím měsíci a v polovině měsíce, v čase, o kterém Hospodin mluvil k Abrahamovi, o svátku prvotin žně, se narodil Izák.
14 Abraham obřezal svého syna osmého dne; byl první, kdo byl obřezán podle smlouvy, která je ustanovena navěky.
15 A v šestém roce čtvrtého týdne jsme přišli k Abrahamovi ke Studni přísahy a ukázali jsme se mu [jak jsme Sáře řekli, že se k ní vrátíme a ona počne syna].
16 A vrátili jsme se v sedmém měsíci a našli jsme Sáru těhotnou před sebou. Požehnali jsme mu a oznámili jsme mu vše, co bylo o něm rozhodnuto, že nezemře, dokud nezplodí dalších šest synů a neuvidí je dříve, než zemře, ale že v Izákovi bude pojmenováno jeho potomstvo.
17 A (aby) všechno potomstvo jeho synů bylo pohanské a bylo počítáno k pohanským národům, ale ze synů Izákových by se měl stát svatý potomek a nebyl by počítán k pohanským národům.
18 Neboť se měl stát podílem Nejvyššího a všechno jeho potomstvo padlo do Božího vlastnictví, aby se stalo Hospodinovým lidem k (Jeho) vlastnictví nade všechny národy a aby se stalo královstvím, kněžími a svatým národem.
19 A šli jsme svou cestou a oznámili jsme Sáře všechno, co jsme mu pověděli, a oba se radovali nesmírně velikou radostí.
20 A postavil tam oltář Hospodinu, který ho vysvobodil a který mu dával radost v zemi jeho pobytu. Slavil v tomto měsíci sedm dní slavnost radosti poblíž oltáře, který postavil u Studny přísahy.
21 A postavil si o tomto svátku stánky pro sebe i pro své služebníky a byl prvním, kdo na zemi slavil svátek stánků.
22 A po těch sedm dní přinášel každý den k oltáři zápalnou oběť Hospodinu, dva býky, dva berany, sedm ovcí a jednoho kozla, jako oběť za hřích, aby tím vykonal smírčí obřad za sebe i za své potomstvo.
23 A jako oběť díkůvzdání sedm beranů, sedm kůzlat, sedm ovcí a sedm kozlů s jejich ovocnými oběťmi a úlitbami; a všechen jejich tuk pálil na oltáři jako vyvolenou oběť Hospodinu, libou vůni.

24 A ráno i večer pálil vonné látky, kadidlo, galbanum, stackte, nard, myrhu, koření a kostum; všech sedm obětoval drcené, smíchané ve stejných dílech (a) čisté.
25 A slavil tento svátek sedm dní a radoval se z celého srdce a z celé duše, on i všichni, kdo byli v jeho domě, a nebyl s ním nikdo cizí ani neobřezaný.
26 A žehnal svému Stvořiteli, který ho stvořil v jeho pokolení, neboť ho stvořil podle své vůle; věděl totiž a chápal, že z něj vzejde rostlina spravedlnosti pro věčné generace a z něj svaté semeno, aby se stalo podobným Tomu, který stvořil všechny věci.
27 A žehnal a radoval se a nazval tento svátek svátek Hospodinův, radost milá Nejvyššímu Bohu.
28 A žehnali jsme mu navěky i všemu jeho potomstvu po všechna pokolení země, protože slavil tento svátek v jeho čas, jak je zaznamenáno na nebeských deskách.
29 Proto je na nebeských deskách pro Izrael stanoveno, že budou sedm dní v sedmém měsíci s radostí slavit svátek stánků, který bude Hospodinu příjemný – věčné ustanovení pro všechna jejich pokolení, každý rok.
30 A k tomu není omezený počet dnů; neboť je pro Izraele navždy ustanoveno, aby jej slavili, bydleli v chýších, vkládali si na hlavy věnce a brali si z potoka listnaté ratolesti a vrbové proutí.
31 Abraham si vzal palmové ratolesti a plody z ušlechtilých stromů a sedmkrát ráno s nimi obcházel oltář a s radostí chválil a děkoval svému Bohu za všechno.

KAPITOLA 17

1 V prvním roce pátého týdne byl Izák odstaven v tomto jubilejním roce [1982 AM] a Abraham uspořádal velkou hostinu ve třetím měsíci, v den, kdy byl jeho syn Izák odstaven.
2 A Izmael, syn Egypťanky Hagar, stál před Abrahamem, svým otcem, na jeho místě. Abraham se radoval a dobrořečil Bohu, že viděl své syny a nezemřel bezdětný.
3 A vzpomněl si na slova, která k němu promluvil v den, kdy se s ním Lot rozloučil, a radoval se, že mu Hospodin dal na zemi potomstvo, aby ji zdědil, a dobrořečil celým svými ústy Stvořiteli všech věcí.
4 Sára viděla Izmaela, jak si hraje a tančí, a Abrahama, jak se raduje velikou radostí. Začala na Izmaela žárlit a řekla Abrahamovi: „Vyžeň tuto otrokyni i jejího syna, neboť syn této otrokyně nebude dědicem s mým synem Izákem.“
5 Abrahamovi se to nelíbilo kvůli jeho služebnici a synovi, že je od sebe vyhnal.
6 Bůh řekl Abrahamovi: „Nezlob se kvůli dítěti a kvůli otrokyni. Dbej na všechno, co ti Sára řekla, a plň její slova. V Izákovi bude pojmenováno tvé potomstvo.“
7 Syna této otrokyně však učiním velkým národem, protože je z tvého semene.
8 Abraham vstal časně ráno, vzal chléb a měch vody, vložil to na ramena Hagar a dítěte a propustil ji.
9 A odešla a bloudila po poušti Beer-šeba. Voda v měchu došla a dítě žíznilo, nemohlo jít dál a upadlo.
10 Jeho matka ho vzala, položila ho pod olivovník a šla se posadit naproti němu, na dostřel luku. Řekla si totiž: „Ať nevidím smrt svého dítěte.“ A když se posadila, plakala.
11 A anděl Boží, jeden ze svatých, jí řekl: „Proč pláčeš, Hagar? Vstaň, vezmi dítě a drž ho v ruce, neboť Bůh slyšel tvůj hlas a viděl dítě.“
12 Otevřela oči a spatřila studnici vody. Šla, naplnila si měch vodou a dala napít svému dítěti. Vstala a šla směrem k poušti Paran.
13 Chlapec rostl a stal se lučištníkem. Bůh byl s ním. Jeho matka mu vzala ženu z egyptských dcer.
14 Porodila mu syna a on mu dal jméno Nebajot, neboť řekla: „Hospodin byl blízko ke mně, když jsem ho vzývala.“
15 A stalo se v sedmém týdnu, v prvním roce jeho, [2003 AM] v prvním měsíci tohoto jubilea, dvanáctého dne tohoto měsíce, že se v nebi ozvaly hlasy ohledně Abrahama, že je věrný ve všem, co mu řekl, a že miluje Hospodina, a že je věrný v každém soužení.
16 A kníže Mastéma přišel a řekl před Bohem: „Hle, Abraham miluje svého syna Izáka a má v něm nade vše zalíbení. Řekni mu, aby ho obětoval jako zápalnou oběť na oltáři, a uvidíš, zda tento příkaz splní, a poznáš, zda je věrný ve všem, v čem ho zkoušíš.“
17 Hospodin věděl, že Abraham byl věrný ve všech svých soužení, neboť ho zkoušel skrze jeho zemi a hladem, zkoušel ho bohatstvím králů a znovu ho zkoušel skrze jeho ženu, když byla od něho odtržena, a obřízkou; zkoušel ho skrze Izmaela a Hagar, svou služebnici, když je poslal pryč.
18 A ve všem, v čem ho zkoušel, byl shledán věrným, jeho duše nebyla netrpělivá a neváhal jednat, neboť byl věrný a miloval Pána.

KAPITOLA 18

1 Bůh mu řekl: „Abrahame, Abrahame!“ On odpověděl: „Hle, zde jsem.“
2 Řekl: „Vezmi svého milovaného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do hor a obětuj ho na jedné z hor, kterou ti ukážu.“
3 Časně ráno vstal, osedlal osla, vzal s sebou dva mládence a svého syna Izáka a naštípal dříví k zápalné oběti. Třetího dne se vydal na to místo a uviděl to místo zdaleka.
4 Přišel k prameni vody a řekl svým služebníkům: „Zůstaňte zde s oslem, já a chlapec půjdeme tam a až se budeme modlit, vrátíme se k vám.“
5 Vzal tedy dřevo k zápalné oběti, naložil je na svého syna Izáka a vzal do ruky oheň a nůž. Oba dva šli spolu na to místo.
6 Izák řekl svému otci: „Otče!“ On odpověděl: „Tady jsem, synu můj.“ Řekl mu: „Hle, oheň, nůž a dříví, ale kde je, otče, beránek k zápalné oběti?“
7 Řekl: „Bůh si, synu můj, opatří beránka k zápalné oběti.“ A přiblížil se k Boží hoře.
8 Postavil tedy oltář, položil na něj dříví, svázal svého syna Izáka a položil ho na dříví, které bylo na oltáři, a vztáhl ruku, aby vzal nůž a zabil svého syna Izáka.
9 A stál jsem před ním a před knížetem Mastemem a Hospodin řekl: ‚Přikaž mu, aby na chlapce nevztahoval ruku a aby mu nic nedělal, neboť jsem ukázal, že se bojí Hospodina.‘
10 Volal jsem na něj z nebe a řekl mu: „Abrahame, Abrahame!“ Zděsil se a řekl: „Hle, zde jsem.“

11 Řekl jsem mu: „Nevztahuj na chlapce ruku a nic mu nedělej. Nyní jsem ukázal, že se bojíš Hospodina a neodepřel jsi mi svého syna, svého prvorozeného.“
12 A kníže Mastêmâ se zahanbil; Abraham pozvedl oči a viděl, a hle, beran zachycený… za rohy. Abraham šel, vzal berana a obětoval ho jako zápalnou oběť místo svého syna.
13 Abraham nazval to místo „Hospodin viděl“, neboť se říká: „Na hoře viděl Hospodin.“ To je hora Sion.
14 Hospodin pak podruhé povolal Abrahama jeho jménem z nebe, když nám dal zjevit, abychom k němu mluvili ve jménu Hospodinově.
15 A řekl: „Při sobě jsem přísahal, praví Hospodin, že jsi učinil tuto věc a neodepřel jsi mi svého syna, svého milovaného syna, že ti požehnám a rozmnožím tvé potomstvo jako hvězdy na nebi a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo zdědí města svých nepřátel.
16 V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země, protože jsi uposlechl můj hlas a já jsem všem ukázal, že jsi mi věrný ve všem, co jsem ti řekl: Jdi v pokoji.
17 Abraham pak šel ke svým mládencům, a vstali a šli spolu do Beer-šeby, a Abraham [2010 AM] bydlel u Studny přísahy.
18 A slavil tento svátek každý rok sedm dní s radostí a nazval jej svátkem Hospodinovým podle sedmi dnů, během nichž odcházel a vracel se v pokoji.
19 A proto bylo na nebeských deskách ohledně Izraele a jeho potomstva stanoveno a napsáno, aby tento svátek slavili sedm dní s radostí ze svátku.

KAPITOLA 19

1 Prvního roku prvního týdne čtyřicátého druhého jubilea se Abraham vrátil a usadil se dva týdny let naproti Hebronu, to je Kirjat-arba.
2 V prvním roce třetího týdne tohoto jubilea se naplnily dny Sárina života a zemřela v Hebronu.
3 Abraham šel, aby ji oplakával a pohřbil. Zkusili jsme ho, zda je jeho duch trpělivý a zda se nerozhněvá ve slovech svých úst. Byl shledán trpělivým a nenechal se zahanbit.
4 Trpělivě se totiž s Chetijci dohodl, aby mu dali místo k pohřbu jeho mrtvého.
5 Hospodin mu dal milost u všech, kdo ho viděli. Vlídně prosil syny Cheta a ti mu dali za čtyři sta stříbrných pole s dvojitou jeskyní naproti Mamre, což je Hebron.
6 A prosili ho: „Dáme ti to zadarmo.“ Ale on to z jejich rukou zadarmo nevzal, neboť dal cenu za to místo, celou cenu, a dvakrát se jim poklonil. Potom pohřbil svého mrtvého v dvojité jeskyni.
7 A všech dnů Sárina života bylo sto dvacet sedm let, to jest dvě jubilea, čtyři týdny a jeden rok. To jsou dny let Sárina života.
8 Toto je desátá zkouška, kterou byl Abraham zkoušen, a byl shledán věrným a trpělivým v duchu.
9 A neřekl ani slovo o pověsti v zemi, že Bůh řekl, že ji dá jemu a jeho potomstvu po něm, a prosil tam o místo, kde by pohřbil své mrtvé; neboť byl shledán věrným a byl zaznamenán na nebeských deskách jako přítel Boží.
10 A ve čtvrtém roce vzal pro svého syna Izáka ženu, a ta se jmenovala Rebeka [2020 AM] [dcera Betuela, syna Náchora, bratra Abrahama], sestra Lábanova a dcera Betuela; a Betuel byl syn Melchy, která byla manželkou Náchora, bratra Abrahama.
11 Abraham si vzal třetí ženu, jménem Ketura, z dcer svých služebnic, neboť Hagar zemřela dříve než Sára. Ta mu porodila šest synů: Zimráma, Jokšana, Medána, Midjána, Jišbaka a Šuacha, a to během dvou týdnů let.
12 V šestém týdnu, druhého roku jeho, porodila Rebeka Izákovi dva syny, Jákoba a Ezaua.
13 Jákob byl muž hladký a přímý, Ezau pak byl divoký, muž pole a chlupatý, a Jákob bydlel ve stanech.
14 Mládežníci rostli a Jákob se naučil psát, ale Ezau se neučil, neboť byl mužem pole a lovcem, naučil se válce a všechny jeho skutky byly kruté.
15 Abraham miloval Jákoba, ale Izák miloval Ezaua.
16 Abraham viděl Ezauovy skutky a věděl, že v Jákobovi bude povoláno jeho potomstvo. Zavolal Rebeku a dal jí přikázání ohledně Jákoba, neboť věděl, že i ona Jákoba miluje mnohem více než Ezaua.
17 I řekl jí: Dcero má, bdej se mého syna Jákoba, neboť on bude na zemi místo mne, požehnáním uprostřed synů lidských a slávou celého potomstva Šémova.
18 Vím, že si ho Hospodin vyvolí, aby mu byl vlastním lidem, ze všech národů, které jsou na zemi.
19 A hle, Izák, syn můj, miluje Ezaua více než Jákoba, ale vidím, že ty opravdu miluješ Jákoba.
20 Projevuj k němu ještě větší laskavost a kéž na něj s láskou hledíš, neboť on bude požehnáním pro nás na zemi od nynějška po všechna pokolení země.
21 Kéž jsou tvé ruce silné a tvé srdce ať se raduje z tvého syna Jákoba, neboť jsem ho miloval nade všechny své syny. Bude požehnán navěky a jeho potomstvo naplní celou zemi.
22 Dokáže-li kdo sečíst písek země, bude sečteno i jeho potomstvo.
23 A všechna požehnání, kterými Hospodin požehnal mně a mému potomstvu, budou patřit Jákobovi a jeho potomstvu navěky.
24 A v jeho semeni bude požehnáno jméno mé a jméno otců mých, Sema, Noaba, Enocha, Mahalalela, Enóše, Seta a Adama.
25 A ty budou sloužit k položení základů nebes, k upevnění země a k obnovení všech světel, která jsou na nebeské klenbě.
26 Zavolal tedy Jákoba před očima své matky Rebeky, políbil ho, požehnal mu a řekl:
27 ‚Jákobe, můj milovaný synu, kterého má duše miluje, kéž ti Bůh požehná shora nebeské klenby a kéž ti dá všechna požehnání, kterými požehnal Adamovi, Enochovi, Noemovi a Šemovi; a vše, co mi řekl, a vše, co mi slíbil dát, kéž způsobí, aby se tobě a tvému potomstvu připoutalo navěky, podle dnů nebes nad zemí.‘
28 A duchové Mastêmâ nebudou vládnout nad tebou ani nad tvým potomstvem, aby tě odvrátili od Hospodina, který je tvým Bohem od nynějška navěky.
29 A Hospodin Bůh kéž je otcem tobě i tvému prvorozenému synu i lidu navěky.
30 Jdi v pokoji, synu můj.' A oba odešli spolu od Abrahama.
31 Rebeka milovala Jákoba celým svým srdcem a celou svou duší mnohem více než Ezaua, ale Izák miloval Ezaua mnohem více než Jákoba.

KAPITOLA 20

1 A v čtyřicátém druhém jubileu, v prvním roce sedmého týdne, povolal Abraham Izmaela [2052 (2045?) AM] a jeho dvanáct synů, Izáka a jeho dva syny a šest synů Ketury a jejich syny.
2 A přikázal jim, aby zachovávali cestu Hospodinovu, aby činili spravedlnost a milovali každý svého bližního a takto jednali mezi všemi lidmi; aby každý z nich tak žil s ohledem na ně, aby činil soud a spravedlnost na zemi.
3 Aby obřezávali své syny podle smlouvy, kterou s nimi uzavřel, a aby se neodchylovali napravo ani nalevo od všech cest, které nám Hospodin přikázal; a abychom se zdržovali veškerého smilstva a nečistoty.
4 A jestliže by se mezi vámi kterákoli žena nebo panna dopustila smilstva, upalte ji ohněm a ať s ní nesmilní podle svých očí a srdce; a ať si neberou za ženy z kanaánských dcer, neboť potomstvo kanaánského bude vykořeněno z půdy.
5 A vyprávěl jim o soudu obrů a o soudu Sodomitů, jak byli souzeni pro svou zlovolnost a zemřeli pro své smilstvo, nečistotu a vzájemnou zkaženost skrze smilstvo.
6 ‚Střežte se všeho smilstva a nečistoty a všeho poskvrnění hříchem, abyste neudělali naše jméno kletbou a celý svůj život posměchem, a všichni vaši synové nebyli vyhlazeni mečem, a vy nebyli prokleti jako Sodoma a celý váš ostatek jako synové Gomory.‘
7 Prosím vás, synové moji, milujte Boha nebes a držte se všech jeho přikázání a nechoďte za jejich modlami a za jejich nečistotami,
8 Nedělejte si bohy slité ani ryté, neboť jsou marniví a není v nich ducha, dílo lidských rukou a nikdo, kdo v ně doufá, nedoufá v nic.
9 Nesloužit jim ani se jim neklanět, ale služte nejvyššímu Bohu a uctívejte ho ustavičně. Doufejte v jeho tvář vždycky, konejte před ním přímost a spravedlnost, aby ve vás našel zalíbení a projevil vám své milosrdenství. Sešle na vás déšť ráno i večer. Požehnej všem tvým dílům, která jsi vykonal na zemi. Požehnej tvému chlebu i tvé vodě. Požehnej plodu tvého života a plodu tvé země, stádům tvého dobytka a stádům tvých ovcí.
10 Budete požehnáním na zemi a všechny národy země vás budou toužit a žehnat svým synům v mém jménu, aby i oni byli požehnáni, jako jsem já.
11 Dal Izmaelovi a jeho synům i synům Ketury dary a poslal je pryč od svého syna Izáka. Všechno dal svému synu Izákovi.
12 Izmael a jeho synové, synové Ketury a jejich synové se společně usadili od Paranu až k Babylonu v celé zemi, která je na východě, naproti poušti.
13 A ti se smísili mezi sebou a byli nazváni Arabové a Izmaelitové.

KAPITOLA 21

1 V šestém roce sedmého týdne tohoto jubilea povolal Abraham Izáka jako svého syna a přikázal mu: „Zestárl jsem a nevím, kdy zemřu, a jsem nasycen svými dny.“
2 A hle, je mi sto sedmdesát pět let a po všechny dny svého života jsem pamatoval na Hospodina a celým svým srdcem jsem se snažil činit jeho vůli a chodit bezúhonně po všech jeho cestách.
3 Má duše nenávidí modly, opovrhuji těmi, kdo jim sloužili, a obětuji jim své srdce i ducha, abych bedlivě plnil vůli svého stvořitele.
4 Neboť on je živý Bůh, svatý a věrný a spravedlivý nade všecky, a u Něho není přijímání osob ani darů; neboť Bůh je spravedlivý a vykonává soud nad všemi, kdo přestupují jeho přikázání a pohrdají jeho smlouvou.
5 Ty, synu můj, zachovávej jeho přikázání, jeho nařízení a jeho soudy a nechoď za ohavnostmi, za rytinami a za litinami.
6 A nejezte žádnou krev zvířat ani dobytka ani žádného ptáka létajícího na nebi.
7 Jestliže obětuješ oběť jako příjemnou pokojnou oběť, zabij ji a vylij její krev na oltář. Všechen tuk oběti obětní oběti obětuj na oltáři s jemnou moukou a s obětí suchou smíšenou s olejem i s její úlitbou. Všechno to obětuj společně na oltáři zápalné oběti; bude to příjemná vůně před Hospodinem.
8 Tuk z oběti díkůvzdání obětuješ na ohni, který je na oltáři, a tuk, který je na břiše, i všechen tuk na vnitřnostech, i na obou ledvinách i se všemi tuky, které jsou na nich, i na bedrech a játrech, které s ledvinami odstraníš.
9 A toto vše obětujte jako libou vůni, přijatelnou před Hospodinem, s příslušnou obětí suchou a s příslušnou obětí úlitbou, jako libou vůni, chléb obětní oběti Hospodinu.
10 A jezte jeho maso v ten den i v druhý den, a ať nad ním slunce nezapadne druhého dne, dokud nebude snědeno. Ať nic nezůstane na třetí den, neboť to není přijatelné [neboť to není schválené] a ať se to už nejí, neboť každý, kdo to jí, na sebe uvede hřích. Neboť jsem to nalezl napsáno v knihách svých předků a ve slovech Enocha a ve slovech Noemových.
11 Všechny své oběti posypeš solí a sůl smlouvy ať nechybí ve všech tvých obětech před Hospodinem.
12 A pokud jde o dřevo k obětem, dej si pozor, abys nepřinesl (jiné) dřevo na oltář kromě tohoto: cypřiš, bobkový list, mandloň, jedlové dřevo, borovice, cedrové dřevo, savin, fíky, olivy, myrhu, vavřín, aspalathus.
13 A z těchto druhů dřeva položte na oltář pod oběť, takové, které bylo ozkoušeno co do vzhledu, a nekládejte na něj žádné rozštěpené nebo tmavé dřevo, (ale) tvrdé a čisté, bez vady, zdravé a nové; a nekládejte na něj staré dřevo [neboť jeho vůně je pryč], neboť v něm již není vůně jako dříve.
14 Kromě těchto druhů dřeva nepoložíš žádné jiné, neboť vůně se rozptýlí a vůně jeho vůně nevystoupí k nebi.
15 Dodržuj toto přikázání a čiň ho, synu můj, abys byl bezúhonný ve všech svých skutcích.
16 A vždycky buď čistý na těle svém, a umyj se vodou, dříve než přistoupíš, abys obětoval na oltáři, a umyj si ruce i nohy, dříve než se přiblížíš k oltáři; a když skončíš s obětováním, umyj si znovu ruce i nohy.
17 Ať se na tobě ani na tvém oděvu neobjeví krev. Měj se na pozoru, synu můj, krve, měj se velmi na pozoru, pokryj ji prachem.
18 A nejezte žádnou krev, neboť je to duše; nejezte žádnou krev.
19 A nepřijímejte dary za krev člověka, aby nebyla prolita beztrestně, bez soudu; neboť právě prolitá krev způsobuje,

že země hřeší, a země nemůže být očištěna od krve člověka jinak než krví toho, kdo ji prolil.
20 A nepřijímejte žádný dar ani dar za krev člověka, ale krev za krev, abyste byli přijati před Hospodinem, Bohem nejvyšším, neboť on je ochranou dobrých, a abyste byli ochráněni před vším zlým, a aby vás zachránil před každou smrtí.
21 Vidím, synu můj, že všechna díla synů lidských jsou hřích a ničemnost, a všechny jejich skutky jsou nečistota, ohavnost a poskvrna, a není v nich žádná spravedlnost.
22 Měj se na pozoru, abys nechodil po jejich cestách a nešlapal po jejich stezkách a nezhřešil hříchem k smrti před Nejvyšším Bohem. Jinak skryje před tebou svou tvář a vydá tě zpět do rukou tvých přestupků a vykoření tě ze země i tvé potomstvo zpod nebes. Tvé jméno i tvé potomstvo zahynou z celé země.
23 Odvraťte se od všech jejich skutků a od veškeré jejich nečistoty a zachovávejte nařízení Nejvyššího Boha, konejte jeho vůli a buďte ve všem bezúhonní.
24 Požehná ti ve všech tvých skutcích a vychová z tebe rostlinu spravedlnosti po celé zemi, po všechna pokolení země. Mé jméno ani tvé jméno nebude zapomenuto pod nebem navěky.
25 Jdi, synu můj, v pokoji. Kéž tě Nejvyšší Bůh, můj Bůh i tvůj Bůh, posilní k konání jeho vůle a kéž požehná všemu tvému potomstvu i zbytku tvého potomstva po všechna pokolení navěky všemi spravedlivými požehnáními, abys byl požehnáním na celé zemi.“
26 A on od něj s radostí odešel.

KAPITOLA 22

1 Stalo se pak v prvním týdnu čtyřicátého čtvrtého jubilea, druhého roku, to jest roku, v němž zemřel Abraham, že přišli Izák a Izmael od Studny přísahy, aby slavili svátek týdnů, to jest svátek prvotin úrody, k Abrahamovi, svému otci. Abraham se radoval, že přišli jeho dva synové.
2 Izák měl totiž v Beer-šebě mnoho majetku a chodil si prohlížet svůj majetek a pak se vracel k otci.
3 V oněch dnech přišel Izmael navštívit svého otce. Sešli se oba spolu. Izák obětoval zápalnou oběť na oltáři svého otce, který byl zhotovil v Hebronu.
4 A obětoval děkovnou oběť a připravil hostinu radosti před svým bratrem Izmaelem. Rebeka pak upekla z nového obilí nové koláče a dala je svému synu Jákobovi, aby je donesl Abrahamovi, jeho otci, z prvotin země, aby jedl a dobrořečil Stvořiteli všech věcí, než zemře.
5 Izák také poslal Abrahamovi skrze Jákoba nejlepší oběť díkůvzdání, aby se najedl a napil.
6 Jedl a pil a dobrořečil Nejvyššímu Bohu, který stvořil nebe i zemi, který učinil všechny tučné věci země a dal je synům lidským, aby jedli a pili a dobrořečili svému Stvořiteli.
7 A nyní ti děkuji, Bože můj, že jsi mi dal spatřit tento den. Hle, je mi sto tři sedmdesát patnáct let, jsem starý a nasycený dny a po všechny mé dny jsem měl pokoj.
8 Meč protivníka mě nepřemohl ve všem, co jsi dal mně a mým dětem po všechny dny mého života až do dnešního dne.
9 Bože můj, kéž tvé milosrdenství a tvůj pokoj patří tvému služebníku a potomstvu jeho synů, aby ti byli vyvoleným národem a dědictvím ze všech národů země od nynějška až do všech dnů pokolení země, až na všechny věky.
10 Zavolal tedy Jákoba a řekl: „Synu můj Jákobe, Bůh všech kéž ti požehná a dá ti sílu, abys činil spravedlnost a konal jeho vůli před ním. Kéž vyvolí tebe i tvé potomstvo, abyste se stali lidem pro jeho dědictví podle jeho vůle navěky.“
11 A ty, synu můj Jákobe, přistup a polib mě.' I přistoupil, políbil ho a řekl: 'Požehnán buď syn můj Jákob a všichni synové Boha Nejvyššího po všechny věky. Kéž ti Bůh dá potomstvo spravedlnosti a posvětí některé z tvých synů uprostřed celé země. Kéž ti budou sloužit národy a všechny národy se budou klanět před tvým potomstvem.'
12 Buď silný v přítomnosti lidí a uplatňuj moc nad celým Setovým potomstvem. Tehdy budou spravedlivé tvé cesty i cesty tvých synů, aby se stali svatým národem.
13 Kéž ti Nejvyšší Bůh dá všechna požehnání, kterými požehnal mně a kterými požehnal Noemovi a Adamovi; ať spočívají na posvátné hlavě tvého potomstva z pokolení na pokolení navěky.
14 Kéž tě očistí od veškeré nepravosti a nečistoty, aby ti byly odpuštěny všechny přestupky, jichž jsi se dopustil z nevědomosti. Kéž tě posílí a požehná ti, abys zdědil celou zemi.
15 A kéž s tebou obnoví svou smlouvu, abys mu byl národem, dědictvím po všechny věky, a aby on byl tobě i tvému potomstvu Bohem v pravdě a spravedlnosti po všechny dny země.
16 Ty, synu můj Jákobe, pamatuj na má slova a zachovávej přikázání Abrahama, svého otce: Odděl se od národů a nejez s nimi. Nečiň podle jejich skutků a nebuď jejich společníkem. Jejich skutky jsou nečisté a všechny jejich cesty jsou poskvrnění, ohavnost a nečistota.
17 Obětují mrtvým, uctívají zlé duchy a jedí nad hroby. Všechna jejich díla jsou marnost a nicota.
18 Nemají srdce, aby to pochopili, a jejich oči nevidí, co konají, a jak se mýlí, když říkají kusu dřeva: ‚Ty jsi můj Bůh,‘ a kameni: ‚Ty jsi můj Pán a ty jsi můj vysvoboditel.‘ [A nemají srdce.]
19 A tobě, synu můj Jákobe, kéž ti pomáhá Nejvyšší Bůh, a Bůh nebes kéž ti žehná a zbaví tě jejich nečistoty a všech jejich provinění.
20 Měj se na pozoru, synu můj Jákobe, abys nebral ženu z potomstva kanaánských dcer, neboť všechno jeho potomstvo bude vykořeněno ze země.
21 Neboť kvůli přestoupení Chama se zmýlil Kanaán a všechno jeho potomstvo bude vyhlazeno ze země i se všemi jejími zbytky a nikdo, kdo z něj vzejde, nebude spasen v den soudu.
22 A co se týče všech uctívačů model a těch, kteří se mýlí,
(a) V zemi živých pro ně nebude naděje;
(b) A na zemi nebude na ně žádná památka;
(c) Neboť sestoupí do podsvětí,
(d) A půjdou na místo odsouzení,
Jako byli synové Sodomy odňati ze země, tak budou odňati všichni, kdo uctívají modly.
23 Neboj se, synu můj Jákobe, a neděs se, synu Abrahamův. Kéž tě Nejvyšší Bůh ochrání před zkázou a ze všech cest bludu kéž tě vysvobodí.
24 Tento dům jsem si postavil, abych na něm položil své jméno na zemi. [Je dán tobě a tvému potomstvu navěky] a

bude se jmenovat dům Abrahamův; je dán tobě a tvému potomstvu navěky. Ty postavíš můj dům a upevníš mé jméno před Bohem navěky. Tvé potomstvo a tvé jméno obstojí po všechna pokolení země.
25 A přestal mu přikazovat a žehnat mu.
26 A leželi oba spolu na jedné posteli. Jákob spal v náručí Abrahama, otce svého otce. Políbil ho sedmkrát a jeho srdce se nad ním radovalo.
27 A požehnal mu z celého srdce a řekl: „Nejvyšší Bůh, Bůh všech a Stvořitel všech, který mě vyvedl z Uru Chaldejského, aby mi dal tuto zemi do dědictví navěky a abych v ní založil svaté potomstvo – požehnán buď Nejvyšší navěky.“
28 A požehnal Jákobovi a řekl: „Synu můj, z něhož se raduji celým svým srdcem a láskou, kéž tvá milost a tvé milosrdenství jsou na něm i na jeho potomstvu po všechny dny.“
29 A neopouštěj ho ani ho nepovažuj za nic od nynějška až do dnů věčných, a kéž jsou tvé oči otevřeny nad ním a nad jeho potomstvem, abys ho mohl ochránit a požehnat mu a posvětit ho jako národ pro své dědictví;
30 A požehnej mu všemi svými požehnáními od nynějška až do všech dnů věčných a obnov svou smlouvu a svou milost s ním i s jeho potomstvem podle veškeré své dobré vůle po všechna pokolení země.“

KAPITOLA 23

1 A položil dva prsty Jákobovy na jeho oči a dobrořečil Bohu bohů. Zakryl si tvář, natáhl nohy a usnul spánkem věčnosti a byl připojen ke svým otcům.
2 A přes to všechno Jákob ležel v jeho lůně a nevěděl, že Abraham, otec jeho otce, zemřel.
3 Jákob se probudil ze spánku a hle, Abraham byl studený jako led. Řekl: „Otče, otče!“ Nikdo však nepromluvil, a tak věděl, že je mrtev.
4 Vstal tedy z klína svého, běžel a oznámil to své matce Rebece. Rebeka v noci šla k Izákovi a oznámila mu to. Šli spolu i s Jákobem, který měl v ruce lampu. Když vešli dovnitř, našli Abrahama ležet mrtvý.
5 Izák padl na tvář svého otce, plakal a líbal ho.
6 V domě Abrahamově se ozvaly hlasy. Jeho syn Izmael vstal, šel k Abrahamovi, svému otci, a plakal nad Abrahamem, svým otcem, on i celý Abrahamův dům. Plakali velkým pláčem.
7 Jeho synové Izák a Izmael ho pohřbili v dvojité jeskyni vedle jeho ženy Sáry a oplakávali ho čtyřicet dní, všichni muži jeho domu, Izák a Izmael a všichni jejich synové a všichni synové Ketury na svých místech. Tak skončily dny pláče nad Abrahamem.
8 A žil tři jubilejní léta a čtyři týdny let, sto sedmdesát pět let, a dokončil dny svého života, zestárl a byl nasycen dny.
9 Neboť dny předků, jejich života, byly devatenáct jubileí; a po potopě začali dorůstat méně než devatenáct jubileí a ubývat jim jubileí, rychle stárnout a být nasyceni svými dny kvůli rozmanitému soužení a ničemnosti svých cest, s výjimkou Abrahama.
10 Abraham byl totiž dokonalý ve všech svých skutcích před Hospodinem a po všechny dny svého života se mu líbilo ve spravedlnosti. A hle, nedožil se ani čtyř jubilejních let svého života, když zestárl pro svou bezbožnost a byl nasycen svými dny.
11 A všechna pokolení, která povstanou od této doby až do dne velkého soudu, rychle zestárnou, dříve než doplní dvě jubilejní léta, a jejich znalosti je opustí pro jejich stáří a veškeré jejich znalosti zmizí.
12 A v oněch dnech, dožije-li se někdo jubilea a půl roku, řeknou o něm: ‚Žil dlouho a většinu svých dnů žil v bolesti, zármutku a soužení a nenašel klidu.‘
13 Neboť pohroma následuje jednu pohromu za druhou, rána za ranou, soužení za soužením, zlá zpráva za zlou zprávou, nemoc za nemocí a všechny takové zlé soudy, jeden po druhém, nemoc a zkáza, sníh a mráz a led, horečka, zimnice a strnulost, hlad a smrt, meč a zajetí a všelijaké pohromy a bolesti.“
14 A toto všechno přijde na zlé pokolení, které se na zemi dopouští přestupků; jejich skutky jsou nečistota a smilstvo, poskvrnění a ohavnosti.
15 Tehdy řeknou: ‚Dnů předků bylo mnoho, až tisíc let, a byly dobré; ale hle, dny našeho života, žije-li člověk mnoho, jsou šedesát let, a je-li silný, šedesát let, a to jsou zlé dny, a není míru ve dnech tohoto zlého pokolení.‘
16 A v tom pokolení synové usvědčí své otce a starší z hříchu a nepravosti, ze slov svých úst a z velkých zlovolností, které páchají, a z toho, že opustili smlouvu, kterou Hospodin uzavřel mezi nimi a sebou, že budou zachovávat a plnit všechna jeho přikázání, jeho nařízení a všechny jeho zákony, aniž by se odchýlili napravo ani nalevo.
17 Všichni se dopouštějí zla a každá ústa mluví nepravost. Všechny jejich skutky jsou nečistota a ohavnost a všechny jejich cesty jsou poskvrnění, nečistota a zkáza.
18 Vizte, země bude zničena pro všechna jejich díla a nebude žádné semeno vinné révy ani žádný olej; neboť jejich díla jsou zcela bezvěrná a všichni spolu zahynou, zvěř a dobytek a ptáci a všechny ryby moře, pro děti lidské.
19 Budou se mezi sebou přet, mladí se starými a staří s mladými, chudí s bohatými, ponížení s velkými a žebrák s knížetem pro zákon a smlouvu; neboť zapomněli na přikázání a smlouvu, svátky, měsíce, soboty, jubilea a všechny soudy.
20 A postaví se s luky a meči a budou bojovat, aby je obrátili zpět na cestu; ale nevrátí se, dokud nebude na zemi prolito mnoho krve, jeden po druhém.
21 A ti, kdož unikli, se od své ničemnosti nevrátí na cestu spravedlnosti, ale všichni se budou povyšovat k lsti a bohatství, aby si každý vzal vše, co patří jeho bližnímu, a budou vzývat velké jméno, ale ne v pravdě a ne ve spravedlnosti, a znesvětí svatyni svatých svou nečistotou a zkažeností své poskvrny.
22 A skutky tohoto pokolení postihne od Hospodina veliký trest. Vydá je meči, soudu, zajetí, vyplenění a sežrání.
23 A probudí proti nim hříšníky z pohanů, kteří nemají milosrdenství ani soucit, a kteří nebudou brát ohled na osobu nikoho, starého ani mladého, neboť jsou zlejší a silnější v páchání zla než všichni synové lidé. A budou páchat násilí proti Izraeli a přestupky proti Jákobovi, a mnoho krve bude vylito na zemi, a nebude nikdo, kdo by ji shromáždil, ani kdo by ji pohřbil.

24 V oněch dnech budou hlasitě volat a volat a modlit se, aby byli zachráněni z ruky hříšníků, pohanů, ale nikdo nebude zachráněn.
25 Hlavy dětí budou bílé s šedivými vlasy a dítě ve věku tří týdnů bude vypadat jako stoletý muž a jejich postava bude zničena soužením a útlakem.
26 A v oněch dnech začnou děti studovat zákony a hledat přikázání a vrátit se na cestu spravedlnosti.
27 A dny začnou přibývat a přibývat mezi těmi dětmi lidskými, dokud se jejich dny nepřiblíží k tisíci letům. A k většímu počtu let, než byl (předtím) počet dnů.
28 A nebude starce ani nikoho, kdo by nebyl spokojen se svými dny, neboť všichni budou jako děti a mládenci.
29 A po všechny své dny naplní a budou žít v pokoji a radosti. Nebude tam žádný satan ani žádný zlý ničitel. Všechny jejich dny budou dny požehnání a uzdravení.
30 V onen čas Hospodin uzdraví své služebníky. Povstanou a spatří veliký pokoj a vyženou své protivníky. Spravedliví to spatří a budou vděční, budou se radovat na věky věků a uvidí všechny své soudy a všechna jejich prokletí na svých nepřátelích.
31 A jejich kosti spočine v zemi a jejich duch bude mít velkou radost a poznají, že Hospodin je ten, kdo vykonává soud a projevuje milosrdenství stovkám i tisícům a všem, kdo ho milují.
32 A ty, Mojžíši, zapiš tato slova; neboť tak jsou napsána a zaznamenána na nebeských deskách jako svědectví pro pokolení navěky.

KAPITOLA 24

1 Po Abrahamově smrti požehnal Hospodin jeho synu Izákovi. Vstal z Hebronu, šel a bydlel u Studny vidění v prvním roce třetího týdne [2073 AM] tohoto jubilea, sedmi let.
2 A prvního roku čtvrtého týdne začal v zemi hladomor, [2080 AM] kromě toho prvního hladomoru, který byl za dnů Abrahama.
3 Jákob uvařil čočkovou polévku. Ezau se vrátil z pole hladový. Řekl svému bratru Jákobovi: „Dej mi z této červené polévky.“ Jákob mu řekl: „Prodej mi své prvorozenství a já ti dám chléb a také trochu této čočkové polévky.“
4 Ezau si v srdci řekl: „Umřu, k čemu mi bude toto prvorozenství?“
5 Řekl Jákobovi: „Dávám ti to.“ Jákob řekl: „Přísahaj mi dnes.“ A přísahal mu.
6 Jákob dal svému bratru Ezauovi chléb a polévku a ten jedl do sytosti. Ezau však pohrdl svým prvorozenstvím. Proto byl Ezau pojmenován Edom kvůli červené polévce, kterou mu Jákob dal jako prvorozenství.
7 Jákob se stal starším a Ezau byl sesazen ze své hodnosti.
8 A v zemi byl hlad. Izák se vydal do Egypta druhého roku tohoto týdne a šel k filištínskému králi do Geraru k Abímelekovi.
9 I ukázal se mu Hospodin a řekl mu: „Neodcházej do Egypta, ale zůstaň v zemi, o které ti povím, a pobývaj v této zemi jako host. Já budu s tebou a požehnám ti.“
10 Tobě a tvému potomstvu dám celou tuto zemi a splním svou přísahu, kterou jsem přísahal Abrahamovi, tvému otci. Rozmnožím tvé potomstvo jako hvězdy na nebi a dám tvému potomstvu celou tuto zemi.
11 A v tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země, protože tvůj otec poslechl můj hlas a zachoval má nařízení, má přikázání, má zákony, má nařízení a mou smlouvu. Nyní tedy poslechni můj hlas a bydl v této zemi.“
12 A bydlel v Gelaru tři týdny po léta.
13 Abímelek o něm a o všem, co mu patřilo, vydal rozkaz: „Kdokoli se ho nebo čehokoli, co mu patří, zemře.“
14 Izák se mezi Filištíny rozmohl a získal mnoho majetku, volů, ovcí, velbloudů, oslů a velkou čeleď.
15 Zasel v zemi filištínské a sklidil stonásobnou úrodu. Izák se stal nesmírně velkým a Filištíni mu záviděli.
16 Všechny studny, které Abrahamovi služebníci vykopali za Abrahamova života, Filištíni po Abrahamově smrti zasypali a zasypali hlínou.
17 Abímelek pak řekl Izákovi: „Jdi od nás, neboť jsi mnohem mocnější než my.“ Izák odtud odešel v prvním roce sedmého týdne a pobýval v údolích Gerarských.
18 Znovu vykopali studny vody, které vykopali služebníci jeho otce Abrahama a které Filištíni po smrti jeho otce Abrahama uzavřeli. A on je pojmenoval tak, jak je pojmenoval jeho otec Abraham.
19 Izákovi služebníci vykopali v údolí studnu a našli živou vodu. Gerarští pastýři se s Izákovými pastýři hádali a říkali: „Voda je naše.“ Izák tedy studnu pojmenoval „Zvrácenost“, protože se k nám zachovali zvráceně.
20 Vykopali druhou studnu a i o tu se hádali, a on ji pojmenoval Nepřátelství. Vstal tedy odtud a vykopali další studnu, a o tu se nehádali, a on ji pojmenoval Místo. Izák řekl: „Hospodin nám nyní udělal prostor a rozmnožili jsme se v zemi.“
21 A odtud vystoupil ke Studni Přísahy v prvním roce prvního týdne čtyřicátého čtvrtého jubilea [2108 AM].
22 A Hospodin se mu ukázal té noci, za novoluní prvního měsíce, a řekl mu: „Já jsem Bůh Abrahama, tvého otce; neboj se, neboť jsem s tebou a požehnám ti a jistě rozmnožím tvé potomstvo jako písek země kvůli Abrahamovi, mému služebníku.“
23 A postavil tam oltář, který předtím postavil Abraham, jeho otec, a vzýval jméno Hospodinovo a obětoval Bohu Abrahama, svého otce.
24 Vykopali studnu a našli živou vodu.
25 Izákovi služebníci vykopali další studnu, ale vodu nenašli. Šli a oznámili Izákovi, že vodu nenašli. Izák řekl: „Dnes jsem přísahal Pelištejcům a tato věc nám byla oznámena.“
26 A to místo pojmenoval Studna přísahy, neboť tam přísahal Abímelekovi a svému příteli Achuzatovi a svému vojevůdci Píkolovi, hejtmanovi.
27 Izák toho dne poznal, že jim pod nátlakem přísahal, že s nimi uzavře mír.
28 Izák toho dne proklel Filištíny a řekl: „Prokletí Filištíni až do dne hněvu a rozhořčení ze všech národů! Kéž je Bůh učiní posměchem a kletbou, předmětem hněvu a rozhořčení v rukou hříšníků pohanů a v rukou Kittemů.“
29 A kdokoli unikne meči nepřítele a Kittemů, ten spravedlivý národ kéž bude vykořeněn soudem zpod nebes, neboť budou nepřáteli a protivníky mých synů po všechna jejich pokolení na zemi.

30 A nezůstane po nich žádný ostatek, nikdo nebude zachráněn v den hněvu soudu. Neboť celé potomstvo Filištínské bude zničeno, vykořeněno a vyhnáno ze země. Těmto Kaftorským už nezůstane na zemi žádné jméno ani potomstvo.
31 I kdyby vystoupil do nebe, odtud bude svržen dolů, a i kdyby se na zemi upevnil, odtud bude vytažen, a i kdyby se skryl mezi národy, i odtud bude vykořeněn. A i kdyby sestoupil do šeolu, i tam bude jeho odsouzení velké a ani tam nebude mít pokoj.
32 Jestliže půjde do zajetí, zabijí ho na cestě ti, kdo mu ukládají život. Na celé zemi mu nezůstane ani jméno, ani potomstvo. Odejde do věčného prokletí.
33 A tak je o něm napsáno a vyryto na nebeských deskách, aby se s ním naložilo v den soudu, aby mohl být vykořeněn ze země.

KAPITOLA 25

1 Druhého roku tohoto týdne, v jubileu, povolala Rebeka Jákoba, svého syna, a řekla mu: „Synu můj, neber si ženu z kanaánských dcer, jako si vzal Ezau, tvůj bratr, který si vzal dvě ženy z kanaánských dcer. Všemi svými nečistými skutky mi způsobili hořkost. Všechny jejich skutky jsou smilstvo a vášeň, není v nich žádná spravedlnost, neboť jsou zlé.“
2 A já, synu můj, tě nesmírně miluji a mé srdce a má náklonnost ti žehnají každou hodinu dne i bdění noci.
3 Nyní, synu můj, poslechni můj hlas a konej vůli své matky. Neber si manželku z dcer této země, ale jen z domu mého otce a z příbuznosti mého otce. Vezmeš si manželku z domu mého otce a Nejvyšší Bůh ti požehná a tvé děti budou spravedlivým rodem a svatým potomstvem.
4 Tehdy Jákob promluvil k Rebece, své matce, a řekl jí: „Hle, matko, je mi devět týdnů a neznám ani jsem se žádné ženy nedotkl, ani jsem se s žádnou nezasnoubil, ani mě nenapadlo vzít si ženu z kanaánských dcer.“
5 Neboť si, matko, pamatuji slova Abrahama, našeho otce, neboť mi přikázal, abych si nebral ženu z kanaánských dcer, ale abych si vzal ženu z potomstva domu mého otce a z mého příbuzenstva.
6 Slyšel jsem už dříve, že se tvému bratru Lábanovi narodily dcery, a proto jsem si z nich umínil vzít si ženu.
7 A proto jsem se ve svém duchu po všechny dny svého života střežil hřešení a zkaženosti na všech svých cestách; neboť Abraham, můj otec, mi dal mnoho přikázání ohledně chtíče a smilstva.
8 A přes všechno, co mi přikázal, se mnou můj bratr už dvacet dva let hádá a často mi říká: ‚Bratře můj, vezmi si za ženu sestru z mých dvou žen.‘ Ale já odmítám dělat to, co on.
9 Přísahám ti, matko, že si po všechny dny svého života nevezmu ženu z dcer potomstva Kanaána a nebudu se dopouštět zla, jako se dopustil můj bratr.
10 Neboj se, matko, buď jistá, že budu konat tvou vůli a chodit v bezúhonnosti a navždy se nezkazím.“
11 A tehdy pozvedla tvář k nebi, vztáhla prsty svých rukou, otevřela ústa a dobrořečila Nejvyššímu Bohu, který stvořil nebe i zemi, a vzdala mu díky a chválu.
12 A ona řekla: „Požehnán buď Hospodin Bůh a požehnáno budiž jeho svaté jméno na věky věků, který mi dal Jákoba jako čistého syna a svaté potomstvo, neboť je tvůj a tvé bude jeho potomstvo po všechna pokolení navěky.“
13 Požehnej mu, Hospodine, a vlož mi do úst požehnání spravedlnosti, abych mu mohl žehnat.
14 A v tu hodinu, když jí do úst sestoupil duch spravedlnosti, položila obě ruce na hlavu Jákoba a řekla:
15 Požehnán jsi, Pán spravedlnosti a Bůh věků, a kéž ti žehná po všechna lidská pokolení. Kéž ti dá, synu můj, stezku spravedlnosti a zjeví spravedlnost tvému potomstvu.
16 Kéž rozmnoží tvé syny za tvého života, kéž jich bude tolik, kolik měsíců v roce bude. Ať se jejich synové rozmnoží a budou větší než hvězdy nebeské, a kéž jich bude více než písku mořského.
17 A kéž jim dá tuto krásnou zemi – jak slíbil, že ji dá Abrahamovi a jeho potomstvu navěky – a kéž ji budou vlastnit navěky.
18 A kéž se ti, synu můj, narodí požehnané děti za mého života a všechno tvé potomstvo kéž bude požehnaným a svatým potomstvem.
19 A jako jsi za života své matky občerstvoval ducha jejího, tak ti žehná lůno té, která tě porodila, [má náklonnost] a mé prsy ti žehnají, a má ústa i můj jazyk tě velmi chválí.
20 Rozmnož se a rozšiř se po zemi, a kéž se tvé potomstvo dokonalo raduje v nebi i na zemi na věky, a kéž se tvé potomstvo raduje, a v velký den pokoje kéž má pokoj.
21 Ať tvé jméno a tvé potomstvo trvají po všechny věky, a Bůh Nejvyšší kéž je jejich Bohem, a Bůh spravedlnosti kéž přebývá s nimi, a skrze ně ať bude jeho svatyně postavena po všechny věky.
22 Požehnán budiž, kdo ti žehná, a každé tělo, které ti falešně proklíná, budiž prokleto.
23 Políbila ho a řekla mu: „Kéž tě Pán světa miluje, jako se z tebe raduje a žehná ti srdce tvé matky a její láska.“ A přestala žehnat.

KAPITOLA 26

1 Sedmého roku tohoto týdne zavolal Izák Ezaua, svého staršího syna, a řekl mu: „Jsem starý, synu můj, a hle, mé oči už nevidí dobře a nevím, kdy zemřu.“
2 A nyní vezmi své lovecké zbraně, svůj toulec a svůj luk, vyjdi na pole a lov mě, synu mého, a připrav mi chutné jídlo, jaké má duše miluje, a přines mi ho, ať se najím, a aby ti má duše požehnala, dříve než zemřu.“
3 Rebeka však slyšela Izáka, jak mluví s Ezauem.
4 Ezau pak vyšel brzy ráno na pole, aby ulovil, chytil a přinesl domů svému otci.
5 Rebeka zavolala svého syna Jákoba a řekla mu: „Slyšela jsem tvého otce Izáka, jak říká tvému bratru Ezauovi: ‚Ulov mi, připrav mi chutné jídlo a přines mi ho.‘“
6 „Než zemřu, budu jíst a požehnat ti před Hospodinem.“ Nyní, synu můj, poslechni mě v tom, co ti přikazuji: Jdi ke svému stádu a přines mi dvě krásná kůzlata. Já z nich připravím pro tvého otce chutné jídlo, jaké miluje. Ty je přineseš svému otci, aby jedl a požehnal ti před Hospodinem, než zemře, a abys byl požehnán.“
7 Jákob pak řekl své matce Rebece: „Matko, neodepřem ti nic, co by můj otec snědl a co by se mu líbilo. Jen se bojím, matko, že by poznal můj hlas a chtěl by se mě dotknout.“

8 Víš přece, že já jsem hladký a Ezau, můj bratr, chlupatý. Budu se mu ukazovat jako zločinec a spáchám čin, který mi nepřikázal. Rozhněvá se na mě a já na sebe uvedu kletbu, a ne požehnání.“
9 Jeho matka Rebeka mu řekla: „Na mě ať padne tvá kletba, synu můj, jen poslechni můj hlas.“
10 Jákob poslechl hlas své matky Rebeky, šel pro dvě krásná a tučná kůzlata a přinesl je své matce. Matka jim připravila chutné jídlo, jaké měl rád.
11 Rebeka vzala krásné dešť od svého staršího syna Ezaua, který byl u ní v domě, a oblékla do něj svého mladšího syna Jákoba a kůžky kůzlat mu omotala na ruce a na odhalená místa jeho krku.
12 A maso a chléb, které připravila, dala do ruky svého syna Jákoba.
13 Jákob tedy vešel k otci a řekl: „Jsem tvůj syn. Udělal jsem, jak jsi mi přikázal. Vstaň, posaď se a jez, co jsem ulovil, otče, aby mi tvá duše požehnala.“
14 Izák pak řekl svému synovi: „Jak jsi to tak rychle našel, synu můj?“
15 Jákob odpověděl: „Protože mi to dal najít Hospodin, tvůj Bůh.“
16 Izák mu řekl: „Pojď blíž, ať tě ohmatám, synu můj, jsi-li můj syn Ezau, či nikoliv.“
17 Jákob se přiblížil k Izákovi, svému otci, a ten ho ohmatal a řekl: „Hlas je hlas Jákobův, ale ruce jsou ruce Ezauovy.“
18 A nerozpoznal ho, protože to byl nebeský rozkaz, aby mu odebral rozum. Izák nerozpoznal, neboť měl ruce chlupaté jako jeho bratr Ezau, a tak mu požehnal.
19 Řekl: „Jsi můj syn Ezau?“ Odpověděl: „Jsem tvůj syn.“ Řekl: „Přines mi, synu můj, ať se najím z toho, co jsi ulovil, abych ti požehnal.“
20 A přinesl mu, a on jedl, a přinesl mu víno, a on pil.
21 I řekl mu Izák, jeho otec: „Přistup ke mně a polib mě, synu můj.“
22 Přistoupil k němu a políbil ho. Ucítil vůni jeho oděvu a požehnal mu: „Hle, vůně mého syna je jako vůně plného pole, kterému Hospodin požehnal.“
23 A kéž ti Hospodin dá z nebeské rosy a z rosy země, a hojnost obilí a oleje. Ať ti slouží národy a klanějí se ti lidé.
24 Buď pánem nad svými bratry a ať se ti klanějí synové tvé matky. Všechna požehnání, kterými Hospodin požehnal mně a požehnal mému otci Abrahamovi, ať jsou udělena tobě i tvému potomstvu navěky. Zlořečený budiž, kdož by tě proklínal, a požehnaný budiž, kdož by ti žehnal.
25 Jakmile Izák dožehnal svému synu Jákobovi a Jákob odešel od svého otce Izáka, skryl se. Jeho bratr Ezau se vrátil z lovu.
26 A také připravil chutné jídlo a přinesl ho svému otci a řekl mu: „Vstaň, otče, a jez z mé zvěřiny, aby mi požehnala duše tvá.“
27 I řekl mu Izák, jeho otec: „Kdo jsi ty?“ On mu odpověděl: „Jsem tvůj prvorozený, tvůj syn Ezau. Udělal jsem, jak jsi mi přikázal.“
28 Izák se velmi zděsil a řekl: „Kdo to ulovil, chytil a přinesl mi to? Já jsem ze všeho snědl, než jsi přišel, a požehnal jsem mu. Požehnán bude on i celé jeho potomstvo navěky.“
29 Když Ezau uslyšel slova svého otce Izáka, zvolal velmi hořkým a nesmírně velkým pláčem a řekl svému otci: „Požehnej mi, otče!“
30 Řekl mu: „Tvůj bratr přišel s lstí a vzal ti požehnání.“ On řekl: „Nyní vím, proč se jmenuje Jákob. Hle, už dvakrát mě přemohl. Vzal mi prvorozenství a nyní mi vzal i požehnání.“
31 Řekl: „Neuchoval jsi pro mě požehnání, otče?“ Izák odpověděl Ezauovi: „Hle, ustanovil jsem ho tvým pánem a všechny jeho bratry jsem mu dal za služebníky. Posilnil jsem ho hojností obilí, vína a oleje. Co tedy pro tebe, synu, udělám?“
32 Ezau pak řekl svému otci Izákovi: „Máš snad jen jedno požehnání, otče? Požehnej i mně, otče.“
33 Ezau se rozplakal a hlasitě se rozplakal. Izák mu odpověděl: „Hle, tvůj příbytek bude daleko od rosy země a daleko od rosy nebeské shora.“
34 A skrze svůj meč budeš žít a budeš sloužit svému bratru. Až se staneš velkým a setřeseš jeho jho ze své šíje, zhřešíš se hříchem smrti a tvé potomstvo bude vykořeněno zpod nebe.“
35 Ezau Jákobovi stále vyhrožoval kvůli požehnání, kterým mu požehnal jeho otec, a řekl si v srdci: „Ať nyní přijdou dny smutku nad mým otcem, abych mohl zabít svého bratra Jákoba.“

KAPITOLA 27

1 Rebece se ve snu donesla slova jejího staršího syna Ezaua. Rebeka proto poslala pro svého mladšího syna Jákoba.
2 a řekl mu: „Hle, tvůj bratr Ezau se na tobě pomstí a zabije tě.“
3 Nyní tedy, synu můj, poslechni mě, vstaň a uteč k mému bratru Lábanovi do Cháranu. Zůstaň u něho několik dní, dokud se tvůj bratr neodvrátí hněv a on sám od tebe neodvrátí svůj hněv a nezapomene na všechno, co jsi udělal. Pak pošlu a odtud tě vezmu.“
4 Jákob řekl: „Nebojím se. Bude-li chtít zabít mě, zabiju ho.“
5 Řekla mu: „Nechci, abych se jednoho dne připravila o oba syny.“
6 Jákob pak řekl své matce Rebece: „Víš, že můj otec zestárl a nevidí, protože má slabé oči. Jestliže ho opustím, bude to v jeho očích zlé, protože ho opustím a odejdu od tebe. Můj otec se rozhněvá a prokleje mě. Nepůjdu; půjdu jen tehdy, až mě pošle.“
7 Rebeka pak řekla Jákobovi: „Vejdu k němu a promluvím si s ním a on tě propustí.“
8 Rebeka vešla a řekla Izákovi: „Hnusí se mi život kvůli dvěma dcerám Chetejským, které si Ezau vzal za ženy. Jestliže si Jákob vezme ženu z dcer země, jako jsou tyto, k čemu bych ještě žil? Vždyť dcery kanaánské jsou zlé.“
9 Izák zavolal Jákoba, požehnal mu, napomenul ho a řekl mu: „Neber si ženu z kanaánských dcer;
10 Vstaň a jdi do Mezopotámie, do domu Betuela, otce své matky, a vezmi si odtud ženu z dcer Lábana, bratra své matky.
11 A Bůh všemohoucí kéž ti požehná, rozmnoží tě a rozmnoží, abys z tebe vznikl zástup národů. Dá ti požehnání mého otce Abrahama, tobě i tvému potomstvu

po tobě, abys zdědil zemi svého pobytu a celou zemi, kterou Bůh dal Abrahamovi. Jdi, synu můj, v pokoji.
12 Izák pak poslal Jákoba pryč a ten se vydal do Mezopotámie k Lábanovi, synu Betuela Syrského, bratru Rebeky, Jákobovy matky.
13 Když Jákob vstal, aby šel do Mezopotámie, Rebeka se zarmoutila nad svým synem a plakala.
14 Izák pak řekl Rebece: „Sestro má, neplač nad mým synem Jákobem, neboť v pokoji odchází a v pokoji se i navrátí.“
15 Nejvyšší Bůh ho bude ochraňovat od všeho zlého a bude s ním, neboť ho neopustí po všechny jeho dny.
16 Vím, že se mu bude dařit ve všem, kamkoli půjde, dokud se k nám v pokoji nevrátí a my ho v pokoji nespatříme.
17 Neboj se ho, sestro má, neboť je na cestě přímé, je to muž bezúhonný, věrný a nezahyne. Neplač.
18 Izák utěšoval Rebeku kvůli jejímu synovi Jákobovi a požehnal mu.
19 Jákob se od Studny přísahy vydal do Cháranu prvního roku druhého týdne čtyřicátého čtvrtého jubilea a přišel do Luzu v horách, to jest do Bét-elu, za novoluní prvního měsíce tohoto týdne. Večer přišel na to místo a odbočil z cesty na západ od cesty té noci a tam usnul, neboť slunce zapadlo.
20 Vzal jeden z kamenů z onoho místa, položil si ho pod strom a šel sám, kde usnul.
21 A v noci se mu zdálo, žebřík stál na zemi, a jeho vrchol dosahoval až k nebi. Andělé Hospodinovi po něm vystupovali a sestupovali. A hle, Hospodin na něm stál.
22 A promluvil k Jákobovi a řekl: „Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama, tvého otce, a Bůh Izákův. Zemi, na které spíš, dám tobě a tvému potomstvu po tobě.“
23 A tvého potomstva bude jako prachu země a rozmnožíš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém potomstvu budou požehnány všechny čeledi národů.
24 Hle, já budu s tebou a budu tě střežit všude, kam půjdeš, a přivedu tě zpět do této země v pokoji, neboť tě neopustím, dokud neudělám všechno, co jsem ti řekl.“
25 Jákob se probudil ze spánku a řekl: „Toto místo je vpravdě dům Hospodinův, a já jsem to nevěděl.“ Zděsil se a řekl: „Strašné je toto místo, které není nic jiného než dům Boží a toto je brána nebeská.“
26 Jákob pak vstal časně ráno, vzal kámen, který si byl položil pod hlavu, a vztyčil ho jako pamětní sloup a na jeho vrchol nalil olej. A to místo pojmenoval Bét-el, ale původně se to místo jmenovalo Lúz.
27 Jákob pak složil Hospodinu slib: „Jestliže bude Hospodin se mnou a bude mě ochraňovat na této cestě, kterou jdu, a dá mi chléb k jídlu a oděv k oblékání, abych se v pokoji vrátil do domu svého otce, pak bude Hospodin mým Bohem a tento kámen, který jsem na tomto místě postavil jako památník, bude Hospodinovým domem. Ze všeho, co mi dáš, tobě, Bože můj, dám desátek.“

KAPITOLA 28

1 A vydal se na cestu svou a přišel do země východní k Lábanovi, bratru Rebeky, a byl s ním a sloužil mu za Ráchel, dceru svou, jeden týden.
2 A v prvním roce třetího týdne [2122 AM] mu řekl: „Dej mi mou ženu, za kterou jsem ti sloužil sedm let.“ Lában Jákobovi řekl: „Dám ti tvou ženu.“
3 Lában pak uspořádal hostinu, vzal svou starší dceru Leu a dal ji Jákobovi za ženu. Dal jí svou otrokyni Zilpu za otrokyni. Jákob to nevěděl, neboť si myslel, že je to Ráchel.
4 Vešel k ní a hle, byla to Lea. Jákob se na Lábana rozhněval a řekl mu: „Proč jsi mi to udělal? Nesloužil jsem ti snad za Ráchel, a ne za Leu? Proč jsi mi ukřivdil?“
5 Vezmi si svou dceru a já půjdu, neboť jsi mi prokázala zlo.' Jákob totiž miloval Ráchel více než Leu, protože Leiny oči byly slabé, ale její postava byla velmi hezká. Ráchel však měla krásné oči a krásnou a velmi hezkou postavu.
6 Lában řekl Jákobovi: „V naší zemi se tak nedělá, aby se mladší dcera dala dříve než starší.“ A to se nedělá správně, neboť tak je stanoveno a napsáno na nebeských deskách, že nikdo nemá dávat svou mladší dceru dříve než starší, ale starší dá první a mladší až po ní. Kdo to udělá, bude v nebi proviněn. Nikdo nebude spravedlivý, kdo to udělá, neboť tento čin je zlý před Hospodinem.
7 A přikaž synům Izraelským, aby to nedělali! Ať neberou ani nedávají mladšího, dokud nedají staršího, neboť je to velmi zlé.
8 Lában pak řekl Jákobovi: „Ať uplyne sedm dní této slavnosti, a dám ti Ráchel, abys mi sloužil dalších sedm let a pásl mé ovce jako v předchozím týdnu.“
9 A když uplynulo sedm dní svátku Ley, dal Lában Jákobovi Ráchel, aby mu sloužil dalších sedm let, a dal Ráchel Bilhu, sestru Zilpy, za otrokyni.
10 A sloužil za Ráchel ještě dalších sedm let, neboť Lea mu byla dána zadarmo.
11 Hospodin otevřel Lein lůno a ona počala a porodila Jákobovi syna. Dal mu jméno Ruben, čtrnáctého dne devátého měsíce, prvního roku třetího týdne. [2122 AM]
12 Ale lůno Ráchel bylo zavřené, neboť Hospodin viděl, že Lea je nenáviděna a Ráchel milována.
13 Jákob pak znovu vešel k Lee a ona počala a porodila Jákobovi druhého syna, a on mu dal jméno Simeon, dvacátého prvního dne desátého měsíce, třetího roku tohoto týdne. [2124 AM]
14 Jákob pak znovu vešel k Lee a ona otěhotněla a porodila mu třetího syna. Dal mu jméno Levi v novoluní prvního měsíce šestého roku tohoto týdne. [2127 AM]
15 Jákob k ní znovu vešel a ona otěhotněla a porodila mu čtvrtého syna. Patnáctého dne třetího měsíce, prvního roku čtvrtého týdne, dal mu jméno Juda. [2129 AM]
16 Kvůli tomu všemu Ráchel záviděla Lee, protože nerodila, a řekla Jákobovi: „Dej mi děti.“ Jákob řekl: „Zdali jsem ti odepřel plody tvého lůna? Zdali jsem tě opustil?“
17 Když Ráchel viděla, že Lea porodila Jákobovi čtyři syny: Rubena, Šimeona, Leviho a Judu, řekla mu: „Vejdi k mé otrokyni Bilze, a ona počne a porodí mi syna.“ (A dala mu svou otrokyni Bilhu za ženu.)
18 Vešel k ní a ona otěhotněla a porodila mu syna. Dal mu jméno Dan devátého dne šestého měsíce, šestého roku třetího týdne. [2127 AM]
19 Jákob se pak podruhé vrátil k Bilze. Ta počala a porodila Jákobovi dalšího syna. Ráchel mu dala jméno

Neftalí, pátého dne sedmého měsíce, druhého roku čtvrtého týdne. [2130 AM]
20 Když Lea viděla, že se stala neplodnou a nerodí, záviděla Ráchel. Dala také svou otrokyni Zilpu Jákobovi za ženu. Otěhotněla a porodila syna. Lea mu dala jméno Gád dvanáctého dne osmého měsíce, třetího roku čtvrtého týdne. [2131 AM]
21 A znovu k ní vešel. Ona otěhotněla a porodila mu druhého syna. Lea mu dala jméno Ašer, druhého dne jedenáctého měsíce, pátého roku čtvrtého týdne. [2133 AM]
22 Jákob pak vešel k Lee a ta otěhotněla a porodila syna. Dala mu jméno Izachar, čtvrtého dne pátého měsíce, čtvrtého roku čtvrtého týdne, a dala ho chůvě.
23 Jákob k ní zase vešel. Ona počala a porodila dva (děti), syna a dceru. Syna pojmenovala Zabulon a dceru Dína sedmého měsíce, šestého roku čtvrtého týdne. [2134 AM]
24 Hospodin byl milostivý k Ráchel a otevřel její lůno. Otěhotněla a porodila syna. Dala mu jméno Josef za novoluní čtvrtého měsíce šestého roku čtvrtého týdne. [2134 AM]
25 V době, kdy se narodil Josef, řekl Jákob Lábanovi: „Dej mi mé ženy a syny, ať půjdu k otci svému Izákovi a postavím si dům. Vyplnil jsem totiž léta, která jsem ti sloužil za tvé dvě dcery, a pak půjdu do domu svého otce.“
26 Lában pak řekl Jákobovi: „Zůstaň u mě, abys dostal svou mzdu, a zase mi pas mé stádo, a vezmi si svou mzdu.“
27 A shodli se mezi sebou, že mu bude dávat jako mzdu ta jehňata a kůzlata, která se narodí černá, strakatá a bílá, (to) bude jeho mzda.
28 Všechny ovce rodily strakaté, kropenaté a černé, různě značkované, a znovu rodily beránky, jako jsou samy, a všechna strakatá byla Jákobova, a ta nestrakatá, byla Lábanova.
29 Jákobův majetek se velmi rozmnožil a vlastnil voly, ovce, osly, velbloudy, otroky i otrokyně.
30 Lában a jeho synové Jákobovi záviděli. Lában mu vzal ovce a zle ho pozoroval.

KAPITOLA 29

1 Když Ráchel porodila Josefa, Lában šel stříhat své ovce, neboť byly od něho vzdáleny tři dny cesty.
2 Jákob viděl, že Lában jde stříhat své ovce, a zavolal Léu a Ráchel a laskavě s nimi promluvil, aby s ním šly do země Kanaán.
3 Vyprávěl jim totiž, jak všechno viděl ve snu, dokonce i všechno, co mu řekl, aby se vrátil do domu svého otce. A oni řekli: „Kamkoli půjdeš, půjdeme s tebou.“
4 Jákob pak dobrořečil Bohu svého otce Izáka a Bohu Abrahama, otce svého otce. Vstal, nasedl na své ženy a děti, vzal vše, co měl, překročil řeku a přišel do země Gileád. Jákob však před Lábanem svůj úmysl utajil a neřekl mu o něm.
5 A sedmého roku čtvrtého týdne se Jákob obrátil (tváří v tvář) k Gileádu v prvním měsíci, dvacátého prvního dne týdne. [2135 AM] Lában ho pronásledoval a dostihl Jákoba na hoře Gileád ve třetím měsíci, třináctého dne týdne.
6 Hospodin mu nedopustil, aby Jákobovi ublížil, neboť se mu ukázal v noci ve snu a Lában s Jákobem promluvil.
7 Patnáctého dne pak Jákob uspořádal hostinu pro Lábana a pro všechny, kdo s ním přišli, a Jákob přísahal Lábanovi onoho dne a také Lában Jákobovi, že ani jeden z nich nepřejde přes horu Gileád k druhému se zlým úmyslem.
8 A nadělal tam hromadu pro svědka; proto se to místo jmenuje ‚Hromada svědků‘, podle této hromady.
9 Ale dříve nazývali zemi Gileád zemí Refajců, neboť to byla země Refajců a Refajci se tam narodili, obři, jejichž výška byla deset, devět, osm až sedm loket.
10 Jejich bydliště se rozkládalo od země Ammonců až k hoře Hermon a sídlišti jejich království byly Karnajim, Aštarot, Edrei, Misur a Beon.
11 A Hospodin je vyhubil pro jejich zlé skutky; neboť byli velmi zlí, a usadili se místo nich Amorejci, svévolní a hříšní, a dnes není žádného lidu, který by se dopustil všech jejich hříchů, a nemají na zemi už dlouho života.
12 Jákob pak poslal Lábana pryč a ten odešel do Mezopotámie, do země Východu, a Jákob se vrátil do země Gileád.
13 Překročil pak Jabok v devátém měsíci, jedenáctého dne měsíce. Toho dne k němu přišel jeho bratr Ezau, smířil se s ním a odešel od něho do země Seir. Jákob však bydlel ve stanech.
14 A v prvním roce pátého týdne tohoto jubilea [2136 AM] překročil Jordán a usadil se za Jordánem a pásl své ovce od moře hromady až k Betšanu a Dotanu a k lesu Akrabím.
15 A poslal svému otci Izákovi všechen svůj majetek, oděv, jídlo, maso, pití, mléko, máslo, sýr a datle z údolí.
16 A také své matce Rebece čtyřikrát do roka, mezi jednotlivými měsíci, mezi orbou a žni, mezi podzimem a deštěm a mezi zimou a jarem, k Abrahamově věži.
17 Izák se totiž vrátil od Studny přísahy a vystoupil na věž svého otce Abrahama a bydlel tam odděleně od svého syna Ezaua.
18 V době, kdy Jákob odešel do Mezopotámie, si Ezau vzal za ženu Machalat, dceru Izmaelovu. Shromáždil všechna stáda svého otce i jeho ženy, vystoupil a usadil se na hoře Seir. Svého otce Izáka nechal samotného u Studny přísahy.
19 Izák pak vystoupil od Studny přísahy a usadil se v věži svého otce Abrahama na horách Hebronu.
20 A tam Jákob posílal všechno, co čas od času posílal svému otci a matce, vše, co potřebovali, a žehnali Jákobovi celým svým srdcem a celou svou duší.

KAPITOLA 30

1 A v prvním roce šestého týdne [2143 AM] vystoupil v pokoji do Šálemu, východně od Šekemu, ve čtvrtém měsíci.
2 A odvedli tam Dínu, dceru Jákobovu, do domu Šekemova, syna Hemóra, Hevejského, knížete té země. Šekem spal s ní a znesvětil ji. Byla to malá dívka, dvanáctiletá dívka.
3 Prosil svého otce a její bratry, aby mu ji dali za ženu. Jákob a jeho synové se rozhněvali na šekemské muže, protože znesvětili jejich sestru Dinu a mluvili s nimi se zlým úmyslem, jednali s nimi lstivě a oklamali je.
4 Simeon a Levi pak nečekaně přišli do Šekemu a vykonali soud nade všemi šekemskými muži. Pobili všechny muže, které v něm našli, a nenechali v něm ani jednoho naživu. Všechny je trápili, protože zneuctili jejich sestru Dínu.
5 Ať se od nynějška už nestane, aby byla poskvrněna dcera Izraelská; neboť v nebi je proti nim určen soud, aby

vyhubili mečem všechny muže Šekemitské, protože způsobili Izraeli hanbu.
6 Hospodin je vydal do rukou synů Jákobových, aby je vyhubili mečem a vykonali nad nimi soud, a aby se v Izraeli už nestalo něco takového, aby byla poskvrněna izraelská panna.
7 Kdo by v Izraeli chtěl dát svou dceru nebo sestru muži z pohanského semene, jistě zemře a bude ukamenován, neboť v Izraeli způsobil hanbu. Tu ženu upálí ohněm, protože zneuctila jméno domu svého otce, a bude vykořeněna z Izraele.
8 Ať se v Izraeli nenajde cizoložnice ani nečistota po všechna pokolení země, neboť Izrael je svatý Hospodinu a každý, kdo ho poskvrní, jistě zemře; ukamenují ho.
9 Neboť tak jest ustanoveno a napsáno na nebeských deskách pro celé potomstvo Izraele: Kdož by to poskvrnil, jistě zemře a bude ukamenován.
10 Tento zákon nemá žádné omezení dnů, žádné odpuštění ani žádné smíření. Muž, který poskvrnil svou dceru, bude vykořeněn uprostřed celého Izraele, protože dal ze svého semene Molochovi a jednal bezbožně, aby ho poskvrnil.
11 A ty, Mojžíši, přikaž synům Izraele a napověz jim, aby nedávali své dcery pohanům a nebrali si pro své syny žádnou z dcer pohanů, neboť to je ohavnost před Hospodinem.
12 Proto jsem ti slovy Zákona popsal všechny skutky Šekemitů, které spáchali proti Dině, a jak mluvili synové Jákobovi: „Nedáme svou dceru muži neobřezanému, neboť to by pro nás byla potupa.“
13 A je to potupou pro Izrael, pro ty, kdož žijí, a pro ty, kdož si berou dcery pohanů; neboť to je nečisté a ohavné pro Izrael.
14 Izrael nebude zbaven této nečistoty, pokud bude mít za ženu dceru pohanů, nebo pokud některou ze svých dcer dá muži z pohanů.
15 Neboť bude rána za ranou a kletba za kletbou a přijde na něj každý soud, rána a kletba. Jestliže se takového jednání dopustí, nebo si zakryje oči před těmi, kdo se dopouštějí nečistoty, nebo před těmi, kdo znesvěcují svatyni Hospodinovu, nebo před těmi, kdo znesvěcují jeho svaté jméno, (pak) bude celý národ společně souzen za všechnu nečistotu a znesvěcení tohoto muže.
16 A nebude se brát na osobu [a nebude se brát na vědomí osoby] a nikdo z jeho rukou nebude přijímat ovoce ani oběti, zápalné oběti ani tuk, ani vůni libé vůně, aby ji přijal. A tak se stane s každým mužem i ženou v Izraeli, kteří znesvěcují svatyni.
17 Proto jsem ti přikázal: ‚Vydej toto svědectví Izraeli: Pohleď, jak se dařilo Šekemcům a jejich synům, jak byli vydáni do rukou dvou Jákobových synů a jak je zabili v mukách. Bylo jim to počítáno za spravedlnost a bylo jim to zapsáno za spravedlnost.‘
18 A potomstvo Levi bylo vybráno ke kněžství a k tomu, aby byli Levité, aby mohli sloužit před Hospodinem, jako my, neustále, a aby Levi a jeho synové byli požehnáni navěky; neboť horlivě vykonával spravedlnost, soud a pomstu na všech, kdo povstali proti Izraeli.
19 A tak na nebeské desky vpisují jako svědectví o jeho přízni požehnání a spravedlnost před Bohem všech:
20 A pamatujeme si spravedlnost, kterou muž konal za svého života, ve všech obdobích roku, dokud ji nezaznamenají tisíc generací, a přijde k němu i k jeho potomkům po něm, a byl zapsán na nebeských deskách jako přítel a spravedlivý muž.
21 Celý tento příběh jsem ti napsal a přikázal jsem ti, abys to řekl synům Izraele, aby se nedopouštěli hříchu, nepřestupovali nařízení ani neporušovali smlouvu, která jim byla stanovena, (ale aby ji dodržovali a byli zaznamenáni jako přátelé.
22 Jestliže se však dopustí přestupků a budou se vším způsobem dopouštět nečistoty, budou zapsáni na nebeských deskách jako protivníci a budou vyhlazeni z knihy života a budou zapsáni v knize těch, kteří budou vyhlazeni, a mezi ty, kteří budou vykořeněni ze země.
23 V den, kdy Jákobovi synové zabili Šekema, byl v nebi zapsán zápis, že vykonali spravedlnost, přímost a pomstu na hříšnících, a byl zapsán k požehnání.
24 A vyvedli svou sestru Dínu z domu Šekemova a zajali všechno, co bylo v Šekemu, jejich ovce, voly, osly, všechno jejich bohatství i všechna jejich stáda, a přivedli to všechno k jejich otci Jákobovi.
25 A vyčítal jim, že město vybili ostřím meče, neboť se bál obyvatel země, Kananejců a Perizejců.
26 A strach z Hospodina se zmocnil všech měst v okolí Šekemu, a nepovstali, aby pronásledovali syny Jákobovy, neboť na ně padla hrůza.

KAPITOLA 31

1 Za novoluní onoho měsíce promluvil Jákob ke všemu lidu svého domu: „Očistěte se, převlékněte si roucha a vstaňme a půjdeme do Bét-elu, kde jsem mu složil slib v den, kdy jsem utíkal před svým bratrem Ezauem, protože byl se mnou a uvedl mě do této země v pokoji. Odstraňte cizí bohy, kteří jsou mezi vámi.“
2 A odevzdali cizí bohy a to, co měli v uších a na krku, a modly, které Ráchel ukradla svému otci Lábanovi, dala celé Jákobovi. Ten je spálil, roztříštil na kusy, zničil a ukryl je pod dubem, který je v zemi Šekem.
3 A v sedmém měsíci v novoluní vystoupil do Bét-elu. Vztyčil oltář na místě, kde spal, a vztyčil tam památník. Vzkázal svému otci Izákovi, aby k němu přišel k oběti, a také své matce Rebece.
4 Izák řekl: „Ať přijde můj syn Jákob, ať ho uvidím, než zemřu.“
5 Jákob pak šel ke svému otci Izákovi a ke své matce Rebece, do domu svého otce Abrahama, a vzal s sebou dva ze svých synů, Leviho a Judu, a přišel ke svému otci Izákovi a ke své matce Rebece.
6 Rebeka vyšla z věže před ni, aby políbila Jákoba a objala ho, neboť se jí na duchu probudilo, když uslyšela: „Hle, tvůj syn Jákob přichází.“ A políbila ho.
7 A uviděla jeho dva syny, poznala je a zeptala se ho: „Jsou to tvoji synové, synu můj?“ Objala je, políbila je a požehnala jim slovy: „Ve vás se proslaví potomstvo Abrahamovo a vy se stanete požehnáním na zemi.“
8 Jákob pak vešel k Izákovi, svému otci, do komůrky, kde Izák ležel, a s ním byli jeho dva synové. Vzal otce svého za ruku, sklonil se a políbil ho. Izák se přitiskl k krku svého syna Jákoba a plakal na jeho krku.

9 Izákovi se z očí vytratila tma. Uviděl dva Jákobovy syny, Leviho a Judu, a řekl: „Jsou to tvoji synové, synu můj? Jsou ti podobní.“
10 A on mu řekl, že jsou to skutečně jeho synové: „A ty jsi vpravdě viděl, že jsou to vpravdě moji synové.“
11 Přiblížili se k němu a on se otočil, políbil je a oba je objal.
12 V ústech mu sestoupil duch proroctví a vzal Leviho za pravou ruku a Judu za levou.
13 A obrátil se nejprve k Levimu a začal mu žehnat a řekl mu: „Bůh všech, samotný Pán všech věků, žehnej tobě i tvým dětem po všechny věky.“
14 Kéž dá Hospodin tobě i tvému potomstvu velikost a velikou slávu a způsobí, že se k němu přiblížíte ty i tvé potomstvo ze všeho těla, abyste sloužili v jeho svatyni jako andělé přítomnosti a jako svatí. (Právě) jako oni, tak i potomstvo tvých synů bude slávou, velikostí a svatostí a kéž je učiní velkými po všechny věky.
15 Budou soudci, knížaty a náčelníky veškerého potomstva synů Jákobových, budou spravedlivě mluvit slovo Hospodinovo a spravedlivě soudit všechny jeho soudy. Budou Jákobovi oznámovat mé cesty a Izraeli mé stezky. Požehnání Hospodinovo bude dáno v jejich ústech, aby požehnalo veškerému potomstvu milovaného.
16 Matka tvá dala ti jméno Levi, a právem dala ti jméno: Připojíš se k Hospodinu a budeš společníkem všech synů Jákobových. Jeho stůl ať je tvůj, ty i synové tvoji jezte z něj. Tvůj stůl ať je plný po všechna pokolení a tvůj pokrm ať nevyprchá po všechna pokolení.
17 Ať se před tebou klaní všichni, kdo tě nenávidí, a ať jsou vykořeněni a zahynou všichni tvoji protivníci. Požehnán buď, kdo ti žehná, a proklet buď každý národ, který tě proklíná.
18 Judovi pak řekl: „Kéž ti Hospodin dá sílu a moc, abys pošlapal všechny, kdo tě nenávidí. Budeš knížetem, ty i jeden z tvých synů, nad syny Jákobovými. Kéž se tvé jméno a jméno tvých synů rozšíří a projde každou zemí a krajinou. Tehdy se před tebou budou bát národy a všechny národy se budou třást.
19 V tobě bude pomoc Jákobova a v tobě se nalezne spása Izraele.
20 Až usedneš na trůn slávy své spravedlnosti, nastane veliký pokoj pro všechno potomstvo synů milovaného. Požehnán buď ten, kdo ti žehná, a všichni, kdo tě nenávidí, sužují a proklínají, budou vykořeněni a vyhlazeni ze země a budou prokleti.
21 A obrátil se, políbil ho znovu a objal ho a velmi se radoval, neboť v pravdě viděl syny svého syna Jákoba.
22 Vystoupil tedy zpod jeho nohou, padl na zem a poklonil se mu. Požehnal jim a oné noci tam odpočinul se svým otcem Izákem. S radostí jedli a pili.
23 A uspal oba Jákobovy syny, jednoho po své pravici a druhého po své levici, a to mu bylo počítáno za spravedlnost.
24 Jákob pak v noci vyprávěl svému otci všechno, jak mu Hospodin prokázal velké milosrdenství, jak mu na všech jeho cestách dopřál úspěch a jak ho ochránil před vším zlým.
25 Izák dobrořečil Bohu svého otce Abrahama, který neodňal své milosrdenství a spravedlnost synům svého služebníka Izáka.
26 Ráno pak Jákob oznámil svému otci Izákovi slib, který učinil Hospodinu, a vidění, které měl. Že postavil oltář a že je vše připraveno k oběti, která se má konat před Hospodinem, jak učinil, a že přišel, aby ho posadil na osla.
27 Izák pak řekl svému synu Jákobovi: „Nemohu s tebou jít, neboť jsem starý a nemohu snést cestu. Jdi, synu můj, v pokoji, neboť je mi dnes sto šedesát pět let, nemohu už dál jít. Posaď svou matku na osla a ať jde s tebou.“
28 Vím, synu můj, že jsi přišel kvůli mně, a kéž je požehnán tento den, v němž jsi mě viděl živého, a také já jsem viděl tebe, synu můj.
29 Kéž se ti bude dařit a splníš slib, který jsi slíbil, a neodkládej svůj slib, neboť budeš za něj volán k zodpovědnosti. Nyní si tedy pospěš, abys ho splnil, a kéž se zalíbí Ten, kdo učinil všechny věci, komu jsi tento slib složil.“
30 Řekl Rebece: „Jdi s Jákobem, svým synem.“ Rebeka šla se svým synem Jákobem a s Deborou a přišli do Bét-elu.
31 Jákob si vzpomněl na modlitbu, kterou mu jeho otec požehnal, jemu i jeho dvěma synům, Levimu a Judovi, a radoval se a dobrořečil Bohu svých otců, Abrahama a Izáka.
32 A řekl: ‚Nyní vím, že mám věčnou naději, a také synové moji, před Bohem všech‘; a tak je to ustanoveno ohledně těch dvou; a oni si to zaznamenají jako věčné svědectví na nebeských deskách, jak jim Izák požehnal.

KAPITOLA 32

1 A zůstal tu noc v Bét-elu. Levi se zdálo, že ho ustanovili knězem Nejvyššího Boha, on i jeho synové navěky. Probudil se ze spánku a dobrořečil Hospodinu.
2 A Jákob vstal časně ráno, čtrnáctého dne téhož měsíce, a dal desátek ze všeho, co s ním přišlo, z mužů i z dobytka, ze zlata i ze všech nádob i oděvů, dal desátek ze všeho.
3 V oněch dnech Ráchel otěhotněla, synem svým Benjamínem. Jákob pak od něj výše počítal své syny. Levi připadl Hospodinovu podílu. Otec ho oblékl do kněžského roucha a naplnil mu ruce.
4 Patnáctého dne téhož měsíce přivedl k oltáři čtrnáct volů z dobytka, dvacet osm beranů, čtyřicet devět ovcí, sedm beránků a dvacet jedna kůzlat jako zápalnou oběť na obětním oltáři, příjemnou vůni před Bohem.
5 To byl jeho dar na základě slibu, který učinil, že dá desátek z jejich ovocných obětí a úliteb.
6 A když to oheň strávil, pálil kadidlo na ohni nad ohněm a jako oběť díkůvzdání dva voly, čtyři berany, čtyři ovce, čtyři kozly, dvě roční ovce a dvě kozla. A tak činil denně po sedm dní.
7 A on, všichni jeho synové i muži jedli to tam s radostí po sedm dní a dobrořečili a děkovali Hospodinu, který ho vysvobodil ze všeho jeho soužení a dal mu jeho slib.
8 Ze všech čistých zvířat odvedl desátek a obětoval zápalnou oběť, ale nečistá zvířata nedal svému synu Levimu, ale dal mu všechny duše mužů.
9 Levi vykonával kněžský úřad v Bét-elu před svým otcem Jákobem, před svými deseti bratry. Byl tam knězem. Jákob složil svůj slib. Tak odvedl desátek Hospodinu a posvětil ho, a stal se mu svatým.
10 A proto je na nebeských deskách stanoveno jako zákon, aby desátek opět jídli před Hospodinem rok co rok na místě,

které je vyvoleno, aby tam přebývalo jeho jméno, a tento zákon nemá omezení dnů na věky.
11 Toto nařízení je napsáno, aby se rok co rok plnilo jedením druhého desátku před Hospodinem na místě, kde byl vyvolen, a aby z něj nic nezůstalo od tohoto roku do roku následujícího.
12 Neboť v daném roce bude snědeno semeno až do dnů sklizně semene daného roku, víno až do dnů vína a olej až do dnů jeho doby.
13 Všechno, co z něj zbude a zestárne, ať je považáno za znečištěné, ať je spáleno ohněm, neboť je to nečisté.
14 Ať to tak jedí společně ve svatyni a ať to nenechají zestárnout.
15 Všechny desátky z volů a ovcí budou svaté Hospodinu a budou patřit jeho kněžím, které budou jíst před ním rok co rok; neboť tak je ustanoveno a vyryto ohledně desátků na nebeských deskách.
16 Následující noci, dvacátého druhého dne téhož měsíce, se Jákob rozhodl, že to místo postaví, obehná nádvoří zdí a posvětí ho a učiní ho svatým navěky pro sebe i pro své děti.
17 Hospodin se mu ukázal v noci, požehnal mu a řekl mu: „Nebudeš se jmenovat Jákob, ale Izrael ti budou dávat jméno.“
18 A znovu mu řekl: „Já jsem Hospodin, stvořitel nebe i zemi. Rozmnožím tě a velmi tě rozmnožím. Z tebe vzejdou králové a budou soudit všude, kam šlapala noha synů lidských.“
19 Dám tvému potomstvu celou zemi pod nebem a budou soudit všechny národy podle svých tužeb. Potom se zmocní celé země a zdědí ji navěky.
20 Když s ním domluvil, odešel od něj. Jákob pak hleděl, až vystoupil do nebe.
21 A viděl v nočním vidění, a hle, anděl sestoupil z nebe se sedmi deskami v rukou. Dal je Jákobovi. Ten je přečetl a poznal všechno, co v nich bylo napsáno, co se mělo stát jemu a jeho synům po všechny věky.
22 Ukázal mu všechno, co bylo napsáno na deskách, a řekl mu: „Nestavěj toto místo, nedělej z něj věčnou svatyni a nebydlej zde, neboť tohle není to pravé místo. Jdi do domu svého otce Abrahama a bydli s Izákem, svým otcem, až do dne jeho smrti.“
23 Neboť v Egyptě zemřeš v pokoji a v této zemi budeš s úctou pohřben v hrobě svých otců s Abrahamem a Izákem.
24 Neboj se, neboť jak jsi to viděl a četl, tak se všechno stane; a zapiš si všechno, jak jsi viděl a četl.“
25 Jákob řekl: „Pane, jak si mohu pamatovat všechno, co jsem četl a viděl?“ Řekl mu: „Všechno ti připomenu.“
26 A odešel od něj, probudil se ze spánku a vzpomněl si na všechno, co četl a viděl, a zapsal si všechna slova, která četl a viděl.
27 A slavil tam ještě jeden den a obětoval v něm stejně jako v dřívějších dnech a nazval ho „Přídavek“, neboť tento den byl přidán a dřívější dny nazval „Slavnost“.
28 A tak se ukázalo, že se to stane, a je to napsáno na nebeských deskách. Proto mu bylo zjeveno, že to má slavit a přidat to k sedmi dnům svátku.
29 A jeho jméno bylo nazváno „Přídavek“, protože byl zaznamenán mezi dny svátků podle počtu dnů v roce.
30 A v noci, dvacátého třetího dne téhož měsíce, zemřela Debora, Rebečina chůva, a pohřbili ji pod městem pod dubem u řeky. A pojmenovali to místo Řeka Debora a dub Dub Deborinho truchlení.
31 Rebeka se pak vrátila domů k Izákovi, svému otci. Jákob jí poslal berany, ovce a kozy, aby připravila otci jeho jídlo, jaké si přál.
32 A šel za svou matkou, až přišel do země Kabratan, a tam se usadil.
33 Ráchel porodila v noci syna a dala mu jméno „Syn mého zármutku“, neboť ho trpěla při porodu. Otec mu však dal jméno Benjamín jedenáctého dne osmého měsíce, prvního dne šestého týdne letošního jubilea. [2143 AM]
34 Ráchel tam zemřela a byla pohřbena v zemi Efrata, což je Betlém. Jákob postavil nad Ráchelovým hrobem památník na cestě nad jejím hrobem.

KAPITOLA 33

1 Jákob se pak usadil na jih od Magdaladraefu. A přišel k otci svému Izákovi, on i jeho žena Lea, o novoluní desátého měsíce.
2 Ruben pak uviděl Bilhu, Ráchelinu služebnici, konkubínu svého otce, jak se tajně koupe ve vodě, a zamiloval si ji.
3 V noci se skryl a vešel do domu Bilhy. Našel ji, jak spí sama na lůžku ve svém domě.
4 Lehl s ní. Ona se probudila a spatřila Ruben, ležel s ní v posteli. Odhalila okraj svého pláště, chytila ho a vykřikla. Poznala, že je to Ruben.
5 Zastyděla se za něj, pustila mu ruku a on utekl.
6 A ona nad tou věcí velmi naříkala a nikomu to neřekla.
7 Když se Jákob vrátil a hledal ji, řekla mu: „Nejsem kvůli tobě čistá, neboť jsem se před tebou poskvrnila. Znečistil mě Ruben a v noci se mnou spal. Spala jsem a neobjevila jsem to, dokud mi neodhalil sukni a nespal se mnou.“
8 Jákob se velmi rozhněval na Rubena, protože spal s Bilhou a odhalil sukni jeho otce.
9 Jákob se k ní už nepřiblížil, protože ji Ruben poskvrnil. Kdokoli by odhalil sukni svého otce, je to velmi zlý čin, neboť je ohavný před Hospodinem.
10 Proto je na nebeských deskách psáno a ustanoveno, že muž nemá ležet s manželkou svého otce a nemá odhalovat sukni svého otce, neboť to je nečisté. Jistě zemřou spolu, muž, který ležel s manželkou svého otce, i žena, neboť se na zemi dopustili nečistoty.
11 A v národě, který si vyvolil za dědictví, nebude nic nečistého před naším Bohem.
12 A znovu je psáno podruhé: ‚Proklet budiž, kdo by ležel s manželkou svého otce, neboť odhalil hanbu svého otce.‘ A všichni svatí Hospodinovi řekli: ‚Tak budiž, tak budiž.‘
13 A ty, Mojžíši, přikaž synům Izraele, aby toto slovo zachovávali, neboť to znamená trest smrti a je to nečisté a není navěky žádného smíření, aby se člověk, který se toho dopustil, odčinil. Bude zemřen, zabit, ukamenován a vykořeněn z lidu našeho Boha.
14 Nikdo v Izraeli, kdo by to dělal, nesmí zůstat na zemi ani jediný den, protože je ohavný a nečistý.
15 Ať neříkají: Rubenovi byl darován život a odpuštění poté, co spal s konkubínou svého otce, a to i jí, ačkoli měla manžela a její manžel Jákob, jeho otec, byl ještě naživu.

16 Neboť až do onoho času nebylo zjeveno nařízení, soud a zákon v jeho úplnosti pro všechny, ale za tvých dnů (bylo zjeveno) jako zákon časů a dnů, a věčný zákon pro věčná pokolení.
17 A pro tento zákon není konce dnů ani smíření, ale obojí musí být vykořeněno uprostřed národa; v den, kdy se ho dopustili, je zabijí.
18 A ty, Mojžíši, zapiš to pro Izrael, aby to dodržovali a jednali podle těchto slov a nedopustili se hříchu k smrti, neboť Hospodin, náš Bůh, je soudce, nehledí na osobu a nepřijímá dary.
19 A oznam jim tato slova smlouvy, aby je slyšeli, zachovávali a měli se jich na pozoru, aby nebyli vyhlazeni a vyhlazeni ze země, neboť nečistota, ohavnost, poskvrna a znečištění jsou všichni, kdo to na zemi páchají před naším Bohem.
20 A není většího hříchu než smilstvo, kterého se dopouštějí na zemi; neboť Izrael je svatý národ Hospodinu, svému Bohu, a národ dědičný, kněžský a královský a vlastnictví (Jeho); a uprostřed svatého národa se neobjeví žádná taková nečistota.
21 A ve třetím roce tohoto šestého týdne [21:45 AM] Jákob a všichni jeho synové odešli a usadili se v domě Abrahama, blízko Izáka, jeho otce, a Rebeky, jeho matky.
22 A toto byla jména synů Jákobových: prvorozený Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isachar, Zebulon, synové Lei; synové Ráchel: Josef a Benjamín; synové Bilhy: Dan a Neftalí; synové Zilpy: Gád a Ašer; a Dína, dcera Lei, jediná dcera Jákobova.
23 A přišli a poklonili se Izákovi a Rebece. Když je spatřili, požehnali Jákobovi a všem jeho synům. Izák se velmi radoval, neboť spatřil syny svého mladšího syna Jákoba a požehnal jim.

KAPITOLA 34

1 A v šestém roce tohoto týdne čtyřicátého čtvrtého jubilea [2148 AM] poslal Jákob své syny pást ovce a s nimi i své služebníky na pastviny Šekemské.
2 Sedm emorejských králů se proti nim shromáždilo, aby je pobili. Schovali se pod stromy a jejich dobytek ukořistili.
3 Jákob, Levi, Juda a Josef byli v domě se svým otcem Izákem, neboť jeho duch byl zarmoucen a nemohli ho opustit. Benjamín byl nejmladší, a proto zůstal se svým otcem.
4 A přišli králové Taphu, králové Aresy, králové Seraganu, králové Selu, králové Gaasu, králové Bétoronu, králové Maanisakiru a všichni, kdo bydlí v těchto horách a v lesích kanaánské země.
5 Oznámili to Jákobovi: „Hle, emorejští králové obklíčili tvé syny a vyplenili jejich stáda.“
6 Vstal tedy ze svého domu, on i jeho tři synové, všichni služebníci jeho otce i jeho vlastní služebníci, a vytáhl proti nim se šesti tisíci muži ozbrojenými meči.
7 A pobil je na pastvinách Šekemských a pronásledoval ty, kdo utekli, a pobil je ostřím meče. Zabil Aresu, Tafua, Saregana, Selu, Amanisakira a Gagaase a získal zpět jeho stáda.
8 Zmocnil se jich a uvalil na ně daň, aby mu platili pět yardů z plodů jejich země, a vystavěl Robel a Tamnatares.
9 A vrátil se v pokoji a uzavřel s nimi mír. Stali se jeho otroky až do dne, kdy on i jeho synové sestoupili do Egypta.
10 A sedmého roku tohoto týdne [21:49 AM] poslal Josefa, aby se zeptal, jak se daří jeho bratrům z jeho domu do země Šekem, a našel je v zemi Dotan.
11 Zacházeli s ním věrolomně a zosnovali proti němu spiknutí, aby ho zabili. Rozmysleli si to, prodali ho izmaelským kupcům, kteří ho odvedli do Egypta a prodali ho Potifarovi, faraonovu eunuchovi, vrchnímu kuchaři a knězi města Elewa.
12 Jákobovi synové zabili kůzle, namočili Josefův sukni v krvi a poslali ho svému otci Jákobovi desátého dne sedmého měsíce.
13 Celou tu noc truchlil, neboť mu to přinesli večer. Zmocnila se ho horečka truchlením nad svou smrtí a řekl: „Josefa sežrala zlá zvěř.“ Všichni členové jeho domu [truchlili s ním toho dne a] truchlili a naříkali s ním po celý ten den.
14 Jeho synové a dcera vstali, aby ho utěšili, ale on se nedal utěšit kvůli svému synovi.
15 Toho dne uslyšela Bilha, že Josef zemřel, a zemřela v oplakávání jeho smrti. Bydlela v Kafratefu. Také Dina, jeho dcera, zemřela po Josefově smrti.
16 A přišly na Izrael tři truchlení v jednom měsíci. Pohřbili Bilhu naproti hrobu Ráchel a pohřbili tam i její dceru Dínu.
17 A truchlil pro Josefa jeden rok a nepřestal, neboť řekl: „Ať sestoupím do hrobu a budu truchlit pro svého syna.“
18 Z tohoto důvodu je pro izraelské děti ustanoveno, aby se desátého dne sedmého měsíce – v den, kdy se k jeho otci Jákobovi donesla zpráva, která ho donutila plakat pro Josefa – aby se v ten den jednou ročně desátého dne sedmého měsíce usmířili mladým kůzlem za své hříchy, neboť zarmoutili náklonnost svého otce k jeho synovi Josefovi.
19 A tento den byl ustanoven, aby v něj truchlili nad svými hříchy a nad všemi svými přestupky a nad všemi svými chybami, aby se v onen den jednou ročně mohli očistiti.
20 A když Josef zemřel, vzali si synové Jákobovi ženy. Jméno ženy Rubenovy bylo Ada, jméno ženy Simeonovy Adlbaa, Kananejská, jméno ženy Leviho Melka, z dcer Aramových, z potomstva synů Terachových, jméno ženy Judovy Betasuel, Kananejská, jméno ženy Izacharovy Ezaka, jméno ženy Zabulonovy Niiman, jméno ženy Danovy Egla, jméno ženy Neftalího Rasu z Mezopotámie, jméno ženy Gádovy Maka, jméno ženy Ašerovy Ijona, jméno ženy Josefovy Asenat Egypťanka a jméno ženy Benjamínovy Ijasaka.
21 Simeon se litoval a vzal si druhou ženu z Mezopotámie, jako své bratry.

KAPITOLA 35

1 A v prvním roce prvního týdne čtyřicátého pátého jubilea [2157 AM] zavolala Rebeka svého syna Jákoba a přikázala mu ohledně jeho otce a jeho bratra, aby je ctil po všechny dny svého života.
2 Jákob řekl: „Udělám všechno, co jsi mi přikázal, neboť to bude pro mě ctí a velikostí a spravedlností před Hospodinem, abych je ctil.“

3 A ty, matko, také víš od mého narození až do dnešního dne, všechny mé skutky a všechno, co je v mém srdci, že vždycky o všem smýšlím dobře.
4 Jak bych tedy neměl činit tuto věc, kterou jsi mi přikázal, abych ctil svého otce a svého bratra?
5 Řekni mi, matko, jakou zvrácenost jsi ve mně viděla, a já se od ní odvrátím a bude nade mnou milosrdenství.“
6 A ona mu řekla: „Synu můj, po všechny své dny jsem u tebe neviděla nic zvráceného, ale (pouze) spravedlivé skutky. A přece ti, synu můj, povím pravdu: Letos zemřu a tento rok svého života nepřežiju. Neboť jsem ve snu viděla den své smrti, že se nedožiji déle než sto padesáti pěti let. A hle, naplnila jsem všechny dny svého života, které mi zbývá žít.“
7 Jákob se zasmál slovům své matky, protože mu matka řekla, že zemře. Seděla naproti němu v plné síle a nebyla slabá, neboť vcházela a vycházela, viděla a její zuby byly silné a žádná nemoc se jí nedotkla po všechny dny jejího života.
8 Jákob jí řekl: „Blahoslavený jsem, matko, jestliže se mé dny blíží dnům tvého života a má síla zůstane se mnou jako síla tvá. Nezemřeš, neboť si ze mě děláš legraci ohledně své smrti.“
9 Vešla tedy k Izákovi a řekla mu: „Prosím tě o jednu věc: Zapřísahej Ezaua, že Jákobovi neublíží a že ho nebude pronásledovat s nepřátelstvím. Víš přece, že Ezauovy myšlenky jsou od jeho mládí zvrácené a není v něm nic dobrého. Po tvé smrti ho chce zabít.“
10 Ty víš všechno, co učinil ode dne, kdy jeho bratr Jákob odešel do Cháranu, až do dnešního dne. Jak nás opustil celým svým srdcem a dopustil se nám zlého. Vzal si tvé stádo a odvedl před tebou všechen tvůj majetek.
11 A když jsme ho úpěnlivě prosili a prosili o to, co nám patřilo, jednal s námi jako slitující se člověk.
12 A je proti tobě hořký, protože jsi požehnal Jákobovi, svému bezúhonnému a spravedlivému synovi. V něm totiž není nic zlého, jen dobro. Od té doby, co přišel z Cháranu, až do dnešního dne nás o nic neoloupil. Vždycky nám přináší všechno v pravý čas a raduje se z celého srdce, když bereme z jeho rukou. Žehná nám a nevzdal se od té doby, co přišel z Cháranu, až do dnešního dne. Zůstává s námi neustále doma a ctí nás.
13 Izák jí řekl: „I já znám a vidím skutky Jákoba, který je s námi, jak nás ctí celým svým srdcem. Dříve jsem však miloval Ezaua více než Jákoba, protože byl prvorozený. Nyní však miluji Jákoba více než Ezaua, protože spáchal mnoho zlých skutků a není v něm žádná spravedlnost. Všechny jeho cesty jsou nepravost a násilí.
14 A nyní se mé srdce trápí kvůli všem jeho skutkům a ani on, ani jeho potomstvo nebude zachráněno, neboť oni budou vyhlazeni ze země a vyhlazeni zpod nebes, protože opustil Boha Abrahamova a šel za jeho ženami, za jejich nečistotou a za jejich proviněním, on i jeho děti.
15 A ty mi přikazuješ, abych ho zavázal přísahou, že nezabije svého bratra Jákoba; i kdyby přísahal, nedodrží svou přísahu a nebude činit dobro, ale jen zlo.
16 Jestliže si však přál zabít svého bratra Jákoba, bude vydán do Jákobových rukou a on z jeho rukou neunikne.
17 Nebojte se Jákoba, neboť strážce Jákobův jest veliký, mocný, ctěný a chválenější než strážce Ezaua.
18 Rebeka tedy poslala pro Ezaua. Když k ní přišel, řekla mu: „Mám k tobě, synu, jednu prosbu. Slib mi ji, synu, splnit.“
19 On řekl: „Udělám všechno, co mi řekneš, a tvou prosbu neodmítnu.“
20 A ona mu řekla: „Prosím tě, abys mě v den mé smrti přijal a pohřbil vedle Sáry, matky svého otce, a abyste se ty a Jákob navzájem milovali a netoužili po zlém vůči sobě, ale jen po vzájemné lásce. A tak se vám, synové moji, bude dařit a budete ctění uprostřed země, žádný nepřítel se z vás nebude radovat a budete požehnáním a milosrdenstvím v očích všech, kdo vás milují.“
21 Řekl: „Udělám všechno, co jsi mi řekl, a pohřbím tě v den tvé smrti poblíž Sáry, matky mého otce, jak sis přál, aby její kosti byly poblíž tvých kostí.“
22 A také Jákoba, svého bratra, budu milovat nade vše, neboť nemám bratra na celé zemi, jen jeho samotného. A to pro mě není žádná velká zásluha, miluji-li ho; je to přece můj bratr a společně jsme byli zaseti v tvém těle a společně jsme vyšli z tvého lůna. Jestliže nemiluji svého bratra, koho budu milovat?
23 A já sám tě prosím, abys Jákoba povzbudil ohledně mě a ohledně mých synů, neboť vím, že on bude jistě králem nade mnou a mými syny, neboť v den, kdy mu můj otec požehnal, ho učinil vyšším a mě nižším.
24 A přísahám ti, že ho budu milovat a nebudu proti němu toužit po ničem zlém po všechny dny svého života, ale jen po dobrém.“
25 A přísahal jí ohledně celé té věci. Zavolala tedy Jákoba před oči Ezaua a dala mu přikázání podle slov, která Ezauovi promluvila.
26 Řekl: „Učiním, co se ti líbí. Věř mi, že ode mě ani od mých synů nevzejde nic zlého proti Ezauovi a že nebudu v ničem prvním, jen v lásce.“
27 A jedli a pili ona i její synové té noci. Ona zemřela té noci, když jí byly tři jubilea, jeden týden a jeden rok. Její dva synové, Ezau a Jákob, ji pohřbili v dvojité jeskyni vedle Sáry, matky svého otce.

KAPITOLA 36

1 A šestého roku tohoto týdne [2162 AM] zavolal Izák své dva syny, Ezaua a Jákoba, a oni k němu přišli. On jim řekl: „Synové moji, jdu cestou svých otců, do věčného domu, kde jsou moji otcové.“
2 Proto mě pohřbi vedle mého otce Abrahama v dvojité jeskyni na poli Chetitského Efrona, kde si Abraham koupil hrob k pohřbu; v hrobě, který jsem si vykopal, tam mě pohřbi.
3 A toto vám přikazuji, synové moji, abyste konali spravedlnost a přímost na zemi, aby na vás Hospodin uvedl všechno, co Hospodin řekl, že učiní Abrahamovi a jeho potomstvu.
4 Synové, milujte se navzájem, své bratry, jako každý miluje svou vlastní duši. Ať každý hledá prospěšné věci pro svého bratra a společně jednají na zemi. Ať se milují navzájem jako své vlastní duše.
5 A pokud jde o otázku modl, přikazuji a napomínám vás, abyste je odmítli, nenáviděli a nemilovali, neboť jsou plné klamu pro ty, kdo je uctívají, i pro ty, kdo se jim klanějí.

6 Synové moji, pamatujte na Hospodina, Boha vašeho otce Abrahama, i na to, jak jsem se mu klaněl a sloužil mu ve spravedlnosti a radosti, aby vás rozmnožil a rozmnožil vaše potomstvo jako hvězdy na nebi a aby vás upevnil na zemi jako rostlinu spravedlnosti, která nebude vykořeněna po všechna pokolení navěky.
7 A nyní vás zavazuji k velké přísahě – neboť není větší přísahy než ta, která se jmenuje slavná, ctěná, velká, skvostná, podivuhodná a mocná, která stvořila nebesa i zemi a všechny věci dohromady – že se ho budete bát a budete ho uctívat.
8 A aby každý miloval svého bratra s láskou a spravedlivostí a aby nikdo z nich netoužil po zlém proti svému bratru od nynějška až navěky po všechny dny svého života, abyste ve všech svých skutcích dařilo a nebyli zahubeni.
9 Jestliže někdo z vás vymýšlí proti svému bratru něco zlého, vězte, že od této chvíle každý, kdo proti svému bratru vymýšlí něco zlého, padne do jeho rukou a bude vykořeněn ze země živých a jeho potomstvo bude vyhlazeno zpod nebes.
10 Ale v den bouře a prokletství, rozhořčení a hněvu, planoucím, stravujícím ohněm, jako vypálil Sodomu, tak stejně vypálí jeho zemi i jeho město i vše, co je jeho, a bude vymazán z knihy trestu synů lidských, a nebude zapsán v knize života, ale v knize, která je určena k zatracení, a odejde do věčného prokletství; aby jejich odsouzení bylo neustále obnovováno v nenávisti a prokletství a v hněvu a v mukách a v rozhořčení a v morech a nemocech navěky.
11 Pravím a svědčím vám, synové moji, podle soudu, který přijde na muže, jenž chce ublížit svému bratru.
12 A rozdělil toho dne všechen svůj majetek mezi ty dva a větší podíl dal prvorozenému, věž i vše, co bylo kolem ní, a vše, co Abraham vlastnil u Studny přísahy.
13 A řekl: „Tento větší díl dám prvorozenému.“
14 Ezau řekl: „Prodal jsem Jákobovi a dal jsem mu své prvorozenství. Jemu ať je dáno. Já k tomu neřeknu ani slovo, neboť je jeho.“
15 Izák řekl: „Požehnání ať dnes spočine na vás, synové moji, a na vašem potomstvu, neboť jste mi dali odpočinutí a mé srdce se netrápí kvůli prvorozenství, abys kvůli němu nedopustil ničeho špatného.“
16 Kéž Nejvyšší Bůh žehná muži, který činí spravedlnost, jemu i jeho potomstvu navěky.
17 A když jim přikázal a požehnal jim, jedli a pili spolu před ním. Radoval se, že mezi nimi byla jedna myšlenka. Odešli od něj a onoho dne si odpočinuli a usnuli.
18 Izák pak usnul onoho dne na svém loži s radostí a usnul věčným spánkem a zemřel ve věku sto osmdesáti let. Dožil se dvaceti pěti týdnů a pěti let. Pohřbili ho jeho dva synové, Ezau a Jákob.
19 Ezau se pak vydal do země Edom, do pohoří Seir, a usadil se tam.
20 Jákob se usadil v hebronských horách, na vrcholu země, kde pobýval jeho otec Abraham, a ctil Hospodina celým svým srdcem a podle viditelných přikázání, jak rozdělil dny jeho pokolení.
21 Jeho žena Lea zemřela čtvrtého roku druhého týdne čtyřicátého pátého jubilea [2167 AM] a pohřbil ji v dvojité jeskyni vedle své matky Rebeky, nalevo od hrobu Sáry, matky svého otce.
22 A všichni její synové i jeho synové přišli, aby s ním oplakávali jeho ženu Leu a utěšili ho kvůli ní, neboť ji oplakával, neboť ji velmi miloval poté, co zemřela její sestra Ráchel.
23 Byla totiž bezúhonná a přímá ve všech svých cestách a ctila Jákoba. Po všechny dny, co s ním žila, neslyšel z jejích úst ani slovo drsné. Byla totiž mírná, pokojná, přímá a ctihodná.
24 A vzpomněl si na všechny její skutky, které vykonala za svého života, a velmi ji oplakával, neboť ji miloval celým svým srdcem a celou svou duší.

KAPITOLA 37

1 V den, kdy zemřel Izák, otec Jákoba a Ezaua, [2162 AM], uslyšeli Ezauovi synové, že Izák dal podíl staršího svému mladšímu synovi Jákobovi, a velmi se rozzlobili.
2 A hádali se se svým otcem a říkali: „Proč dal tvůj otec Jákobovi podíl staršího a tebe přehlédl, když ty jsi starší a Jákob mladší?“
3 Řekl jim: „Prodal jsem Jákobovi své prvorozenství za malý hrst čočky. V den, kdy mě otec poslal lovit, chytat a přinést mu něco k jídlu a požehnání. Proto přišel lstivě a přinesl mému otci jídlo a pití. Otec mu požehnal a dal mě do jeho rukou.“
4 A nyní nás otec, mne i jeho, zavázal přísahou, že nebudeme jeden druhému ani proti jeho bratrovi vymýšlet nic zlého, a že budeme se svým bratrem žít v lásce a pokoji a že se nezkazíme.“
5 Řekli mu: „Neposlechneme tě, abys s ním uzavřel mír, neboť naše síla je větší než jeho síla a my jsme mocnější než on. Půjdeme proti němu a zabijeme ho a zničíme jeho i jeho syny. Jestliže s námi nepůjdeš, ublížíme i tobě.“
6 A nyní nás poslouchejte: Pošleme k Aramu, Filistei, Moábu a Ammoncům a vyberme si vyvolené muže, kteří jsou horliví k boji, a půjdeme proti němu, budeme s ním bojovat a vyhladíme ho ze země, dříve než zesílí.“
7 Otec jim řekl: „Neodcházejte a nebojujte s ním, abyste před ním nepadli.“
8 Řekli mu: „Toto je tvé chování od mládí až do dnešního dne a pod jeho jho podkládáš svou šíji.“
9 Na tato slova nebudeme naslouchat.' Poslali tedy do Aramu a do Aduramu k příteli jejich otce a najali si s nimi tisíc bojovníků, vybraných válečníků.
10 A přišlo k nim z Moábců a z Ammonců tisíc vybraných najatých mužů, z Filisteje tisíc vybraných válečníků, z Edomu a z Chorejců tisíc vybraných bojovníků a z Kitejců udatní válečníci.
11 A řekli svému otci: Jdi s nimi a veď je, jinak tě zabijeme.
12 Naplnil se hněvem a rozhořčením, když viděl, že ho jeho synové nutí jít před nimi a vést je proti svému bratru Jákobovi.
13 Potom si však vzpomněl na všechno zlo, které se v jeho srdci skrývalo proti svému bratru Jákobovi, a nevzpomněl si na přísahu, kterou dal svému otci a matce, že po všechny své dny nebude proti svému bratru Jákobovi vymýšlet nic zlého.

14 A přes to všechno Jákob nevěděl, že proti němu jdou do bitvy, a truchlil pro svou ženu Leu, dokud se nepřiblížili k věži se čtyřmi tisíci bojovníků a vybranými válečníky.
15 Hebronští muži mu vzkázali: „Hle, tvůj bratr proti tobě přitáhl, aby s tebou bojoval, se čtyřmi tisíci muži ozbrojenými mečem, se štíty a zbraněmi.“ Milovali totiž Jákoba více než Ezaua. Oznámili mu to, neboť Jákob byl muž štědřejší a milosrdnější než Ezau.
16 Jákob však nevěřil, dokud se nepřiblížili k věži.
17 Zavřel brány věže, postavil se na hradby a promluvil ke svému bratru Ezauovi: „Vznešená je útěcha, kterou jsi přišel utěšit mě kvůli mé zemřelé ženě. Je to ta přísaha, kterou jsi přísahal svému otci a matce, než zemřeli? Porušil jsi přísahu a v okamžiku, kdy jsi přísahal svému otci, jsi byl odsouzen.“
18 Ezau mu odpověděl: „Ani synové lidí, ani zvířata země nemají přísahu spravedlnosti, kterou by složili navěky. Denně si navzájem vymýšlejí zlé věci a jak by každý svého protivníka zabil.“
19 A mne i mé děti nenávidíš navěky a nikdo s tebou nedrží bratrské pouto.
20 Slyš tato slova, která ti oznamuji: Dokáže-li kanec změnit svou kůži a učinit své štětiny měkkými jako vlna, nebo dokáží-li mu na hlavě vyrůst rohy jako rohy jelena nebo ovce, pak budu s tebou dodržovat bratrské pouto, a pokud se prsa oddělí od své matky, vždyť jsi mi bratrem nebyl.
21 Jestliže vlci uzavřou mír s beránky, aby je nesežírali a nepáchali na nich násilí, a budou-li k nim nakloněni v dobrém, pak bude v mém srdci pokoj s tebou.
22 Jestliže se lev spřátelí s volem a uzavře s ním mír, a bude-li s ním svázán pod jedno jho a bude s ním orat, tehdy uzavřu s tebou mír.
23 Až havran zbělá jako vlk, tehdy věz, že jsem tě miloval a že s tebou uzavřu mír. Budeš vykořeněn a tvoji synové budou vykořeněni a nebude pro tebe pokoje.
24 Když Jákob viděl, že je k němu celým svým srdcem a celou svou duší tak zlý, že ho chce zabít, a že se na něj vrhl jako divoké prase, které se vrhne na kopí, probodne ho a zabije, a neucouvne před ním.
25 Pak řekl svým vlastním a svým služebníkům, aby ho i všechny jeho druhy napadli.

KAPITOLA 38

1 Potom promluvil Juda k Jákobovi, svému otci, a řekl mu: „Napni svůj luk, otče, vyšle své šípy a sraz protivníka a zabij nepřítele. A kéž máš sílu, neboť tvého bratra nezabijeme, neboť je takový jako ty a je jako ty. Vzdejme mu tuto čest.“
2 Jákob pak napjal luk, vystřelil šíp a zasáhl svého bratra Ezaua do pravé strany hrudi a zabil ho.
3 A znovu vyslal šíp a zasáhl Aramejce Adorana do levé strany hrudi, zatlačil ho dozadu a zabil ho.
4 A potom vyšli synové Jákobovi, oni i jejich služebníci, a rozdělili se do skupin po čtyřech stranách věže.
5 Juda pak vytáhl vpředu a s ním Neftalí a Gád a padesát služebníků s ním na jižní stranu věže. Pobili všechny, které nalezli před sebou, a ani jeden z nich neunikl.
6 Levi, Dan a Ašer pak vyšli s padesáti muži na východní stranu věže a pobili Moábce a Ammonce.
7 Ruben, Isachar a Zebulon vyšli s padesáti muži na severní stranu věže a pobili filištínské bojovníky.
8 Simeon, Benjamín a Enoch, syn Rubenův, vyšli s padesáti muži na západní stranu věže a pobili z Edomců a Horejců čtyři sta mužů, statečných bojovníků. Šest set jich uteklo a čtyři synové Ezauovi s nimi utekli a nechali svého otce ležet zabitého, jak padl na pahorku Aduram.
9 Jákobovi synové je pronásledovali až k pohoří Seir. Jákob pohřbil svého bratra na pahorku Aduram a vrátil se domů.
10 Jákobovi synové se v pohoří Seir velmi tlačili na Ezauovy syny a sklonili jim šíji, takže se stali otroky Jákobových synů.
11 A poslali k otci svému (aby se zeptali), zda s nimi mají uzavřít mír, nebo je zabít.
12 Jákob pak poslal svým synům vzkaz, aby uzavřeli mír. Uzavřeli s nimi mír a vložili na ně jho otroctví, takže Jákobovi a jeho synům platili daň po všechny dny.
13 A odváděli Jákobovi dary až do dne, kdy sestoupil do Egypta.
14 A synové Edomovi se nezbavili jha otroctví, které na ně uvalili dvanáct synů Jákobových, až do dnešního dne.
15 Toto jsou králové, kteří vládli v Edomu dříve, než v zemi Edom kraloval nad syny Izraele nějaký král.
16 V Edomu kraloval Balak, syn Beorův, a jeho město se jmenovalo Danaba.
17 Balak zemřel a po něm se stal králem Jobab, syn Záry z Boseru.
18 Když zemřel Jobab, stal se po něm králem Asam z Temanské země.
19 A zemřel Asam a po něm kraloval Adat, syn Baradův, který porazil Midjánce na Moábském poli. Jeho město se jmenovalo Avit.
20 A Adat zemřel a po něm kraloval Salman z Amaseky.
21 Salman zemřel a místo něj kraloval Saul z Raabotu u řeky.
22 Saul zemřel a po něm se stal králem Baelunan, syn Akborův.
23 I zemřel Ba'elunan, syn Achborův, a kraloval po něm Adat, a jméno jeho ženy bylo Maitabit, dcera Matarat, dcery Metabedzaabovy.
24 Toto jsou králové, kteří kralovali v edomské zemi.

KAPITOLA 39

1 Jákob se usadil v zemi, kde pobýval jeho otec, v zemi Kanaán. Toto je Jákobův rodokmen.
2 Josefovi bylo sedmnáct let, když ho odvedli do egyptské země. Koupil ho faraonský eunuch Potifar, hlavní kuchař.
3 A ustanovil Josefa nad celým svým domem. Požehnání Hospodinovo přišlo na dům Egypťana kvůli Josefovi a Hospodin mu dopřál úspěch ve všem, co dělal.
4 Egypťan pak svěřil všechno do rukou Josefových, neboť viděl, že Hospodin je s ním a že mu Hospodin ve všem, co dělá, dopřává úspěch.
5 Josefův vzhled byl velmi krásný. Žena jeho pána pozvedla oči a spatřila Josefa. Zamilovala si ho a prosila ho, aby s ní spal.
6 Ale neoddal svou duši, ale pamatoval na Hospodina a na slova, která jeho otec Jákob četl ze slov Abrahamových, že žádný muž nesmí smilnit s vdanou ženou, že pro něj je v

nebesích před Nejvyšším Bohem ustanoven trest smrti a že hříchproti němu bude zapsán ve věčných knihách ustavičně před Hospodinem.
7 Josef si na tato slova vzpomněl a odmítl s ní ležet.
8 Rok ho prosila, ale on odmítl a neposlouchal.
9 Objala ho a pevně ho držela v domě, aby ho donutila spát s ní. Zavřela dveře domu a pevně ho držela. On však nechal svůj oděv v jejích rukou, vrazil dveřmi a utekl před ní ven.
10 Žena viděla, že s ní nechce ležet, a pomlouvala ho před jeho pánem: „Tvůj hebrejský otrok, kterého miluješ, se mě snažil přinutit, aby se mnou ležel. Když jsem však zvýšila svůj hlas, utekl a nechal mi svůj oděv v rukou. Držela jsem ho a vtrhl do dveří.“
11 Egyptský muž uviděl Josefův oděv a vylomené dveře, uslyšel slova své ženy a uvrhl Josefa do vězení, do místa, kde byli drženi vězni, které věznil král.
12 A byl tam ve vězení. Hospodin dal Josefovi přízeň v očích velitele vězeňské stráže a soucit s ním, neboť viděl, že Hospodin je s ním a že Hospodin způsobuje, aby se všemu, co dělá, dařilo.
13 A svěřil mu všechno do rukou a velitel vězeňské stráže nevěděl o ničem, co s ním bylo, neboť Josef konal všechno a Hospodin to dovedl k dokonalosti.
14 A zůstal tam dva roky. V oněch dnech se farao, král egyptský, rozhněval na své dva eunuchy, na vrchního číšníka a na vrchního pekaře a dal je do vězení v domě vrchního kuchaře, do vězení, kde byl držen Josef.
15 Velitel vězeňské stráže jim ustanovil Josefa, aby jim sloužil, a on jim sloužil.
16 A oba měli sen, vrchní číšník i vrchní pekař, a vyprávěli ho Josefovi.
17 A jak jim vyložil, tak se jim stalo. Farao vrátil vrchního číšníka do jeho úřadu a pekaře zabil, jak jim vyložil Josef.
18 Vrchní číšník však zapomněl na Josefa ve vězení, ačkoli mu oznámil, co se s ním má stát, a nevzpomněl si, aby faraonovi oznámil, jak mu to Josef řekl, neboť zapomněl.

KAPITOLA 40

1 V oněch dnech se faraonovi zdály dva sny jedné noci o hladomoru, který měl být v celé zemi. Probudil se ze spánku, zavolal všechny vykladače snů, kteří byli v Egyptě, a kouzelníky a vyprávěl jim své dva sny, ale oni mu je nemohli vysvětlit.
2 Tu si vrchní číšník vzpomněl na Josefa a mluvil o něm s králem. Ten ho vyvedl z vězení a on mu vyprávěl své dva sny.
3 Řekl faraonovi, že jeho dva sny byly jeden, a řekl mu: „Přijde sedm let (v nichž bude) hojnost v celé egyptské zemi a po nich sedm let hladu, takový hlad, jaký v celé zemi nebyl.“
4 Ať nyní farao ustanoví dozorce v celé egyptské zemi a ať v každém městě shromažďují potraviny po dobu hojných let. Bude tam jídlo i na sedm let hladu a země hladem nezahyne, neboť bude velmi krutý.“
5 Hospodin dal Josefovi faraonovu přízeň a milosrdenství. Farao řekl svým služebníkům: „Nenajdeme tak moudrého a rozvážného muže, jako je tento, neboť duch Hospodinův je s ním.“
6 A ustanovil ho druhým nad celým svým královstvím, dal mu moc nad celým Egyptem a nechal ho jezdit ve druhém faraonově voze.
7 Oblékl ho do byssusového roucha, na hrdlo mu dal zlatý řetěz a zvolal před ním: „El El wa Abirer!“ Vložil mu na ruku prsten a ustanovil ho vládcem nad celým svým domem. Povýšil ho a řekl mu: „Jen na trůnu budu větší než ty.“
8 Josef vládl nad celou egyptskou zemí a všichni faraonovi knížata, všichni jeho služebníci a všichni, kdo konali královské záležitosti, ho milovali, protože chodil v bezúhonnosti, nebyl pyšný ani domýšlivý, nebral ohled na osobu a nepřijímal dary, ale soudil v bezúhonnosti všechen lid země.
9 Egyptská země měla kvůli Josefovi před faraonem pokoj, neboť Hospodin byl s ním a projevoval mu přízeň a milosrdenství po všechna jeho pokolení před všemi, kdo ho znali a kdo o něm slyšeli. Faraonovo království bylo dobře spořádané a nebyl v něm žádný satan ani žádný zlý člověk.
10 Král dal Josefovi jméno Sefantifans a dal mu za ženu dceru Potifara, dceru kněze z Heliopole, hlavního kuchaře.
11 V den, kdy Josef stál před faraonem, mu bylo třicet let.
12 A toho roku Izák zemřel. I stalo se, jak Josef řekl ve výkladu svých dvou snů, přesně jak to řekl, že bylo sedm let hojnosti po celé egyptské zemi a egyptská země hojně úrodila, jednu míru (vydávala) osmnáct set měr.
13 Josef shromažďoval potraviny do každého města, až se nasytili obilím, takže ho už nemohli spočítat a změřit pro jeho množství.

KAPITOLA 41

1 A v pětačtyřicátém jubileu, ve druhém týdnu (a) ve druhém roce [2165 AM] vzal Juda pro svého prvorozeného Era ženu z dcer Aramových, jménem Támar.
2 On ji však nenáviděl a nespal s ní, protože jeho matka pocházela z dcer Kanaánských. Chtěl si vzít ženu z příbuzných své matky, ale Juda, jeho otec, mu to nedovolil.
3 A tento Er, prvorozený Judův, byl svévolník a Hospodin ho zabil.
4 Juda pak řekl svému bratru Onanovi: „Vejdi k ženě svého bratra a konej k ní povinnosti bratra svého a zplodi svému bratru potomstvo.“
5 Onan věděl, že potomstvo nebude jeho, ale pouze jeho bratrovi. Vešel do domu manželky svého bratra a rozsypal semeno na zem. Byl zlý v očích Hospodinových a Hospodin ho zabil.
6 Juda pak řekl své snaše Támaře: „Zůstaň v domě svého otce jako vdova, dokud můj syn Šela nedoroste a já mu tě dám za ženu.“
7 A když vyrostl, Bedsuel, žena Judova, nedovolila svému synovi Šelovi, aby se oženil. A Bedsuel, žena Judova, zemřela [2168 AM] v pátém roce tohoto týdne.
8 V šestém roce pak Juda šel stříhat své ovce do Timny. [2169 AM] I řekli Támar: „Hle, tvůj tchán jde do Timny stříhat své ovce.“
9 Svlékla si vdovské roucho, zahalila se závojem, ozdobila se a posadila se v bráně, která vedly k cestě do Timny.
10 Juda ji potkal, když šel cestou, a považoval ji za nevěstku. Řekl jí: „Dovol mi vstoupit k tobě.“ Ona mu řekla: „Pojď dál.“ A on vešel.

11 Řekla mu: „Dej mi mou mzdu.“ On jí odpověděl: „Nemám v ruce nic, jen prsten, který mám na prstě, náhrdelník a hůl, kterou mám v ruce.“
12 Řekla mu: „Dávej mi je, dokud mi nepošleš mou mzdu.“ On jí řekl: „Pošlu ti kůzle.“ Dal jí je a vešel k ní. Otěhotněla s ním.
13 Juda pak šel ke svým ovcím a ona se vrátila do domu svého otce.
14 Juda poslal kozlíka po svém pastýři, Adullamitském, ale nenašel ji. Ptal se tedy obyvatel toho místa: „Kde je ta nevěstka, která tu byla?“ Odpověděli mu: „Žádná nevěstka tu s námi není.“
15 Vrátil se a oznámil mu to, že ji nenašel. „Ptal jsem se obyvatel toho místa a ti mi řekli: ‚Žádná nevěstka tu není.‘“
16 Řekl: „Ať si je nechá, abychom se nestali předmětem posměchu.“ Když uplynuly tři měsíce, ukázalo se, že je těhotná. Oznámili Judovi: „Tvá snacha Támar je těhotná ze smilstva.“
17 Juda tedy šla do domu svého otce a řekla svému otci a bratrům: „Vyveďte ji ven a ať ji spálí, neboť se v Izraeli dopustila nečistoty.“
18 Když ji přivedli, aby ji upálili, poslala svému tchánovi prsten, náhrdelník i hůl se vzkazem: „Poznej, čí je tohle, neboť z něj jsem otěhotněla.“
19 Juda to poznal a řekl: „Támar je spravedlivější než já.“
20 A proto ať ji neupalují. A proto nebyla dána Šelovi a on se k ní už nepřiblížil.
21 A potom porodila dva syny, Perese [2170 AM] a Zeracha, v sedmém roce tohoto druhého týdne.
22 A tehdy se naplnilo sedm let úrodnosti, o nichž Josef mluvil s faraonem.
23 Juda poznal, že čin, který spáchal, byl zlý, neboť spal se svou snachou, a považoval to za ohavné v očích svých. Uznal, že se provinil a sešel s cesty, neboť odhalil sukni svého syna, a začal naříkat a prosit Hospodina kvůli jeho přestoupení.
24 A řekli jsme mu ve snu, že mu bylo odpuštěno, protože vroucně prosil, naříkal a už se toho nedopustil.
25 A dostal odpuštění, protože se odvrátil od svého hříchu a od své nevědomosti, neboť se velmi provinil před naším Bohem. A každý, kdo se tak chová, každý, kdo leží se svou tchyní, ať ho upálí ohněm, aby v něm spálil, neboť je na něm nečistota a poskvrna, ať ho upálí ohněm.
26 A přikaž synům Izraelským, aby mezi nimi nebyla žádná nečistota! Neboť každý, kdo by spal se svou snachou nebo se svou tchyní, se dopustil nečistoty. Ať upálí ohněm muže, který s ní spal, i ženu, a odvrátí hněv a trest od Izraele.
27 Judovi jsme řekli, že jeho dva synové s ní nespali, a proto bylo jeho potomstvo upevněno pro druhé pokolení a nebude vykořeněno.
28 V upřímnosti oka šel a hledal trest, totiž podle Abrahamova rozsudku, který přikázal svým synům, Juda hledal, aby ji upálil ohněm.

KAPITOLA 42

1 A v prvním roce třetího týdne čtyřicátého pátého jubilea začal do země přicházet hladomor a déšť odmítal být dán zemi, neboť nic nepadalo.
2 Země se stala neúrodnou, ale v egyptské zemi bylo jídlo, neboť Josef v sedmi letech hojnosti sklidil semeno země a uchoval je.
3 Egypťané přišli k Josefovi, aby jim dal jídlo. Josef otevřel zásobárny, kde bylo obilí z prvního roku, a prodával je lidu země za zlato.
4 V zemi Kanaán byl velmi krutý hlad. Jákob uslyšel, že v Egyptě je jídlo, a poslal svých deset synů, aby mu v Egyptě opatřili jídlo. Benjamína však neposlal a deset synů Jákobových dorazilo do Egypta mezi těmi, kdo tam šli.
5 Josef je poznal, ale oni nepoznali jeho. Mluvil s nimi a vyptával se jich. Řekl jim: „Nejste snad vyzvědači a nepřišli jste prozkoumat přístupy do země?“ A dal je do vězení.
6 Potom je propustil, Simeona zadržel samotného a jeho devět bratrů poslal pryč.
7 Naplnil jim pytle obilím a do pytlů jim dal i zlato, ale oni to nevěděli.
8 A přikázal jim, aby přivedli svého mladšího bratra, neboť mu řekli, že jejich otec a jejich mladší bratr jsou naživu.
9 Vyšli tedy z egyptské země a přišli do země kanaánské. Vyprávěli svému otci všechno, co se jim přihodilo, a jak s nimi pán země mluvil drsně a jak zajal Simeona, dokud nepřivedli Benjamína.
10 Jákob řekl: „Obrali jste mě o děti! Josefa už není, ani Šimeona už není, a chcete mi vzít i Benjamína. Vaše zloba přišla na mě.“
11 Řekl: ‚Můj syn s vámi nepůjde, aby náhodou neonemocněl. Jejich matka totiž porodila dva syny a jeden zemřel. I toho mi vezmete. Kdyby náhodou na cestě dostal horečku, skolili byste mě stářím a bolestí až k smrti.‘
12 Viděl totiž, že peníze byly každému vráceny do pytle, a proto se bál ho tam poslat.
13 A hlad se v zemi Kanaán a ve všech zemích kromě egyptské země zvětšoval a zuřil, neboť mnoho egyptských dětí si od doby, kdy vidělo Josefa, jak sbírá semeno, ukládá ho do zásob a uchovává ho pro roky hladomoru, uchovávalo svá semena.
14 A Egyptský lid se jím živil během prvního roku svého hladomoru.
15 Když Izrael viděl, že v zemi je velmi těžký hlad a že není vysvobození, řekl svým synům: „Jděte se vrátit a objednejte nám jídlo, abychom nezemřeli.“
16 Řekli: „Nepůjdeme; nepůjdeme, pokud s námi nepůjde náš nejmladší bratr.“
17 Izrael viděl, že pokud ho s nimi nepošle, všichni zahynou hladem.
18 Ruben řekl: „Vydej mi ho do rukou, a pokud ti ho nepřivedu zpět, zabij místo jeho duše mé dva syny.“
19 Řekl mu: „Nepůjde s tebou.“ Juda se k němu přiblížil a řekl: „Pošli ho se mnou. Jestliže ti ho nepřivedu zpět, budu před tebou po všechny dny svého života vinen.“
20 A poslal ho s nimi druhého roku tohoto týdne, prvního dne měsíce. Všichni, kdo šli, přišli do egyptské země a nesli dary: stactum, mandle, terebinthové ořechy a čistý med.
21 A šli a postavili se před Josefa. Uviděl svého bratra Benjamína, poznal ho a řekl jim: „Je to váš nejmladší bratr?“ Odpověděli mu: „Je to on.“ Řekl jim: „Ať je Hospodin milostivý k tobě, synu můj!“

22 Poslal ho do svého domu a přivedl k nim Simeona. Vystrojil jim hostinu. Oni mu předložili dar, který si přinesli.
23 A jedli před ním a on jim dal všem podíl, ale podíl Benjamínův byl sedmkrát větší než podíl kteréhokoli z nich. 24 A jedli a pili, vstali a zůstali se svými osly.
25 Josef si vymyslel plán, jak by se dozvěděl jejich myšlenky, zda mezi nimi panuje mír. Řekl správci, který byl nad jeho domem: „Naplň všechny jejich pytle jídlem a vrať jim jejich peníze do jejich nádob. Můj pohár, stříbrný pohár, z něhož piji, vlož do pytle nejmladšího a propusť je.“

KAPITOLA 43

1 Udělal tedy, jak mu Josef řekl, a naplnil jim všechny jejich pytle jídlem, jejich peníze dal do jejich pytlů a pohár dal do Benjamínova pytle.
2 Brzy ráno odešli. Když odtud odešli, řekl Josef správci svého domu: „Pronásleduj je, běž a chyť je se slovy: ‚Za dobro jste mi odplatili zlým! Ukradli jste mi stříbrný pohár, z něhož pije můj pán.‘ A přiveďte mi jejich nejmladšího bratra a rychle ho přiveďte, než půjdu k soudu.“
3 Běžel za nimi a řekl jim tato slova.
4 Řekli mu: „Bůh chraň, aby tvoji služebníci provedli tuto věc a ukradli z domu tvého pána jakékoli nádobí. Také peníze, které jsme poprvé našli v našich pytlích, jsme si tvoji služebníci přinesli z kanaánské země.“
5 Jak bychom tedy mohli ukradnout nějaké nádobí? Hle, my prohledáme své pytle. Kdekoli najdeš pohár v pytli někoho z nás, ať je zabit, a my i naši osli budeme sloužit tvému pánu.“
6 Řekl jim: „Ne tak, toho jediného si vezmu za služebníka a vy se v pokoji navrátíte domů.“
7 Když prohledával jejich nádoby, počínaje nejstarším a konče nejmladším, nalezl to v Benjamínově pytli.
8 Roztrhli si roucha, naložili osly a vrátili se do města. Přišli k Josefovu domu a všichni se mu poklonili tváří k zemi.
9 Josef jim řekl: „Dopustili jste se zlého jednání.“ Oni odpověděli: „Co máme říct a jak se máme bránit? Náš pán odhalil přestupek svých služebníků. Hle, jsme služebníci našeho pána i naši oslici.“
10 Josef jim řekl: ‚I já se bojím Hospodina. Vy se vraťte domů a nechte svého bratra sloužit mi, neboť jste se dopustili zlého jednání. Nevíte snad, že člověk má potěšení ze svého poháru tak jako já z tohoto poháru? A přece jste mi ho ukradli.‘
11 Juda řekl: „Pane můj, dovol prosím, aby tvůj služebník promluvil k uchu mého pána slovo. Dva bratry porodila matka tvého služebníka našemu otci. Jeden odešel, ztratil se a nebyl nalezen. Zůstal po matce sám. Tvůj služebník, náš otec, ho miluje a jeho život je spojen s životem tohoto chlapce.“
12 A stane se, že když půjdeme k tvému služebníku, našemu otci, a chlapec nebude s námi, že zemře, a my svého otce s bolestí svedeme k smrti.
13 A nyní raději nechť já, tvůj služebník, zůstanu místo toho chlapce jako otrok svému pánu a chlapec nech jít se svými bratry. Zaručil jsem se za něj rukou tvého služebníka, našeho otce. Jestliže ho nepřivedu zpět, tvůj služebník bude navždy nést vinu na našem otci.
14 A Josef viděl, že si všichni navzájem rozumějí, a nemohl se zdržet, a řekl jim, že je Josef.
15 Mluvil s nimi hebrejsky, padl jim na krk a plakal.
16 Ale nepoznali ho a začali plakat. Řekl jim: „Neplačte nade mnou, ale pospěšte si a přiveďte ke mně mého otce. Vidíte, že mluví má ústa a oči mého bratra Benjamína to vidí.“
17 Neboť vizte, toto je druhý rok hladomoru a stále je pět let bez úrody, ovoce stromů a orby.
18 Sejděte rychle dolů vy i vaše rodiny, abyste nezahynuli hladem a netruchlili nad svým majetkem, neboť Hospodin mě poslal před vámi, abych zařídil věci, aby mnoho lidí mohlo žít.
19 A řekněte mému otci, že jsem ještě naživu, a hle, vidíte, že mě Hospodin ustanovil faraonovi otcem a vládcem nad jeho domem a nad celou egyptskou zemí.
20 A povězte mému otci o veškeré mé slávě a o všem bohatství a slávě, kterou mi Hospodin dal.
21 A z faraonových úst jim dal vozy a zásoby na cestu a dal jim všem pestrobarevné roucho a stříbro.
22 A jejich otci poslal roucho a stříbro a deset oslů, kteří nesli obilí, a propustil je.
23 A šli nahoru a oznámili svému otci, že Josef žije a rozdává obilí všem národům země a že je vládcem nad celou egyptskou zemí.
24 Jejich otec tomu nevěřil, neboť byl zmatený. Když však uviděl vozy, které Josef poslal, ožil v jeho duši a řekl: „Dost mi bude, když Josef žije. Půjdu a podívám se na něj, než zemřu.“

KAPITOLA 44

1 Izrael se vydal z Cháranu, ze svého domu, za novoluní třetího měsíce. Šel cestou k Studni přísahy a sedmého dne téhož měsíce obětoval Bohu svého otce Izáka.
2 Jákob si vzpomněl na sen, který měl v Bét-elu, a bál se jít do Egypta.
3 A zatímco uvažoval, že Josefovi vzkáže, aby k němu přišel, a že tam nepůjde, zůstal tam sedm dní, kdyby náhodou měl vidění, zda má zůstat, či jít dolů.
4 Slavil také svátek žní prvotin ze starého obilí, neboť v celé zemi Kanaán nebyla ani hrstka zrna, neboť hlad sužoval všechna zvířata, dobytek, ptáky i lidi.
5 Šestnáctého dne se mu ukázal Hospodin a řekl mu: „Jákobe, Jákobe.“ On odpověděl: „Tady jsem.“ A řekl mu: „Já jsem Bůh tvých otců, Bůh Abrahama a Izáka. Neboj se jít do Egypta, neboť tam z tebe udělám velký národ. Sestoupím s tebou a vyvedu tě zpět. V této zemi budeš pohřben a Josef ti vloží ruce na oči.“
6 Neboj se, sestup do Egypta.
7 Jeho synové a synové jeho synů vstali a naložili svého otce i majetek na vozy.
8 Šestnáctého dne třetího měsíce Izrael vystoupil ze Studny přísahy a odešel do egyptské země.
9 Izrael poslal Judu před sebou k jeho synu Josefovi, aby prozkoumal zemi Gošen, neboť Josef svým bratrům řekl, aby tam přišli a usadili se, aby byli blízko něj.
10 A toto byla nejkrásnější (země) v egyptské zemi a blízko něj, pro všechny (je) i pro dobytek.

11 Toto jsou jména Jákobových synů, kteří odešli s Jákobem, svým otcem, do Egypta.
12 Ruben, prvorozený Izraelův; a toto jsou jména jeho synů: Enoch, Pallu, Chezron a Karmifive.
13 Simeon a jeho synové; a toto jsou jména jeho synů: Jemuel, Jamin, Ohad, Jachin, Zohar a Šaul, syn Cefatské ženy, sedm.
14 Levi a jeho synové; a toto jsou jména jeho synů: Geršon, Kahat a Merari, čtyři.
15 Juda a jeho synové; a toto jsou jména jeho synů: Šela, Peres a Zerach, čtyři.
16 Isachar a jeho synové; a toto jsou jména jeho synů: Tola, Fua, Jasub a Šimron, pět.
17 Zebulon a jeho synové; a toto jsou jména jeho synů: Sered, Elon a Jahleel, čtyři.
18 Toto jsou synové Jákobovi a jejich synové, které mu Lea porodila v Mezopotámii, šest, a jejich sestra Dina, a všechny duše synů Leiných a jejich synů, kteří šli s Jákobem, jejich otcem, do Egypta, dvacet devět, a Jákob, jejich otec, byl s nimi, třicet.
19 Synové pak Zilpy, Leiny služebnice, ženy Jákobovy, kteráž porodila Jákobovi Gáda a Ašúra.
20 A toto jsou jména jejich synů, kteří s ním šli do Egypta: Synové Gádovi: Zifion, Chaggi, Šuni, Ezbon, Eri, Areli a Arodi, osm.
21 Synové pak Ašerovi: Jimna, Jišva, Jišvi, Beria a Serach, jejich jedna sestra, šest.
22 Všech duší bylo čtrnáct a všech Leiných čtyřicet čtyři.
23 Synové Ráchel, ženy Jákobovy: Josef a Benjamín.
24 Josefovi se v Egyptě narodili dříve, než jeho otec přišel do Egypta, ti, které mu porodila Asenat, dcera Potifara, kněze z Heliopole: Manasse a Efraim, tři.
25 Synové Benjamínovi: Bela, Beker, Ašbel, Gera, Naaman, Echi, Roš, Muppim, Chuppim a Ardleven.
26 Všech duší Ráchel bylo čtrnáct.
27 Synové Bilhy, otrokyně Ráchel, ženy Jákobovy, které Jákobovi porodila, byli Dan a Neftalí.
28 A toto jsou jména jejich synů, kteří s nimi šli do Egypta: Synové Danovi: Chušim, Šamon, Asudi, Ijaka a Šalomon, šest.
29 Zemřeli v roce, kdy vstoupili do Egypta, a zůstal jen Dan Hušim.
30 A toto jsou jména synů Neftalího: Jachzíel, Guni, Jeser, Šalum a Iv.
31 A Iv, který se narodil po letech hladomoru, zemřel v Egyptě.
32 Všech duší Ráchel bylo dvacet šest.
33 Všech Jákobových duší, které vešly do Egypta, bylo sedmdesát duší. To jsou jeho děti a děti jeho dětí, celkem sedmdesát. Pět jich však zemřelo v Egyptě před Josefem a nemělo děti.
34 V zemi Kanaán zemřeli dva Judovi synové, Er a Ónan, a neměli děti. Izraelci pohřbili ty, kdo zahynuli, a byli počítáni mezi sedmdesát pohanských národů.

KAPITOLA 45

1 Izrael pak vstoupil do egyptské země, do země Gošen, za novoluní čtvrtého měsíce [2172 AM], druhého roku třetího týdne čtyřicátého pátého jubilea.
2 Josef pak šel naproti svému otci Jákobovi do země Gošen, padl otci kolem krku a plakal.
3 Izrael řekl Josefovi: „Nyní chci zemřít, když jsem tě uviděl. Ať je požehnán Hospodin, Bůh Izraele, Bůh Abrahamův a Bůh Izákův, který neodepřel své milosrdenství a milost svému služebníku Jákobovi.“
4 Dost mi, že jsem viděl tvou tvář, dokud jsem ještě naživu; ano, pravdivé je vidění, které jsem měl v Bét-elu. Požehnán buď Hospodin, můj Bůh, na věky věků a požehnané budiž jeho jméno.
5 Josef a jeho bratři jedli chléb před svým otcem a pili víno. Jákob se radoval nesmírnou radostí, protože viděl Josefa jíst se svými bratry a pít před ním. Dobrořečil Stvořiteli všech věcí, který ho zachoval a zachoval mu jeho dvanáct synů.
6 Josef dal svému otci a bratrům darem právo bydlet v zemi Gošen, v Ramesesu a v celém okolí, kterému vládl před faraonem. Izrael a jeho synové bydleli v zemi Gošen, v nejlepší části egyptské země. Izraeli bylo sto třicet let, když přišel do Egypta.
7 A Josef živil svého otce a bratry a také jejich majetek chlebem, kolik jim stačilo na sedm let hladomoru.
8 Egyptská země trpěla hladem. Josef získal celou egyptskou zemi pro faraona výměnou za potraviny a přivlastnil si lidi, dobytek i všechno ostatní pro faraona.
9 Léta hladomoru se skončila a Josef dal lidu v zemi osivo a potraviny, aby je mohli osít v osmém roce, neboť řeka se vylila nad celou egyptskou zemí.
10 Neboť během sedmi let hladomoru se (ne)vylila a zavlažovala jen několik míst na březích řeky, ale nyní se vylila a Egypťané oseli zemi a ten rok urodila mnoho obilí.
11 A toto byl první rok [2178 AM] čtvrtého týdne čtyřicátého pátého jubilea.
12 Josef vzal z obilí pátý díl pro krále a čtyři díly jim nechal k jídlu a k osevu. Josef to ustanovil v egyptské zemi až do dnešního dne.
13 Izrael žil v egyptské zemi sedmnáct let a všechny dny jeho života byly tři jubilea, sto čtyřicet sedm let. Zemřel čtvrtého roku pátého týdne čtyřicátého pátého jubilea.
14 Izrael požehnal svým synům před svou smrtí a oznámil jim všechno, co je má potkat v egyptské zemi. Oznámil jim, co je má potkat v posledních dnech. Požehnal jim a dal Josefovi dva podíly v zemi.
15 A usnul se svými otci a byl pohřben v dvojité jeskyni v zemi Kanaán, vedle Abrahama, svého otce, v hrobě, který si vykopal v dvojité jeskyni v zemi Hebron.
16 A všechny své knihy i knihy svých otců dal svému synu Levimu, aby je uchoval a obnovil pro své syny až do dnešního dne.

KAPITOLA 46

1 A stalo se, že po Jákobově smrti se děti Izraele rozmnožily v egyptské zemi a staly se z nich veliký národ a byly jednomyslné v srdci, takže bratr miloval bratra a každý pomáhal svému bratrovi. A tak se hojně rozmnožili a nesmírně se rozmnožili deset [2242 AM] týdnů let, po všechny dny Josefova života.
2 A nebyl tam žádný satan ani žádné zlo po všechny dny Josefova života, které žil po svém otci Jákobovi, neboť

všichni Egypťané ctili syny Izraele po všechny dny Josefova života.
3 Josef zemřel ve sto deseti letech. Sedmnáct let žil v zemi Kanaán, deset let byl otrokem, tři roky ve vězení a osmdesát let byl pod králem a vládl celé egyptské zemi.
4 A zemřel on i všichni jeho bratři a celé to pokolení.
5 A před svou smrtí přikázal synům Izraele, aby s sebou vzali jeho kosti, když vyjdou z egyptské země.
6 A nechal je přísahat ohledně jeho kostí, neboť věděl, že Egypťané ho už nevyvedou a nepohřbí v zemi Kanaán. Makamaron, král Kanaán, totiž když bydlel v zemi Asýrie, bojoval v údolí s egyptským králem a tam ho zabil. Pronásledoval Egypťany až k branám Ermonu.
7 Ale nemohl vstoupit, neboť se egyptským králem stal jiný, nový král, silnější než on. Vrátil se do země Kanaán. Egyptské brány se zavřely a nikdo nevycházel ven ani do Egypta nevcházel.
8 Josef zemřel v šestačtyřicátém jubileu, v šestém týdnu druhého roku, a pohřbili ho v egyptské zemi. [2242 AM] Po něm zemřeli i všichni jeho bratři.
9 Egyptský král vytáhl do války s kanaánským králem [2263 AM] v sedmačtyřicátém jubileu, ve druhém týdnu druhého roku. Izraelci vynesli všechny kosti Jákobových synů kromě kostí Josefových a pohřbili je na poli v dvojité jeskyni na hoře.
10 Většina z nich se vrátila do Egypta, ale několik jich zůstalo v hebronských horách a tvůj otec Amram zůstal s nimi.
11 Kanaánský král zvítězil nad egyptským králem a zavřel egyptské brány.
12 Vymyslel proti Izraelcům zlý plán, jak je potrestat, a řekl egyptskému lidu: „Hle, lid Izraelců se rozmnožil a rozmnožil více než my.“
13 Pojďte a naložme s nimi moudře, než jich bude příliš mnoho, a zotročme je, než na nás přijde válka a než i oni budou bojovat proti nám, jinak se připojí k našim nepřátelům a vyvedou je z naší země, neboť jejich srdce i tváře jsou obráceny k zemi Kanaán.
14 A ustanovil nad nimi dozorce, aby je trápili. Vybudovali faraonovi pevná města, Pitóm a Raamses, a vybudovali všechny hradby a všechna opevnění, která padla v egyptských městech.
15 A nutili je otročit s přísností, a čím více s nimi zacházeli zle, tím více se rozmnožovali a množili.
16 A Egyptští si ošklivili syny Izraele.

KAPITOLA 47

1 A v sedmém týdnu, v sedmém roce, v jubileu čtyřicátého sedmého roku, vyšel tvůj otec [2303 AM] z kanaánské země a ty ses narodil ve čtvrtém týdnu, v šestém roce jejím, v jubileu čtyřicátého osmého roku; to byla doba soužení pro syny Izraele.
2 Faraon, král Egyptský, jim vydal rozkaz, aby všechny své chlapce, kteří se narodili, vhazovali do řeky.
3 A vrhali je tam sedm měsíců až do dne, kdy ses narodil ty.
4 Tvá matka tě ukrývala tři měsíce a oni o ní vyprávěli. Udělala ti archu, vymazala ji smůlou a asfaltem a postavila ji na dlažební kostky na břehu řeky. Sedm dní tě v ní uložila. Tvá matka přicházela v noci a kojila tě, ve dne tě však před ptáky střežila Miriam, tvá sestra.
5 V oněch dnech přišla se v řece vykoupat Tarmut, dcera faraonova. Uslyšela tvůj volající hlas a řekla svým služebnicím, aby tě přivedly. Ony tě k ní přivedly.
6 Vytáhla tě z archy a slitovala se nad tebou.
7 Tvá sestra jí řekla: „Mám jít a zavolat ti jednu z hebrejských žen, aby ti kojela a kojila toto dítě?“
8 Řekla jí: „Jdi.“ Šla tedy a zavolala tvou matku Jochebed, dala jí mzdu a koja tě pečovala.
9 A když jsi pak dospěl, přivedli tě k faraonově dceři a stal ses jejím synem. Tvůj otec Amram tě naučil psát. Po uplynutí tří týdnů tě přivedli do královského dvora.
10 A byl jsi tři týdny po léta u dvora, až do doby [2351-], kdy jsi vyšel z královského dvora a viděl jsi Egypťana, jak bil tvého přítele, který byl [2372 AM] z Izraelců, a ty jsi ho zabil a schoval do písku.
11 Druhého dne ses ty a dva Izraelci poprali a řekl jsi tomu, kdo se dopustil nepravosti: „Proč biješ svého bratra?“
12 Rozzlobil se a rozhořčil se a řekl: „Kdo tě ustanovil nad námi knížetem a soudcem? Myslíš, že mě zabiješ, jako jsi včera zabil Egypťana?“ Kvůli těmto slovům ses bál a utekl.

KAPITOLA 48

1 V šestém roce třetího týdne čtyřicátého devátého jubilea jsi odešel a bydlel jsi v zemi Midjánské pět týdnů a jeden rok. Do Egypta ses vrátil ve druhém týdnu druhého roku padesátého jubilea.
2 A ty sám víš, co k tobě mluvil na hoře Sinaj [2410 AM] a co si s tebou princ Mastêmâ přál udělat, když ses vracel do Egypta <cestou, když jsi ho potkal v ubytování>.
3 Nesnažil se ze všech sil tě zabít a vysvobodit Egypťany z tvé ruky, když viděl, že jsi byl poslán vykonat soud a pomstu nad Egypťany?
4 Vysvobodil jsem tě z jeho ruky a ty jsi vykonal znamení a zázraky, k nimž jsi byl poslán v Egyptě proti faraonovi a proti celému jeho domu, proti jeho služebníkům a jeho lidu.
5 Hospodin na nich vykonal kvůli Izraeli velikou pomstu a ranil je krví, žabami, všími, psími mouchami a vředy, které se tvořily na kůži. Jejich dobytek posmrtil a krupobitím zničil vše, co jim rostlo. Zničil jim i kobylky, které sežraly zbytky krupobití a tmy. Pomstil jim prvorozené z lidí i zvířat. Na všech jejich modlách Hospodin vykonal pomstu a spálil je ohněm.
6 Všechno bylo posláno skrze tebe, abys to oznámil, dříve než se to stane. Mluvil jsi s egyptským králem před všemi jeho služebníky a před jeho lidem.
7 Všechno se stalo podle tvých slov; na egyptskou zemi přišlo deset velkých a hrozných soudů, abys na ní vykonal pomstu nad Izraelem.
8 Hospodin učinil všechno pro Izrael a podle své smlouvy, kterou uzavřel s Abrahamem, že se na nich pomstí, protože je násilím uvedli do otroctví.
9 A kníže Mastéma se proti tobě postavil a snažil se tě uvrhnout do rukou faraona a pomáhal egyptským čarodějům,
10 A oni povstali a páchali před tebou zlo, které jsme jim dovolili páchat, ale léky jsme jim nedovolili, aby byly páchány jejich rukama.

11 A Hospodin je ranil zhoubnými vředy, takže nemohli stát na zemi, neboť jsme je zničili tak, že nemohli vykonat ani jediné znamení.
12 A navzdory všem těmto znamením a zázrakům se princ Mastêmâ nestyděl, protože sebral odvahu a volal k Egypťanům, aby tě pronásledovali se vší egyptskou silou, s jejich vozy a s jejich koňmi a se všemi zástupy egyptského lidu.
13 Postavil jsem se mezi Egypťany a Izrael a vysvobodili jsme Izrael z jeho ruky i z ruky jeho lidu. Hospodin je provedl prostředkem moře, jako by to byla suchá země.
14 Všechny národy, které Hospodin, náš Bůh, přivedl k pronásledování Izraele, svrhl doprostřed moře, do hlubin propasti pod Izraelce, tak jako Egyptští synové svrhli své syny do řeky. Pomstil se na milionu z nich. Tisíc silných a statečných mužů bylo zahubeno kvůli jednomu kojenci z tvého lidu, které svrhli do řeky.
15 Čtrnáctého dne, patnáctého, šestnáctého, sedmnáctého a osmnáctého byl kníže Mastêmâ svázán a uvězněn za syny Izraele, aby je nemohl obvinit.
16 A devatenáctého dne jsme je propustili, aby pomohli Egypťanům a pronásledovali Izraelce.
17 Zatvrdil jim srdce a učinil je tvrdohlavými. Hospodin, náš Bůh, vymyslel plán, aby Egypťany porazil a uvrhl je do moře.
18 Čtrnáctého dne jsme ho spoutali, aby neobviňoval Izraelce v den, kdy si od Egypťanů vyžádali nádoby a oděvy, nádoby stříbrné, nádoby zlaté a nádoby bronzové, aby je oloupili za otroctví, do kterého je donutili.
19 A nevyvedli jsme syny Izraele z Egypta s prázdnou.

KAPITOLA 49

1 Pamatuj na přikázání, které ti přikázal Hospodin ohledně beránka, abys ho slavil v jeho čas čtrnáctého dne prvního měsíce, abys ho zabil před večerem a aby ho jedli v noci večer patnáctého dne od západu slunce.
2 Neboť této noci – začátku svátků a začátku radosti – jste jedli v Egyptě beránka, když byla uvolněna veškerá moc Mastêmy, aby povraždila všechny prvorozené v egyptské zemi, od prvorozeného faraona až po prvorozené zajaté služebnice v mlýně a až po dobytek.
3 A toto je znamení, které jim dal Hospodin: Do každého domu, na jehož prahu uviděli krev ročního beránka, do něj neměli vcházet, aby ho zabíjeli, ale měli ho projít, aby byli zachráněni všichni, kdo v domě byli, protože znamení krve bylo na prahu jeho.
4 A mocnosti Hospodinovy učinily všechno tak, jak jim Hospodin přikázal, a prošly kolem všech synů Izraele, ale nepřišla na ně pohroma, aby z nich vyhubila jedinou duši, ať už dobytek, člověk nebo pes.
5 Mor v Egyptě velmi těžce sužoval situaci a nebyl v Egyptě dům, kde by nebyl mrtvý, a pláč a naříkání.
6 A celý Izrael jedl maso velikonočního beránka a pil víno, chválil, dobrořečil a děkoval Hospodinu Bohu svých otců a byl připraven vyjít zpod egyptského jha a z otroctví zla.
7 Pamatuj si tento den po všechny dny svého života a dodržuj jej rok co rok, po všechny dny svého života, jednou ročně, v jeho den, podle celého jeho zákona, a neodkládej ho ze dne na den ani z měsíce na měsíc.
8 Neboť je to věčné ustanovení, vyryté na nebeských deskách pro všechny syny Izraele, aby ho dodržovali každý rok v jeho den jednou ročně, po všechna svá pokolení; a není omezeného počtu dnů, neboť je to ustanoveno navěky.
9 Muž, který je bez nečistoty a nepřichází slavit ji v den jejího svátku, aby před Hospodinem přinesl oběť příjemnou a aby před Hospodinem jedl a pil v den jejího svátku, ten muž, který je čistý a blízko, bude vyobcován, protože neobětoval oběť Hospodinu v určený čas, vezme na sebe vinu.
10 Ať přijdou synové Izraele a budou slavit Pesach v den jeho stanoveného času, čtrnáctého dne prvního měsíce, mezi večery, od třetí části dne do třetí části noci, neboť dvě části dne jsou dány světlu a třetí část večeru.
11 Toto ti Hospodin přikázal, abys to zachovával mezi večery.
12 A není dovoleno ho zabíjet během žádného denního světla, ale během doby hraničící s večerem, a ať ho jedí v večerní době až do třetí části noci, a cokoli z jeho masa zbude od třetí části noci a dále, ať to spálí ohněm.
13 A nebudou ho vařit ve vodě ani ho jíst syrového, ale upéct ho na ohni. Budou ho jíst s pečlivostí, hlavu i vnitřnosti a nohy upéct na ohni a nezlomí mu žádnou kost, neboť z Izraelců se žádná kost nerozdrtí.
14 Proto Hospodin přikázal synům Izraele, aby slavili Pesach v den jeho stanoveného času a nezlomili mu ani kost; je to totiž sváteční den a den přikázaný, a nesmí se přecházet ze dne na den a z měsíce na měsíc, ale v den jeho svátku ať se slaví.
15 A přikaž synům Izraelským, aby slavili Pesach po všechny své dny, každý rok, jednou ročně v den jeho stanoveného času, a aby se to stalo památkou, která se Hospodinu líbí, a aby je nepostihla žádná rána, která by je zabila nebo zranila v tom roce, v němž budou slavit Pesach v jeho čas, ve všem podle jeho přikázání.
16 Nebudou ji jíst mimo Hospodinovu svatyni, ale před Hospodinovou svatyní. Všechen lid izraelského shromáždění ji bude slavit v její stanovený čas.
17 A každý muž, který přijde v ten den, bude ho jíst ve svatyni svého Boha před Hospodinem od dvaceti let výše; neboť tak je psáno a ustanoveno, aby ho jídli ve svatyni Hospodinově.
18 Až synové Izraele přijdou do země, kterou mají obsadit, do země Kanaán, a postaví Hospodinův příbytek uprostřed země v jednom ze svých kmenů, dokud nebude v zemi postavena Hospodinova svatyně, ať přijdou a budou slavit beránka uprostřed Hospodinova příbytku a ať ho zabíjejí před Hospodinem rok co rok.
19 Až bude v zemi svého dědictví postaven dům ve jménu Hospodinově, půjdou tam a budou zabíjet beránka večer, při západu slunce, v třetí části dne.
20 A obětují krev jeho na prahu oltáře, a tuk jeho položí na oheň, který je na oltáři, a maso jeho pečené na ohni budou jíst na nádvoří domu, který byl posvěcen ve jménu Hospodinově.
21 A nebudou slavit Pesach ve svých městech ani na žádném jiném místě, než před Hospodinovým svatostánkem a před jeho domem, kde přebývá jeho jméno, a nebudou se od Hospodina odchylovat.
22 A ty, Mojžíši, přikaž synům Izraele, aby zachovávali ustanovení Pesachu, jak ti bylo přikázáno. Oznam jim

každý rok a den jeho dnů a svátek nekvašených chlebů, aby jedli nekvašené chleby po sedm dní a aby slavili jeho svátek a každý den po sedm dní radosti přinášeli obětní dar před Hospodinem na oltář vašeho Boha.
23 Slavili jste tento svátek spěšně, když jste vyšli z Egypta, až jste vešli do pouště Šúr; dokončili jste ho na břehu moře.

KAPITOLA 50

1 A po tomto zákoně jsem ti oznámil dny odpočinku na poušti Sinaj, která je mezi Elimem a Sinajem.
2 Oznámil jsem ti také o sobotách v zemi na hoře Sinaj a o letech milosti v sobotních letech jsem ti oznámil, ale rok jejich jsem ti neoznámil, dokud nevejdeš do země, kterou máš dědictvím obsadit.
3 A země bude zachovávat své sabaty, dokud v ní budou bydlet, a budou znát jubilejní rok.
4 Proto jsem ti ustanovil rok, týdny, léta a jubilea: od dnů Adamových až do dnešního dne je čtyřicet devět jubileí, jeden týden a dva roky. Zbývá ještě čtyřicet let (doslova „vzdálených“) k učení se Hospodinovým přikázáním, dokud nepřejdou do země Kanaán a nepřekročí Jordán na západě.
5 Jubilejní léta pominou, dokud nebude Izrael očištěn od veškeré viny smilstva, nečistoty, poskvrny, hříchu a provinění a nebude s důvěrou přebývat v celé zemi a už nebude žádný satan ani žádný zlý a země bude od onoho času navěky čistá.
6 A pohleď na přikázání o sobotách – sepsal jsem je pro tebe – a všechna jeho ustanovení.
7 Šest dní budeš pracovat, ale sedmý den je odpočinek Hospodina, tvého Boha. V něm nebudeš konat žádnou práci, ty ani tvoji synové, tvoji otroci i tvé otrokyně, všechen tvůj dobytek i host, který je s tebou.
8 A muž, který by na něm konal jakoukoli práci, zemře: kdokoli by v onen den znesvětil, kdokoli by spal se svou ženou nebo kdokoli by řekl, že na něm něco udělá, že se na něm vydá na cestu kvůli jakémukoli nákupu nebo prodeji. A kdokoli by na něm šestého dne čerpal vodu, kterou si nepřipravil, a kdokoli by vzal břemeno, aby ji vynesl ze svého stanu nebo ze svého domu, zemře.
9 V den odpočinku nebudete dělat žádnou práci, kromě té, kterou si připravíte šestého dne, abyste jedli, pili, odpočívali a zachovávali v onen den odpočinek od veškeré práce a dobrořečili Hospodinu, svému Bohu, který vám dal den svátků a svatý den. Tento den bude mezi jejich dny dnem svatého království pro celý Izrael navěky.
10 Neboť Hospodin dal Izraeli velkou čest, aby v tento sváteční den jedli, pili a nasytili se a odpočinuli si od veškeré práce, která patří práci synů lidských, kromě pálení kadidla a přinášení obětních darů a obětí před Hospodinem po celé dny i o sobotách.
11 Tato práce se bude konat ve dnech odpočinku ve svatyni Hospodina, vašeho Boha, aby smířčí obřady za Izrael ustavičně, den co den, na památku, která se líbí Hospodinu, a aby je přijímal den co den, jak ti bylo přikázáno.
12 A každý člověk, kdo v něm koná jakoukoli práci, nebo se vydává na cestu, nebo obdělává své pole, ať už doma nebo na jakémkoli jiném místě, a kdokoli rozdělává oheň, nebo jede na nějakém zvířeti, nebo cestuje na lodi po moři, a kdokoli cokoli udeří nebo zabije, nebo kdokoli zabije zvíře nebo ptáka, nebo kdokoli chytí zvíře, ptáka nebo rybu, nebo kdokoli se postí nebo vede válku o sobotách,
13 Kdokoli by se v den odpočinku dopustil kterékoli z těchto věcí, zemře. Izraelci tak budou zachovávat odpočinek podle přikázání o odpočinku v zemi, jak je napsáno na deskách, které mi dal do rukou, abych ti vypsal zákony období a rozdělení období podle jejich dnů. Tímto je dokončen popis rozdělení dnů.